Anamaria Ionescu

LEGEA TALIONULUI

Al treilea roman din seria „Sergiu Manta"

MYSTERY & THRILLER

virtual-project.eu

Anamaria Ionescu — Legea Talionului

Anamaria Ionescu
Legea Talionului

TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IONESCU, ANAMARIA
Legea Talionului / Anamaria Ionescu. – București: Tritonic Books, 2019

ISBN: 978-606-749-434-1
821.112.2

Coperta Alexandra Bardan
Editor Bogdan Hrib
Redactori: Teodora Matei și Daniela Țambrea Achim

Bun de tipar: octombrie 2019
Tipărit în România

Anamaria Ionescu

LEGEA TALIONULUI

Seria „Sergiu Manta” – volumul III

Bucureşti, 2019

La începutul anului 2009, într-o zi de iarnă mocirloasă, s-a dat alarma după ce s-a descoperit sigiliul distrus al depozitului de armament al unității de infanterie de la Ciorogârla. Peste 60 de arme, de la pistoale mitralieră până la baionete și binocluri au fost subtilizate din obiectiv. În 2012 doi români intrau într-un muzeu din Olanda și, în mai puțin de trei minute, reușeau să plece cu nu mai puțin de șapte tablouri aparținând patrimoniului universal. În 2018, Compania B, o structură obscură și total necunoscută publicului a Ministerului Afacerilor Interne face demersuri pentru a destructura o rețea de interlopi transnistreni care se ocupă cu traficul de arme, droguri și carne vie.

Lucrurile se complică atunci când în poveste își fac apariția Gino, un șmenar mărunt implicat în afaceri cu mult peste capacitatea sa, iubita lui, Simina și Ilarie, un pictor amator veșnic scăpătat. Aspecte ale istoriei ajung și la urechile unei scriitoare de *mystery&thriller* ale cărei romane se inspiră întotdeauna din evenimente reale. Treaba lui Sergiu, a lui Dragoș și a Lidiei e îngreunată și de șirul lung de morți pe care istoria asta îl provoacă. Mai mult decât atât, Sergiu Manta are de făcut față și altor complicații: schimbarea inopinată a conducerii Companiei, o nouă prietenie nedorită, o poveste de dragoste absolut imposibilă, o trădare.

Aventurile de până acum ale agentului au fost doar încălzirea. De acum urmează greul!

În memoria mamei mele, Monica şi a surorii ei, Luana.
Sunt cel mai norocos om din lume pentru că am avut două mame minunate care ne-au învăţat pe noi, cei trei veri cucuieţi, cum să fim o familie adevărată.

Capitolul 1

ÎNCERCĂ a mia oară să facă un cerculeț din fum de țigară. Nu-i ieșea. Mai trase unul și o stinse. Se întoarse în bar pentru un refill și un pic de căldură. De pe la finalul lui octombrie până prin aprilie, mai resimțeai direct în oase legea asta antifumat.

— Iar ai avut parte de un pahar fisurat?

— Am senzația că toate sunt așa la voi în bar, răspunse Sergiu mustăcind.

Din boxe își făcea simțită prezența Billy Talent cu „Rusted From the Rain". „Bravo, Fernando!" îi adresă Sergiu un gând de mulțumire tipului care punea muzică. „Nu e rea piesa aleasă." Pe om nu-l chema Fernando, evident. Dar Manta decisese de când îl văzuse prima oară că nu voia să știe cum îl cheamă. De fapt, nu voia să știe nimic despre individ. Și nu fiindcă nu l-ar fi simpatizat. Dimpotrivă. Îl cunoscuse cu câteva luni în urmă, prin vară. Emi, patronul barului, îi spusese că avea de gând să facă o seară de rock o dată pe săptămână, și anume joia. Chestia era mai mult decât binevenită. Pentru a atrage cât mai multă clientelă, Emi era extrem de permisiv cu muzica. Selecția de piese și genuri părea ciudată și aleatorie în cea mai mare parte a timpului. Pentru că oamenii, mă rog, unii dintre ei, au uneori o loialitate surprinzătoare, gașca veche de rockeri veterani ai patronului veneau să bea un pahar la el oricum. Așa că, la un moment dat, riscai să vezi o adunătură de purtători de plete, tricouri cu hârci și veste din piele dansând haotic pe „Mambo number 5"

— Să vii joi. O să vezi, omu' meu chiar știe muzică.

Și nu greșise. Tipul chiar știa ce făcea. Dar șocul lui Sergiu fusese altul. Din momentul în care îl văzuse în prima seară avusese impresia că-și găsise fratele dintr-o altă viață. Fizionomie, haine, atitudine toate îi aduceau aminte lui Manta de cum fusese el înainte ca propriile decizii și acțiuni să-i facă praf și pulbere existența. Câteva cuvinte despre muzică și cărți schimbate la țigară în timp ce tremurau ca niște rahați, ceva mai târziu, în vântul de octombrie, îi confirmaseră lui Sergiu prima

impresie: tipul era ok, un om cu care s-ar fi putut împrieteni.

Și atunci a decis că nu voia să știe nimic despre el și nu voia să și-l apropie. Nu voia să mai nenorocească un om de treabă.

★

Simina înjură printre dinții care-i clănțăneau. Înainte de a ieși din casă, aruncase o privire pe geam și văzuse soare. Își închipuise că avea de-a face cu o nouă zi cu iz primăvăratic aruncată la derută la început de noiembrie, de către „Șefu' la meteo". Dar fusese păcălită. În locul unei căldurici nepotrivite, dar prietenoase, se trezise într-o atmosferă de congelator frumos luminată. Deja renunțase la ideea ce-i încolțise în minte când făcuse ochi dimineață. Și anume aceea de a da o tură prin parc, să se familiarizeze cu împrejurimile.

Fusese o săptămână afurisită. Petrecuse o grămadă de timp cu dubioșii ăia de la Compania vieții în interogatorii, teste și instructaje pe care era ferm convinsă că n-avea să le folosească în mod real niciodată. Până la urmă nu era ca și cum ar fi transformat-o în vreun James Bond în fustă. Aveau să îi găsească un *job* (de căcat, evident!) și o puneau să fie ochi și urechi și să dea pe goarnă ce făcea ăla sau aia despre care aveau ei interes să știe. Ca să fii turnător profesionist nu aveai nevoie de masterat și doctorat. De câte ori trebuia să vină în sediul ăla cenușiu, la fel de impersonal ca un cabinet de medic de familie plătit de Casa de Asigurări de Sănătate, îi veneau spumele pe Gino și pe buclucurile în care o băgase de-a lungul timpului. Și pe ea, pentru că în urmă cu niște ani picase în cur, ca prostănaca, după o pereche de ochi azurii și vrăjeala „de trei lei cuie" a posesorului lor. Dar las' că nu avea să treacă mult înainte ca pușlamaua să rămână fără resurse și idei și să o caute. Să te ții atunci futai cu parul la dinți! Băieții ăștia îi ziseseră să fie cu ochii pe el și să afle ce punea la cale. Nu spusese nimeni că nu ar fi avut voie să-i plătească cu vârf și îndesat rahatul în care o abandonase.

Toate aceste gânduri îi alergau prin creier în timp ce se întorcea victorioasă cu o șaormă. După ce abandonase

ideea plimbării, căzuse în extrema cealaltă. Contemplase ideea unei duminici în culcuș cu un film și multă cafea. Dar foamea și frigiderul gol îi modificaseră un pic planul. În lipsă de inspirație și de chef de gătit, își amintise de furnizorul de produs alimentar „cu de toate" de pe bulevard. Nu era cea mai bună chestie pe care o mâncase, dar avea o calitate foarte importantă. Era fix la cinci minute de blocul ei. Ajunsese chiar pe aleea din spatele imobilului, când o voce masculină o făcu să tresară.

— Bună ziua, vecină!

„Na belea!" gândi Simina. „De-abia m-am mutat de o săptămână și vecinii m-au și remarcat." Ăia de la Companie n-aveau să fie încântați. Îi explicaseră de multe ori că discreția era importantă.

— Bună ziua, răspunse fără entuziasm.

— Ce faci? Ești bine?

Familiaritatea individului o cam enerva. Îi aruncă o privire rapidă. Patruzeci plus, bine îmbrăcat, genul de tip căsătorit cu doi copii care se mândrește că „încă arată bine pentru vârsta lui".

— Bine, mulțumesc, răspunse fata și mări pasul din dorința de a pune capăt socializării.

— Aș avea nevoie de ajutor, dacă ai fi drăguță…

„Ce pula mea vrei? Că mi-e foame și, dacă se răcește șaorma asta, e numai bună de aruncat!"

— Dacă pot… Spuneți, cu ce anume?

— Știi cumva prin zonă vreun magazin de piese auto?

— Nu, îmi pare rău, nu am mașină…

— Ah, ce nasol, mi s-a bulit o garnitură și trebuie să ajung să o iau pe nevastă-mea de la cumpărături, zise omul arătând cu capul spre un Audi alb, nou și curat, parcat lângă gard.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta…

— De regulă mecanicul meu se ocupă. Dar e sâmbătă și e plecat, zise fluturând modelul vintage de telefon Nokia ca pe un fel de dovadă. Și nevastă-mea mă tot sună că mă așteaptă cu sacoșele la Auchan…

— Din păcate nu mă pricep la mașini…, zise Simina vizibil iritată.

— Nici eu, dar mi-a zis omul meu ce tre' să cumpăr și ce să fac. Doar că nu știu nici un magazin p-aci. Și la

ăia la târg la Vitan nu poți plăti cu cardul, iar cash-ul e la soție. Dacă ai putea să-mi dai 80-100 de lei. Ți-i aduc în 20 de minute…

Toți neuronii femeii intrară în modul funcțional instant. Așadar, nevasta ăstuia se dusese la cumpărături fără mașină. Avea toți banii la ea, dar nu-și putea pune fizicul într-un taxi să vină acasă. Ăsta se pretindea posesorul unui Audi ultimul tip, dar nu avea cine să-l ajute cu o garnitură, pe care, dacă ar fi cumpărat-o, ar fi montat-o singur, chit că nu știa mare lucru despre motoare. Acum era sigură că nu îl mai văzuse niciodată, deci habar n-avea la ce scară și apartament să o găsească. I-ar fi adus banii în 20 de minute unde? Acolo, în stradă? Și, în plus, avea fiță de mașină, dar vorbea la un celular de pe vremea bunicii.

— Merge vrăjeala asta proastă? I-ai făcut pe fraieri de bani prin cartier?

— Adică ce vrei să spui?

— Boss, eu știu că nu arăt cine știe ce, dar crede-mă, am pus cu botul pe labe indivizi mult mai șmecheri decât tine.

— Vecină, eu…

Simina făcu doi pași spre individ și fără avertisment propti un genunchi sănătos în … ce nimeri. „Vecinul” se îndoi cu un icnet scurt. Fata îl prinse de barbă, îi ridică capul și îi făcu o poză cu mobilul.

— Ai noroc că mi-e foame și nici nu mă simt prea justițiară. Dar dacă te mai văd pe aici, umplu netul cu muianul tău și povestesc că te-ai dat la nepoțica mea de 5 ani. Ai priceput?

Bărbatul degajă instant. Simina îl privi amuzată cum încerca să alerge ținându-se cu mâna de prohab prin pantaloni. Fata se întoarse pe călcâie, luă punga cu mâncare de pe bordura pe care o lăsase și intră în bloc. Avea să mănânce șaorma reîncălzită la microunde, ceea ce era cam nașpa, dar măcar se distrase.

★

Lidia oftă. Simțea, din când în când, privirea lui Dragoș fixându-se pe ea. Aproape că regreta decizia de a face echipă cu el și cu Manta. Cu doi ani în urmă, agentul cu care lucra ea, Silviu, murise datorită faptului

că se cuplase cu cine nu trebuia. Fata nu reușise niciodată să-și reprime sentimentul de vinovăție. În cadrul Companiei, fiecare agent avea ca partener un ajutor cu veleități informatice. Treaba acestor ajutoare nu se limita exclusiv la culegerea de informații, spargerea de servere, crearea de identități fictive și alte chestii d-astea. Ei erau și partenerii, amicii, confesorii, sprijinul pentru acești agenți care aveau toate avantajele și toată libertatea de acțiune de care aveau nevoie. Dar rămâneau fără viață personală. Iar ea o dăduse de gard. Rău. Nu sesizase pericolul la care se expusese Silviu când se cuplase cu individa aia întâlnită la sala de fitness. Ancheta asupra morții lui o aduseseră pentru prima dată în compania lui Sergiu și a lui Dragoș. Ei dezlegaseră ițele morții partenerului ei și o căsăpiseră pe individă.

Ceva mai târziu, ea și Manta jucaseră rolul de cuplu în vacanță la Râșnov în încercarea de a da de urma unor neurotoxine care străbăteau România. Misiunea fusese un eșec, dar ea descoperise că-i plăcea să facă echipă cu ăștia doi. Așa că, atunci când șeful lor venise cu propunerea ca ea să se alăture echipei permanent, acceptase fără ezitare. Dar realitatea era că nu fusese în totalitate sinceră cu ea însăși. Adevărul gol-goluț, la care refuza să se gândească, era că începea să aibă oareșce sentimente pentru Manta. Se simțise bine jucându-se cu el de-a cuplul de corporatiști. Din când în când, zâmbea amintindu-și de săruturile lor. Sigur, erau în public și de dragul asistenței, dar încă putea simți gustul buzelor lui, un amestec de senzații dulci cu iz de tutun. Îi plăcea să-l privească venind cu motorul la muncă. Să schimbe bancuri și ironii la o țigară pe terasa biroului. Să-l ajute cu vreun flecușteț și să primească un zâmbet discret și un sărut pe mâna dreaptă pe post de mulțumire. Categoric, sentimentele astea nu erau sănătoase.

Și, ca rahatul să fie complet, în ultima perioadă, Dragoș îi arunca priviri ciudate. Și era plin de atenții „colegiale”: cafeaua făcută dimineața, plăcinta cu fructe favorită la prânz, link-uri cu evenimentele care implicau jazz-ul, despre care știa că e genul ei muzical favorit. Și uite-așa, ajunseseră ca într-un film de desene animate cu Tom și Jerry. Apostolescu o plăcea pe ea, iar ea îl plăcea pe Manta. Noroc că Manta nici nu băgase de seamă, căci, în materie de femei, își făcuse un obicei în a avea

one-night-stand-uri. Spunea el că așa se ferea de complicații sentimentale. Și, cel mai important, nu punea în pericol persoane a căror unică vină era că puseseră ochii pe el la un moment dat. Punct de vedere greu de contestat, date fiind câteva antecedente nu prea plăcute.

Lidia se scutură de toate gândurile nesuferite. Se concentră asupra câtorva site-uri ale unor agenții de turism pe care le avea deschise pe laptopul ei. Plănuia o escapadă de weekend cu o prietenă și trebuia să aleagă o destinație.

★

Gino privea peisajul marin. Naiv era puțin spus. O chestie în tonuri de albastru, cu o bărcuță cu pânze în prim plan, o mare liniștită și o dungă roșiatică pentru a sugera un apus. Când preluase camera de la gazdă, aia se uitase cam chiorâș la pictura cu care el se opintea pe scări.

— Primul ulei pe pânză al nepotului meu. Acum a mai evoluat, dar ăsta are o mare valoare sentimentală, simțise el nevoia să explice.

Baba se lumină toată și un zâmbet știrb îi înflori pe față.

— Și eu am o nepoată artistă. Face goblenuri și le vinde pe net.

Gino răspunse cu un surâs la rândul lui, punând capăt dialogului cu valențe artistice. Odată instalat la noul său domiciliu, plasase tabloul cu grijă pe comoda care constituia unicul dulap de haine al încăperii. Abia după aceea abandonă geanta de voiaj pe podea și oftă.

— Fără femei, petreceri și gălăgie. Aici locuiesc oameni serioși, spuse femeia în timp ce-i înmâna cheia camerei, fără pic de bunăvoință de această dată.

Bărbatul încuviință, gazda îi întoarse spatele și ieși.

„Ești nebună, femeie? Cine dracu’ ar veni să mă viziteze în maghernița asta?” întrebă Gino în gând.

Așa-zisa locuință era, de fapt, o cameră minusculă. Pe lângă piesa de mobilier pe care odihnea acum opera de artă, mai era un pat de o persoană ce scârțâia îngrozitor, o masă rotundă și două scaune. Toate cam de vârsta bunicii. Băiatul nu-și mai amintea să mai fi locuit vreodată în condiții așa proaste, dar de data asta nu prea

avea de ales. Trebuia să stea cu capul la fund până trecea furtuna. Când ratezi tranzacția cu niște traficanți basarabeni care vând și cumpără orice, de la droguri și femei până la arme și obiecte de artă furate, tre' să te ascunzi într-o scorbură. Și să speri că nu te miros dușmanii. Din acest punct de vedere, găsise locul perfect. Era în Brănești, prima localitate după București, pe drumul vechi către mare. O casă din lemn, cu parter și etaj mansardat. Fusese concepută special pentru a oferi o variantă de cazare ieftină, aproape de capitală, pentru scăpătați. Colocatarii casei – oamenii serioși de care vorbea bătrâna, erau doi tineri – un vânzător de la un hipermarket situat la intrarea în București și un chelner la un local mai răsărit din apropiere, un profesor de la liceul din localitate și un tehnician IT pe care Gino îl suspecta că se ocupă cu distribuirea de materiale piratate și care arareori ieșea din cameră.

Marele compromis era confortul. În afară de camera ușor claustrofobică, avea acces la o baie de la etaj, împărțită cu informaticianul. De asemenea, avea dreptul de a folosi bucătăria de la parter. Existau și două frigidere în care fiecare avea alocat câte un raft. Gino băgase acolo două cutii de bere, mai mult ca test. Era curios dacă aveau să supraviețuiască până seara. În spatele casei era și o mică curte. Acolo gazda pusese o masă de plastic și câteva scaune, pentru ca locuitorii să aibă unde să stea la aer și să fumeze o țigară. Și să asculte și să privească trenurile care treceau fix prin spatele gardului. Nu, nu aveai voie să fumezi înăuntru. Dar aveai wi-fi, ceea ce era important. Foarte important. Toate astea la prețul de 200 de lei pe lună, pe care băiatul se grăbise să-i achite, înainte ca baba să se răzgândească.

Adevărul era că atunci când văzuse camera pentru prima oară, primul instinct fusese să-și ia picioarele la spinare și să fugă încotro vedea cu ochii. Luase în calcul și ideea de-a o suna pe Simina să vadă pe unde era și dacă se putea aciui pe lângă ea. Dar nu ar fi fost o chestie prea deșteaptă. Nici nu era foarte sigur ce se-ntâmplase cu ea. Seara aceea la Tom fusese un dezastru. Negocierile eșuaseră lamentabil. Rusnacii se prinseseră că marfa e departe de parametrii de calitate promiși și se cam înfoiaseră. Gino insistase să o care și pe Simina după el pentru că știa rusește, sperând că putea negocia

mai ușor cu nebunii ăia pe limba lor. Dar, a naibii muiere, avusese un dinte contra afacerii de la bun început, așa că tăcuse îmbufnată.

La un moment dat, simțise că pierdea hățurile, așa că se dusese la toaletă pentru a se înviora și a le da o șansă partenerilor să-și mai domolească nervii un pic. Tocmai își privea în oglindă moaca udă și încercănată, când auzise țipetele și agitația. Ieșise de acolo și traversase restaurantul. Priveliștea pe care o găsise pe terasă îi tăiase respirația. La propriu. Cei doi rusnaci zăceau morți cu câte o gaură în frunte, iar Simina nu era nicăieri. Unul dintre ospătari sunase la 112 și zbiera în telefon cât îl țineau bojocii, privind scena cu ochii ieșiți din orbite.

Gino realizase că avea foarte puțin timp înainte să apară poliția. Indiferent ce se alesese de fată, arestarea lui nu ar fi adus nimic bun. Își forță neuronii să reintre în modul activ. Unul dintre partenerii lui de negocieri zăcea pe spate cu ochii și gura deschișii. Celălalt se prăbușise pe burtă cu fața la pământ și mâna pe o geantă sport pe care o lăsase, la venire, jos, lângă piciorul mesei. Fără a mai sta pe gânduri, Gino se aplecase, luase geanta din mâna mortului și părăsise terasa în pas alegător. Abia când ajunsese aproape de piața Domenii și o cotise pe strada din dreapta, adoptase un pas potolit și regulat, ca să pară că avea o destinație. Cu coada ochiului, văzuse pe bulevard mașinile de poliție gonind spre cârciumă.

Trecuse cam o lună de atunci. Imediat după incident petrecuse o săptămână la bunică-sa la țară, în Dâmbovița. Săraca femeie, așa se entuziasmase de vizita nepotului, încât nu pusese nici o întrebare, deși foarte probabil realizase că ceva nu era în regulă. Abia după aceea își făcuse curaj și se dusese la apartamentul pe care-l împărțea cu Simina. Găsise un dezastru. Evident, cineva – fie poliția, fie prietenii rusnacilor – întorsese toată casa cu fundu-n sus. Din fericire, nimeni nu fusese interesat de pictura naivă sprijinită de perete, lângă ușa din sufragerie. Gino luă câteva trențe și le-nghesui în geanta partenerilor lui de afaceri de care nu se despărțea nici în ruptul capului, înșfacă tabloul și își luă tălpășița înainte ca cineva să se prindă că trecuse pe acolo. Apoi petrecu o perioadă de timp pe la diverși prieteni. Datorită deselor certuri dintre el și Simi, amicii lui nu se șocau

foarte tare când le apărea în prag cu câte o bocceluță. În tot acest timp, scanase internetul după știri despre incidentul de la Tom.

Apăruseră informații despre cele două victime, doi traficanți ce operau de regulă la granița cu Ucraina și prin Republica Moldova, și care erau asociați cu mișcarea prorusă din Transnistria. Martorii descriseseră ucigașul ca fiind un motociclist foarte înalt, cu echipament și cască neagră. Altceva n-au putut spune. Despre fată, nimic. Parcă ar fi intrat în pământ. Sigur, faptul că nu se amintea nicăieri despre ea era, în principiu, un lucru bun. Foarte posibil să fi fost vie. Pe de altă parte, era foarte puțin probabil ca motociclistul să-i fi împușcat p-ăia doi și pe ea s-o fi invitat să-și vadă de drum. Erau șanse mari s-o fi luat cu el. Iar Gino nu era foarte sigur că voia să o sune pe fată și să se trezească la telefon cu asasinul.

Băiatul se luă cu mâinile de cap și oftă. Clar, trebuia să mai aștepte să vadă ce se-ntâmpla și apoi să încerce să-și contacteze iubita. Sau, ar fi trebuit să spună „fosta iubită”? Oricum trebuia să se pregătească pentru acel moment. Era de presupus că femeia avea spume pe ea cât China. Deci aveau să-i fâlfâie urechile precum cele ale elefantului Dumbo din desenele animate.

Măcar de-ar fi fost întreagă…

★

Lumina invada bulevardul creând o impresie improprie sezonului. Brănescu se surprinse gândindu-se că, dacă excludeai firmele moderne, reclamele și vehiculele ultimul tip care aglomerau bulevardul, zona centrului istoric ce îmbrăca cheiul râului Dâmbovița nu se diferența foarte tare, ca aspect, de perioada tinereții sale pe care o lăsase în urmă cu câteva decenii, nu voia să-și amintească câte.

Oftă. Priveliștea asta avea să-i lipsească. Râul șerpuind prin inima orașului, micul pod, blocul turn de vizavi și Hanul Berarilor într-o parte. Și cele două fâșii asfaltate mereu agitate, de-a lungul celor două maluri. Pe de altă, parte, Veneția… Numirea îl luase prin surprindere. Nici nu știa că era în plan înființarea unei agenții acolo. Avea sens, dacă te gândeai un pic. Orașul

era una dintre cele mai cunoscute atracții ale lumii. Milioane de turiști de toate națiile, religiile și orientările, anual. Acolo nu existau sezoane moarte. Unde altundeva se puteau integra mai bine în peisaj cei ce recrutau membri ai societății de consum pentru cauzele beligerante ale lumii, decât acolo? Niște rapoarte secrete care circulaseră între diversele agenții arătau cifre surprinzătoare referitoare la prezența unor capi ai terorismului mondial în capitala regiunii Venetto în ultimii trei ani. Nu era de mirare că mai-marii Companiei B deciseseră să aibă un mic nucleu acolo.

Zâmbea. Se mințea singur. Era o retrogradare în toată regula. O simțise venind de ceva vreme. În cin'sprezece ani, de când se afla la conducerea Companiei, Brănescu reușise să o transforme într-un serviciu de elită, să o țină departe de văzul lumii și să-i asigure o independență aproape totală. Dată fiind natura ultra-secretă a structurii, spre deosebire de serviciile de informații, ea nu dădea socoteală nimănui: nici Parlamentului, nici Guvernului. De altfel, foarte puțini erau la curent cu existența acestei organizații, iar cei care știau făceau ciocul mic indiferent de fluctuația poziției lor. Pentru că oamenii lui, datorită faptului că trăiau ca niște umbre, puteau să salveze orice situație. Sau s-o îngroape definitiv. La propriu.

A fost o chestiune de timp până când, dintre cei care aveau habar ce se petrece, a apărut cineva care a vrut acces la borcanul cu dulceață. De-a lungul timpului, Brănescu pusese cu botul pe labe mai mulți pretendenți la scaunul său. Nu însă și pe muierea asta. O avusese în coastă de mai multă vreme. La un moment dat, chiar a reușit să-i corupă o parte din agenți și informatori și să pornească un război în interiorul companiei. Luptele interne s-au lăsat cu o serie de morți violente, care au culminat cu unul din agenții lui și un ministru secretar de stat. Însă cel mai mult îl costase bâlbâiala aia cu neurotoxinele. Nu acționase decis. Sperase să țină mai mulți factori implicați în șah și se arsese. Alte structuri statale rezolvaseră problema, iar el se alesese cu un vot de blam.

Măcar munca sa era suficient de apreciată încât tragerea lui pe linie moartă să fie făcută într-un mod elegant. Se făceau că-i dădeau ceva de lucru într-un oraș

unde avea de vizitat o grămadă de lucruri, apetitul pentru produse de lux al soției era pe deplin satisfăcut și se alesese și cu Bogdan. Oficial era un fel de șef de cabinet. Fusese trimis să-l ajute să predea conducerea companiei și apoi să-l însoțească și să-l ajute în munca de culegere de informații și menținerea de relații cu alte agenții la noul post. Fostul director nu-și făcea iluzii. Băiatul ăsta înalt, cu zâmbetul pe buze, dornic să se facă indispensabil, avea ordine precise în ceea ce-l privea. Trebuia să se asigure că viitorul pensionar de lux joacă așa cum i se cântă. Brănescu abandonă priveliștea urbană și apăsă butonul care îl chema pe proaspătul său băiat bun la toate.

— M-ați chemat, domnule director?

— Da. Am făcut aici o listă cu grupurile de agenți cu care vreau să mă văd mâine. Am să te rog să îi convoci în ordinea și la orele pe care le-am trecut aici, zise șeful și îi dădu subalternului său foaia în chestiune.

— Prea bine. Am să fiu și eu prezent…

— Nu va fi nevoie.

— Domnule?

— Vreau să-mi iau la revedere de la oamenii cu care am lucrat. Nu vreau să te plictisesc și pe tine, spuse Brănescu țintuindu-l pe Bogdan cu privirea.

O abia perceptibilă stare de perplexitate își făcu loc în privirea șefului de cabinet.

— Am înțeles, spuse el și ieși.

„Sună și întreabă”, gândi Brănescu. „Șefii tăi și ai mei sunt băieți deștepți îți vor spune să nu mă calci pe bătături foarte tare. Dacă eu sunt dispensabil și tu ești, prietene.”

Bărbatul oftă și-și întoarse privirea către peisajul urban.

— Vin schimbări, murmură el, vin schimbări mari…

Capitolul 2.

SERGIU deschise ochii. Obiectele din fața sa, care inițial se vedeau ca prin ceață, prinseră treptat contur. Lumina pală și blândă, strecurată printre jaluzele, dădea un aer romantic încăperii. Privirea îi căzu pe cadranul pendulului din colțul opus al camerei. Arăta ora 5. Razele specifice apusului îi confirmau că se apropia seara. Auzi ușa și simți aroma ceaiului de mentă. Nu privi în direcția dinspre care veneau zgomotele: Nu avea nevoie. Știa unde era și cine aducea băutura. Era în siguranță. La Bătrân.

Când se mutase, sau mai corect, când fusese mutat în blocul în zona Pieței Romane, una dintre cele mai cunoscute zone centrale ale Bucureștiului, vecinul în etate cu preocupări horticole fusese printre primele lucruri observate. Blocul era practic pătrat, cu un fel de curte interioară între laturi. Pe Manta îl amuza să privească moșulețul a cărui unică preocupare părea a fi mica lui grădină botanică de pe balcon. Un studiu mai atent într-o noapte fără somn îl lămuri pe Sergiu asupra naturii speciale a botanicii aplicate de vecinul său în propriul spațiu locativ. Durase și mai mult până când cei doi reușiseră să capete încredere unul în altul. În timp, relațiile dintre ei deveniseră complexe. Agentul devenise un consumator regulat al produselor pe care Paps, așa cum îi zicea el, le configura pornind de la pasiunea sa pentru horticultură la care se adăuga experiența sa în domeniul chimiei. La rândul său, bătrânul avusese nevoie de niște servicii mai puțin ortodoxe ale mult mai tânărului său prieten. Este ciudat cum secretele cele mai adânci te apropie sau te separă definitiv de un om. În cazul lor le consolidaseră raporturile, încât fiecare din ei putea spune că celălalt era cel mai apropiat lucru de noțiunea de familie pe care fiecare îl avea în acel moment.

— M-am trezit mai devreme, spuse Sergiu în timp ce sorbea o gură de ceai de mentă și se strâmba.

Nu putea suferi licoarea, dar Paps era convins că ajută la îndepărtarea consecințelor mai puțin plăcute a

stării de cufundare în neant pe care Sergiu o experimenta de fiecare dată când venea la el pentru o sesiune de evadare din real.

— Te-am trezit eu, spuse bătrânul arătând spre o seringă de unică folosință pusă într-o pungă de plastic.

— De ce? întrebă Manta nemulțumit.

— D-asta, răspunse Paps, aruncându-i în poală telefonul mobil. Acela model empiric, de serviciu. Cel care era mai greu de interceptat sau clonat.

Sergiu îl deblocă.

— Cinci apeluri și două mesaje? Toate de la Dragoș?

— Mda, puștiul pare ușor isteric. La ultimul mesaj i-am răspuns, ca să nu intre în panică de tot: „Nu pot vorbi, te sun eu.” Așa că gândește-te la un motiv pentru care nu ai putut să răspunzi.

Sergiu se-ncruntă. Partenerului său nu-i stătea în fire să se agite pentru nimic. Ceva se-ntâmplase.

— Paps, eu plec acum. E mai bine să fiu acasă când îl sun.

Bătrânul încuviință. Manta se ridică de pe fotoliu. Pentru o clipă, se sprijini de perete. Se simțea ușor amețit. Apoi, trase pe el hanoracul care-l aștepta pe spătar. Trecu pe lângă prietenul său și dădu mâna cu el.

— Ca de obicei, mulțumesc pentru tot. Să văd ce e cu urgența asta și ne decontăm.

— Mâine, nu-i bai, răspunse omul în vârstă. Eu vreau să știu dacă ești ok. Păreai un pic amețit mai devreme. Nu-mi place. Poate ar trebui să iei o pauză.

— Sunt ok, nu-ți face griji.

— Sergiu, nu-i glumă. Chestia asta poate fi periculoasă, dacă abuzezi, chiar și cu antidot.

— Știu, Paps, o luăm ușor, *no worries.* Salut.

Manta o luă spre ușă.

— Da?

— Să faci un duș. Puți ca un vagabond.

Agentul ieși râzând și trase ușa după el. Rămas singur, bătrânul oftă.

★

Gino cerceta camera oarecum intrigat. Se așteptase ca un dealer de antichități să-și fi decorat spațiile pe care

le folosea în mod corespunzător. Se părea, însă, că domnul Petrovici era un comerciant de artă atipic. Sau avea el o imagine alterată asupra breslei. Aflase despre acesta de la un tovarăș de nebunii pe care anticarul îl ajutase să prăduiască niște monezi vechi subtilizate de la o bătrânică. Știa, deci, că omul nu rata o afacere bună din cauza unor detalii nesemnificative, cum ar fi proveniența mărfii. Vorba ceea: „ce-i frumos și lui Dumnezeu îi place." De data asta, însă, situația era un pic mai complicată.

Cu niște ani în urmă, niște fugiți de-acasă cu banii de pâine intraseră într-o noapte într-un muzeu din Olanda și plecaseră la subrat cu nu mai puțin de șapte tablouri cu semnături celebre pe ele. Cazul făcuse vâlvă, cum era de așteptat. Întâi, pentru că ăia reușiseră să ia tablourile cu ușurința cu care iei un bax de bere de pe raft din supermarket. În plus, operele de artă nu-și găsiseră cumpărător. Cu alte cuvinte, nu fuseseră furate la comandă, așa cum se-ntâmplă de obicei. La vremea aceea, autoritățile olandeze suspectaseră o schemă legată de asigurări având ca punct de plecare pe cineva din conducerea muzeului. Cert este că ăia trei au rămas pe cap cu marfa de o valoare inestimabilă, dar pe care nu voia nimeni să o cumpere. În presă se vehiculase ideea că, încolțiți fiind din toate părțile și neavând relațiile necesare pentru un astfel de comerț ilicit, dar pretențios, hoții și aliații lor ar fi ars operele de artă, transformând în cenușă o bucată din patrimoniul artistic al umanității.

Între noi fie vorba, pe Gino l-ar fi durut la zece metri în spatele călcâiului de istoria asta, dacă nu ar fi adus în viața lui ceea ce el spera a fi o nesperată oportunitate de a face niște bani. Mulți bani! Dar este îngrozitor de adevărată vorba aceea: dacă un lucru este mult prea frumos ca să fie adevărat, înseamnă că, de fapt, nu e. Ilarie, vărul cel ratat al Siminei, a apărut într-o seară pe la el. Spre groaza iubitei lui care nu-l suporta, cu toate că îi era rudă. După câteva amabilități seci, femeia a pretextat o acută și inopinată durere de cap și s-a retras. Odată rămași singuri, Ilarie a izbucnit:

— *Bro,* am o afacere trăznet. Oameni ne facem.

Ilarie avusese visuri de artist, cândva. Unii ziceau că ar fi avut și ceva talent. Dar, pentru că era o loază puturoasă, nu fusese în stare să intre la liceu la Tonitza,

așa că năzuințele sale se duseseră pe apa sâmbetii. Doi ani de liceu teoretic, și ăia trași și împinși, fusese tot efortul educațional pe care tânărul se dovedise capabil să-l depună. Omul avea, însă, o inteligență speculativă. Când avea chef să se distreze și să facă și un ban totodată, se instala cu un bloc de desen și un set de creioane bine ascuțite în Piața Universității și desena portrete la minut pentru turiști. Într-o seară, doi tipi se opriseră și-i studiaseră atenți măiestria dovedită live. După o vreme, l-au invitat la masă la un restaurant în apropiere. Aveau o comandă pentru niște tablouri mai speciale. O noapte-ntreagă și două sticle de vin i-au trebuit lui Ilarie ca să-l convingă pe Gino că cei doi i-au pus în brațe unul dintre tablourile furate în urmă cu niște ani de zile din Olanda pentru a picta ceva, orice, deasupra.

— Mănânci căcat, replicase inițial Gino. Picturile alea au fost arse. Au zis la știri.

— Frate, să moară mama…

— Mă-ta e moartă de doi ani!

— Să-mi sară ochii din cap…

— Prietene, dacă mă fraierești, nu tre' să-ți sară. Ți-i scot eu. Cu linguriță.

Singura mare problemă era că tărășenia se întâmplase prin primăvară. Oamenii i-au adus pictura, artistul a mascat-o cu un frumos peisaj marin. Doar că ăia nu au mai venit s-o ia și să-i plătească banii promiși. Ilarie a așteptat o vreme, a încercat să dea de ei folosind numărul de telefon și mail-ul pe care i le dăduseră, dar ăia doi intraseră-n pământ. Ori pățiseră ceva, ori pur și simplu au vrut să se descotorosească de tablou și au găsit un fraier. Lui Ilarie i se făcuse frică să mai stea cu obiectul furat în casă. Chit că nimeni nu putea bănui că imaginea idilică a bărcuței plutind pe mare în apus ascundea, de fapt, un Matisse original. Dar nu se știa cui povestiseră aiuriții ăia ce făcuseră cu tabloul. În plus, niște bani nu stricau. Doar că artistul nedescoperit nu prea avea conexiunile necesare să vândă așa ceva. Gino era categoric mai bazat din acest punct de vedere. Specialitatea lui era procurarea de bunuri ilegale pe șestache, calitate în care ai parte de tot felul de oameni ca beneficiari ai serviciilor tale. Clar, nu aveau cum să

scoată valoarea de piață a operei, dar niște bani buni tot ieșeau. Îi împărțeau și trăiau amândoi mai bine.

Indiferent de ce gândea Simina, Gino nu era total nebun și nici nu era separat de pământ de o pernă considerabilă de aer rarefiat. Omul a luat din debut în considerare ideea că s-ar putea ca povestea vărului iubitei sale să fi fost mai degrabă un SF, decât o oportunitate. Numai că mintea speculativă a maestrului achizițiilor și vânzărilor ilicite a mai copt o idee. Așa că una dintre primele întrebări a fost:

— Presupunând că istoria asta a ta e reală, cât de ușor e s-o dovedești?

— Mai ușor decât ai crede. O lampă cu infraroșii sau un dispozitiv cu raze x pot dezvălui existența picturii de dedesubt. Mai ales că este o diferență substanțială în ceea ce privește compoziția vopselelor. De altfel, am anticipat întrebarea ta. Vino pe la mine mâine. Am și tabloul și am împrumutat o lampă cu infraroșu de la un vecin care e fizician, cred, și face tot felul de experimente. Nu te ajută să te bucuri de opera lui Matisse în toată frumusețea ei, dar vei putea să o distingi.

Adevărul era că, dacă ar fi avut un pic de minte, i-ar fi spus pictorului de ocazie să o taie cu barca-n munți. Dar Gino nu era omul care să rateze o oportunitate de afaceri. Urma să facă investigații discrete în căutarea unui cumpărător. Doar că, între timp, au apărut rușii și a întrevăzut posibilitatea de a rezolva o problemă mult mai presantă. Opera de artă putea să aștepte.

După dezastrul de la crâșma lui Tom, când rămăsese fără Simina și devenise imperios necesar să se ascundă, a realizat că va avea nevoie de bani pe termen lung. A recuperat, din apartamentul devastat, pictura – din fericire întreagă, și s-a făcut nevăzut. Într-una din multele seri când fuma în curtea interioară a cocioabei din Brănești privind la trenurile ce purtau călătorii dinspre și înspre mare, își aminti de amicul din tinerețe care avea ca partener de afaceri un anticar discret.

Acum stătea într-una din camerele apartamentului pe care omul îl folosea pentru afacerile mai puțin ortodoxe și admira fotografiile cu lipițani de pe pereți. Aparent, negustorul de artă era un mare iubitor de cai și un fotograf împătimit. În acest timp, domnul Petrovici

luase tabloul într-o altă încăpere pentru a-l studia atent. După vreun ceas apăru și îi returnă lui Gino peisajul marin.

— Îmi pare rău, stimate domn. Mă tem că valorificarea unei opere în situația acesteia depășește cu mult posibilitățile mele. Iar dacă îmi permiteți un sfat prietenesc, acesta ar fi să abandonați speranța unui câștig important din această afacere. Cei care ar fi dispuși să o achiziționeze știind cu siguranță că nu o vor putea expune la vedere niciodată, sunt foarte puțini și nu se găsesc în această țară.

„Să mă fut!" gândi Gino într-un moment de dialog sincer cu propriul sine.

★

Simina se sprijinea de gardul Băncii Naționale a României, fuma și privea către noul ei loc de muncă. Hotelul era nou. Reabilitarea clădirii care marca intrarea în ceea ce se numea centrul istoric al orașului durase câțiva ani buni. Într-un fel, avea noroc. Dat fiind că *job*-ul ăsta era, cumva, „la impuse", ar fi putut să se trezească cu Dumnezeu știe ce post de menajeră prin te miri ce instituție prăfuită. Dar recepționeră la Hilton Garden Inn nu era tocmai rău. Pe de altă parte, fata nu putea să nu se întrebe care avea să fie misiunea ei ascunsă. Revanșa pentru acest *job*. Și pentru noul apartament. Dar, mai ales, pentru faptul că era în viață.

Încă avea coșmaruri cu ziua aceea blestemată de la bodega amărâtă de pe Mihalache. Cum dăduse Gino de rusnacii ăia, nici acum nu știa. Deși, dacă voia să aibă viață bună cu minunații din compania vieții, trebuia să se gândească la modul serios la o metodă să afle. Adevărul era că toată povestea aia nu avea cum să se încheie altfel decât cu un dezastru. Simina era deja ofticată maxim pe boul bălții pentru că se băgase până peste urechi într-o chestie care nu era de nasul lui. Problema băiatului ăsta fusese întotdeauna faptul că atunci când venea vorba de bani, își pierdea total uzul rațiunii. Că așa sunt ei, bărbații. Există cel puțin o chestie care-i face să-și iasă din minți. La unii, factorul declanșator sunt femeile. La alții băutura, drogurile sau jocurile de noroc. Gino o lua razna când era vorba de făcut bani. Nimic nu era dincolo

de posibilitățile lui, nici un risc nu era prea mare, nici un sacrificiu inutil. Mai ales că, de cele mai multe ori, nu el era cel supus sacrificării.

De când venise cu zâmbetul pe buze și ochii strălucitori să-i spună că, în sfârșit, găsise o soluție să scape de marfa incomodă găzduită de mătușa ei în magazia casei din Colentina, știuse că lucrurile aveau să se termine îngrozitor de prost. Ce nu-și putea explica nici în ruptul capului, era cum de se lăsase convinsă să participe la întâlnirea cu traficanții ăia. Ajunseseră la Tom, un restaurant din apropierea pieții Domenii cu vreo zece minute înainte de ora întâlnirii. Deși localul se afla chiar pe bulevard, într-o zonă destul de circulată, pe terasa acestuia, mascată de un gard viu, nu era nimeni.

— Trebuia să alegi și tu un local mai popular. Sau un moment când e mai multă lume pe-aici. Dacă se-ntâmplă ceva…

— Fii serioasă, nu se-ntâmplă nimic. E o-ntâlnire de afaceri. Și, oricum, ești cu mine.

— Mda, mersi, mormăise fata mai mult pentru ea.

Câteva minute mai târziu, onorabilii afaceriști și-au făcut apariția. Hainele și accesoriile scumpe nu reușeau să mascheze izul de racheți care emana din ei. Au salutat sec și s-au așezat la masă. Gino a prezentat-o pe Simina, dar cei doi au ignorat-o total. A venit chelnerul și au comandat. Iubitul ei a încercat să detensioneze situația sugerând o sticlă de vin, dar rusnacii au refuzat. Toată lumea a comandat apă minerală sau plată. Discuția s-a purtat în engleză. De fapt, „discuție” era mult spus. Cel din dreapta, cu părul dat pe spate și lins a la Armand Assante, a cerut să vadă marfa.

— E în mașină, a răspuns Gino.

— Să mergem s-o vedem, a decretat Assante.

Ei doi au plecat către mașină. Celălalt, cel chel cu ochelari de soare a rămas cu ea la masă. Gino și „Assante” trebuie că au lipsit câteva minute pe care ea și celălalt rusnac le-au petrecut într-o tăcere mormântală. I s-a părut că trecuse o eternitate până când s-au întors. Simina a avut impresia că rusul l-a împins pe iubitul ei la intrarea în terasă. S-au așezat înapoi la masă. Fata a citit panica în ochii bărbatului ei. L-a întrebat din priviri ce s-a întâmplat.

— Nimic, totul e în regulă, a răspuns el.

Dar nu era adevărat. Rușii au început să vorbească agitat. Simina a realizat că limba rusă învățată în școală nu o ajuta. Oricum, ceea ce era clar, oamenii erau nemulțumiți de marfă.

— Ai spus că armele sunt funcționale. Nu sunt bune de nimic, niște porcării, mârâi cheliosul către Gino.

— Sunt din depozitele armatei, se apără acesta. Sunt folosite de către militari.

— La instrucție, nu în război. Cu rahaturile alea nu ai putea omorî nici muște, spuse „Assante”.

— Nu-i adevărat. De fapt, voi nu aveți banii și dați vina pe mine, ridică glasul Gino sperând să contracareze acuzațiile lor cu ale lui.

Gino a simțit că pierdea teren și a plecat la toaletă. Simina l-a înjurat în gând că a lăsat-o singură cu rușii. Dar cei doi nici n-au băgat-o în seamă. Cheliosul tocmai spunea ceva despre români escroci pe limba lui, când a apărut motociclistul în negru. Cei doi bărbați erau atât de prinși în discuțiile lor încât nu l-au observat. Dar ea s-a trezit holbându-se la el cu ochii cât cepele. Apoi totul a început să se deruleze cu încetinitorul. Motociclistul a scos un pistol. Deși nu se pricepea la arme, fata a realizat că era unul cu amortizor. Un sunet înfundat și cheliosul a fost la pământ. Încă unul, și „Assante” l-a urmat.

— Dacă vrei să trăiești, te ridici și vii cu mine! Fără prostii, s-a auzit sentențios vocea omului cu cască neagră.

Și acum tresărea când îl vedea pe Manta echipându-se ca să plece cu motorul.

★

Sergiu, Lidia și Dragoș stăteau cuminți în fața biroului lui Brănescu precum elevii în biroul directorului școlii după comiterea unei boacăne. Șeful lor tocmai le spusese că va părăsi conducerea Companiei. Nimănui nu-i pica bine povestea respectivă. În *business*-ul ăsta aveai de-a face cu destule neprevăzute, ca să-ți mai priască și schimbările de-acasă.

În plus, înlocuitorul lui Brănescu era o femeie. Sergiu nu agrea ideea să fie condus de o persoană care, odată la douăzeci și opt de zile, o lua razna din orice,

fiindcă avea hormonii pe toată harta, indiferent cât de sexistă ar fi părut această opinie.

Dar șocul major a apărut în momentul în care au aflat numele proaspetei directoare: Ileana Munteanu. „Să-mi bag…”, gândi instantaneu Manta și privi peste capul Lidiei, către Apostolescu. Privirea uimită a IT-istului îi confirmă că și el știa exact despre cine era vorba. Cu vreo doi ani în urmă, Sergiu fusese trimis să găsească și să neutralizeze un agent de-al lor care comisese un șir de asasinate culminând cu un ministru secretar de stat și un alt coleg de breaslă. Sergiu nu se lămurise niciodată – nici nu încercase cu adevărat! – dacă Amalia Dresda încălcase niște ordine, sau pur și simplu interesele Companiei se schimbaseră și fata fusese o victimă colaterală a noului context. Un lucru însă știa sigur: mentorul Amaliei fusese această Ileana Munteanu.

— Doamna Munteanu este un lider capabil și are în minte interesele Companiei. Cât despre istoriile trecute, ele sunt lămurite și încheiate. Voi nu aveți nimic a vă reproșa. Ați urmat ordinele, iar dânsa știe asta.

Sergiu nu răspunse. Știa că lucrurile nu erau atât de simple. Evită privirile nedumerite ale Lidiei, care habar n-avea despre ce era vorba, se ridică și se duse spre fereastră. Brănescu îl privi un pic în tăcere. Apoi continuă imperturbabil:

— Bănuiesc că va programa o ședință operativă pentru a vă cunoaște și a afla stadiul operațiunii în curs. Eu i-am predat documentația, dar probabil că va dori un raport de la voi.

Dragoș vru să întrebe ceva, dar fu oprit de ușa care se deschise. Intră Bogdan cu trei pahare cu whisky și un Aperol Spritz pentru Lidia.

— A, da, spuse fostul șef ridicându-se de la birou. M-am gândit să ciocnim un pahar în cinstea colaborării noastre. Să ne meargă bine în continuare și vouă și mie. Mulțumesc, Bogdane!

Proaspătul asistent ieși fără nici un cuvânt. Băuturile detensionară un pic atmosfera. Fură rostite urări de sănătate, glume, amabilități. Odată paharele golite, echipa salută și se îndreptă către ieșirea din birou.

— Sergiu!

Lidia și Dragoș ieșiră. Manta se întoarse către Brănescu, dar rămase în pragul ușii.

— Doamna Munteanu este un om care ține mult la ordine, disciplină și respectarea ierarhiei în Companie. M-am gândit că e bine să-ți spun.

Sergiu răspunse cu o mișcare a capului care putea însemna orice, apoi plecă. În anticameră, calea îi fu tăiată de Bogdan – asistentul, care îi întinse mâna și spuse:

— Domnule Manta, e o plăcere să vă cunosc. Am auzit multe despre dumneavoastră. Îmi pare rău că am fost numit așa târziu în această funcție care, desigur, mă onorează. Mi-ar fi plăcut să colaborăm mai mult.

„*Dude,* ești dus cu pluta. La ce să colaborăm?" gândi agentul, dar nu spuse nimic. Zâmbi, îi strânse mâna adăugând, grăbit, „la revedere, noroc!" și ieși cât putu de repede, fără să dea impresia că fuge de ceva.

★

Gino traversa centrul istoric cărând afurisitul de tablou la subraț. Era furios. Se băgase în două mari rahaturi simultan și n-avea nici o idee cum să iasă din ele. Era o chestiune de timp până când prietenii rusnacilor găbjiți pe terasa de la Tom aveau să-l caute, să-i ceară banii. Așa că trebuia să fie foarte atent cui cerea ajutor. Și mai ales, să scoată cât mai puțin capul din găoace. În condițiile astea, devenea din ce în ce mai greu să găsească pe cineva dispus să cumpere tabloul.

Dacă șirul gândurilor nu i-ar fi fost întrerupt de ciocnirea de un polițist care stătea la intrarea în curtea Băncii Naționale, probabil că nu ar fi ridicat privirea din pământ și nu ar fi văzut-o. Micuță, elegantă, cu un sacou bleumarin și un ecuson auriu dar discret pe rever. Purta pantofi cu toc, ceea ce nu era o chestie obișnuită. Fuma la intrarea hotelului Hilton Garden Inn. Se îndreptă de spate, își așeză un pic ținuta și se-ndreptă către ea. Atunci fata îl observă și ea. Și-i cam pică fața. Nasol.

— Simi, iubito, ce faci aici? spuse el când fu suficient de aproape ca să poată vorbi încet.

Vru să o sărute, dar o privire grăitoare a ei îl opri.

— Aici lucrez.

— *Wow*, te-ai scos, replică Gino nu fără admirație.

— Da, dar nu cu ajutorul tău, veni replica sec.

Mda, era furioasă.

— Simi, iubito…

— Lasă asta, oricum nu putem vorbi acuma. Termin țigara și mă-ntorc la muncă.

— Dar trebuie să vorbim.

— De ce? întrebă fata ridicând o sprânceană.

— Știu că ești ofticată și ai dreptate. Spune-mi când să trec pe la tine și-ți explic.

— Tu nu pui piciorul la mine acasă! replică Simina un pic mai tare decât ar fi trebuit. Trei străini care fumau zgribuliți în apropiere se opriră din conversație și le aruncară priviri uimite.

Simina oftă.

— Știi unde e bodega La Mahala?

— Aia de lângă clubul de bikeri? Da, o știu.

— Ne vedem acolo diseară la 8. Dar scapă naibii de tabloul ăla. Se uită lumea la tine ca la urs. Ai făcut o obsesie pentru porcăria asta. Acum tai-o! E prima mea zi aici, nu vreau necazuri.

— Bine, spuse cuminte Gino. Pe diseară, atunci. Mimă un sărut discret și degajă înainte ca femeia să arunce cu ceva după el.

Bărbatul plecă cu o dispoziție mult îmbunătățită. O găsise pe Simi a lui. Era bine, sănătoasă și, mai mult, cu *job* asigurat. Femeia asta era demențială. Indiferent cât de nașpetă devenea situația, ea tot găsea o modalitate de a o scoate la capăt. Iar partea bună era că acceptase să se-ntâlnească să vorbească. Sigur, Gino realiza că fata își dăduse acordul doar ca să-l vadă plecat de-acolo, dar nu conta. Odată ce aveau să fie ei doi, o aburea el. Întotdeauna îi ieșea. Mai făcu vreo câțiva pași, se opri și se întoarse cât să o poată vedea cu coada ochiului. Fata stinse țigara și scoase mobilul din buzunar. Privi *display*-ul câteva secunde, îl băgă la loc și intră în hotel.

★

Se spune că omul este sclavul obișnuințelor și al stereotipurilor. Iar schimbările, oricât de mici, debusolează. Uneori chiar sperie. Lidia nu era speriată de schimbarea conducerii Companiei. De fapt, nu prea știa ce părere să aibă despre chestia asta. Nu fusese niciodată

un mare fan al lui Brănescu. Tipul era rigid și, adeseori, nerezonabil. Mai mult decât atât, fără a avea vreo dovadă concretă, fata era convinsă că Silviu, fostul ei partener, își pierduse viața doar pentru că cele două tabere din interiorul obscurei structuri să poată nivela niște asperități și să facă pace. Caz în care fostul șef sigur fusese la curent cu destinul care-l aștepta pe colegul ei. Așa că nu i se umpleau ochii de lacrimi pentru el. În plus, între noi fie vorba, dacă sancțiune însemna detașarea la post în Veneția, mai că-i venea și ei să calce pe bec.

Dar observase că Sergiu și Dragoș nu erau prea fericiți. Și, cumva, îi înțelegea. În branșa lor, era esențial ca relațiile cu diverșii factori de decizie să fie directe și lipsite de echivoc. Mai pe românește, se aplica perfect vorba aia: „mai bine cu răul cunoscut decât cu cel pe care nu știi de unde să-l iei”. Băieții îl știau pe Brănescu cu bune și rele. Și el pe ei. În special pe Manta. Știau care erau așteptările, puteau anticipa reacțiile. Un șef nou însemna o nouă perioadă de tatonări. O reașezare a raporturilor. Iar la asta se adăuga faptul că era vorba de o femeie, adică de posesoarea unor subtilități greu de sesizat de cei doi. Noroc că o aveau și pe ea în echipă.

Ceea ce o intriga pe Lidia, însă, nu era îngrijorarea firească în fața schimbării de garnitură la conducere. Ci reacția abia perceptibilă pe care cei doi o avuseseră la auzirea numelui persoanei care urma să preia frâiele, Ileana Munteanu. Categoric știau despre cine era vorba. Și nu erau deosebit de încântați. Cum trecuseră deja câteva ore de la despărțirea festivă de Brănescu și ăștia doi continuau să o facă pe muții, fata sparse tăcerea:

— Deci, cât de rău este?

Cei doi scoaseră capetele de după monitoare și priviră întrebător spre ea.

— Cu Ileana Cosânzeana asta. V-au picat fețele cu zgomot când i-ați auzit numele.

Povestea era destul de complicată, iar Sergiu și Dragoș descoperiseră doar bucăți din ea. Cu vreo doi ani în urmă, cei doi fuseseră solicitați să ancheteze, împreună cu un polițist, o serie de crime ce culminase cu uciderea fostului partener al Lidiei și cu cea a unui ministru secretar de stat a cărui activitate mai mult sau mai puțin legală asigurase companiei, o perioadă, un plus

financiar. Când raporturile nu au mai funcționat așa cum fusese stabilit, o oarecare Amalia Dresda fusese trimisă să descurce ițele și să-l aducă pe demnitar pe calea cea dreaptă. Doar că Umanul este, de multe ori, imprevizibil. Tânăra agentă s-a îndrăgostit nebunește de fermecătorul membru al guvernului. A încercat să execute un dans pe sârmă între rebeliunile iubitului și ordinile primite. A eșuat lamentabil și asta a culminat cu un masacru. Ultima pe listă a fost chiar agenta în chestiune. Deși la viața lui văzuse și făcuse multe, lichidarea Amaliei fusese unul dintre momentele marcante pentru Sergiu. Era femeie, făceau parte din aceeași structură și, în plus, modul în care se desfășuraseră evenimentele la acel moment lăsau loc suspiciunii că fata nu acționase tocmai de capul ei. Iar dacă cineva dăduse vreun ordin, atunci acea persoană fusese mai mult ca sigur Ileana Munteanu, fostul mentor și superior direct al agentei.

Lidia ascultă rezumatul poveștii în tăcere. Iar sertarul cu amintiri se deschise. Își aminti de Silviu, de permanenta sa bună-dispoziție, de entuziasmul manifestat când o întâlnise pe fata aceea *cool* la sala de fitness. Cea care avea să-i semneze condamnarea la moarte. De seara aceea când partenerul ei nu dăduse semnele de viață convenite pentru ca ea să știe că totul era în regulă. Despre panica simțită când nu putuse să intre în contact cu el în nici un chip. Și apoi dezastrul. Dragoș o însoțise la apartamentul partenerului ei. Avea și acum în minte imaginea cu el răsturnat peste spătarul canapelei, fără suflare, plin de sânge de la rana de cuțit, cu un semn rotund și nefiresc în frunte.

O vreme se lăsă tăcerea în biroul lor. Lui Dragoș îi era milă de Lidia. Știa cum era să trăiești într-o realitate greu de suportat. Fără să spună vreo vorbă, fata luă o țigară din pachetul lui, trase geaca pe ea și se duse să fumeze. Specialistul IT vru să o urmeze, dar Manta îl opri.

— Sunt momente prin care omul trebuie să treacă singur.

★

Venise cu jumătate de oră mai devreme. Intră la „Niște domni și fii…” un bar de unde putea vedea

intrarea localului ales pentru întâlnirea cu Gino. Își luă o cafea și se așeză la masa de la geam. Scoase cartea din geantă și începu să citească. De fapt, se prefăcea. Luase primul roman căzut în mână, ca să nu se holbeze pe geam non-stop ca o femeie care-și spionează bărbatul.

Adevărul era că nu ar fi știut să spună de ce venise mai devreme și se ascunsese într-un loc de unde putea să-l vadă venind. Nu era ca și cum ar fi putut descoperi ceva, orice, în felul ăsta. Gino avea să vină pe stradă și apoi va intra pe gangul prin care se pătrundea în incinta localului. Simina zâmbi. Căpătase deja apucături de spion? Nu era cam devreme? De-abia ce începuse colaborarea cu Compania. Nici măcar nu-i dăduseră ceva concret de făcut. Îi găsiseră un loc unde să stea și un *job*. Și îi spuseseră să le dea de știre imediat ce omul ei scotea capul din găoace.

Ori tocmai asta nu făcuse. Dimineață, după ce îi dăduse viteză fostului ei iubit, prima pornire fusese să-l sune pe Manta. Dar se răzgândise. Avea să-l sune mai târziu. Apoi se luase cu treaba și uitase. Nu, nu uitase. Pur și simplu nu se putea hotărî dacă să dea alarma sau nu. Îi revenise în minte pățania de la crâșma aia de pe bulevardul Mihalache și modul în care Sergiu îi ucisese pe rusnacii ăia fără ezitări și fără regrete. Apoi fusese cu ea la apartamentul unde locuise cu Gino și îl privise cum cercetase fiecare colțișor, fără să deranjeze măcar un fir de praf. Și nu se putea abține să nu se întrebe ce soartă ar fi avut Gino dacă nu s-ar fi dus la toaletă chiar la momentul potrivit. Sergiu îi explicase că nu avea nimeni nici un interes ca Gino să pățească ceva. Ba, dimpotrivă. Dar ea încă avea oarecșce ezitări în a lua de bună orice afirmație a oamenilor ălora. Până la urmă, cu toate relele lui, ăsta era bărbatul ei și nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă acțiunile ei i-ar fi pus piatra pe mormânt. Avea să vorbească cu Gino, să afle și versiunea lui și abia apoi avea să hotărască ce anume era de raportat Companiei.

Oftă și mai luă o gură de cafea. Întinse capul și privi în lungul străzii Covaci, atât cât putea să vadă pe geamul barului. Îl zări. Gino venea cu pas decis către locul stabilit. Era ferchezuit, așa cum obișnuia să apară la primele lor întâlniri. Simina nu fu capabilă să-și rețină un zâmbet, deși știa foarte bine că nu era vorba numai de dor, ci și de nevoia de ajutor. Căra ceva în mână. Dacă

făcea greșeala să-i aducă flori, avea să și le ia în cap. Nu, nu erau flori, era un cartuș de Lucky Strike roșu. Bun. Omul știa exact ce să-i aducă. Băiatul se opri la intrarea terasei, privi rapid în dreapta și în stânga, apoi se pierdu în gang. Fata își privi ceasul. 8 fix. „Bravo, Gino, punctual. Deci se poate, angheaua ta de țânc!”

Ok. Avea să-l lase să fiarbă în suc propriu vreo zece – cin’sprezece minute, apoi se va duce și ea. Făcu semn chelnerului să-i aducă o apă minerală și-și întoarse privirile în paginile cărții, fiind convinsă că nu avea să rețină absolut nimic, căci nu-i stătea mintea la lectură.

★

Pasiunea asta pentru fotografie intervenise destul de recent în viața lui. Cu vreo doi ani în urmă, primise cadou de ziua lui, de la o rudă prin alianță, un DSLR. Fusese un compromis: omul nu era prea înstărit, dar avea un aparat foto pe care nu-l mai folosea. O vreme, *device*-ul a zăcut pe un raft de bibliotecă. Până-ntr-o zi când Paps și-a pus un pahar de whisky, și-a făcut o țigară, și-a pus ochelarii pe nas. A luat aparatul, s-a așezat comod în fotoliu și a început să se joace. La finalul zilei, avea poze mai mult sau mai puțin artistice cu aproape orice obiect din casă: orologiul bunicii Greta, biroul din lemn de stejar, lampa cu sticlă de Murano, pisica vecinilor ce obișnuia să-l viziteze din când în când. A făcut câteva cadre și cu vegetația specială de pe balcon, dar apoi le-a șters, din motive obiective.

Jucăria l-a făcut să iasă din casă mai des și să se bucure de aleile ascunse privirilor unde mai existau, încă, vilele frumoase și dichisite ale Bucureștiului de altădată. Apoi venea cealaltă distracție. Paps descărca pozele în computer și începea să se joace cu editările și filtrele. Își făcuse chiar și un cont pe Instagram ca să posteze cele mai reușite experimente fotografice. Și constatase cu surprindere că avea un număr destul de mare de urmăritori. Categoric, oamenilor le plac imaginile artistice.

Când Sergiu îl sunase și-l rugase să depună un pic de efort polițienesc în folosul Companiei, bătrânul fusese mai mult decât doritor. Pentru un om de vârsta lui, o ieșire din rutină era mai mult decât binevenită. Mai ales

dacă includea și petrecerea unui sejur într-un hotel de lux în centrul capitalei.

Paps făcu un semn chelnerului. Acesta veni cu o nouă bere. Bătrânul își turnă singur în pahar. Îi plăcea să aibă un guler de spumă un pic mai mare decât cel acceptat de bunele practici în ale servitului. Luă o gură zdravănă în timp ce privea absent picăturile de apă ce se prelingeau pe geam. Asta în timp ce mâna dreaptă apăsă butonul de pe telecomanda aparatului de fotografiat. Jucăria se odihnea cuminte pe masă, cu obiectivul orientat, total întâmplător, către masa din colțul încăperii, unde acum rămăsese doar băiatul. Paps nu-și făcea probleme referitor la sunetul emis de aparatul de fotografiat. Rumoarea localului îl acoperea mai mult ca sigur. Singura sa temere era ca nu cumva să fi greșit setările aparatului.

„Cum ar fi asta?" se întrebă spionul de ocazie, zâmbind în timp ce mai sorbea un pic din bere.

★

Se auziră trei bătăi la ușă. După câteva clipe, Manta răspunse:

— Intră, e deschis!

În prag își făcu apariția proaspăt unsa șefa – doamna Munteanu. Sergiu se felicită în gând că nu dăduse din el o replică mai umoristică. Cu un gest o invită să se așeze pe scaunul lui. Femeia acceptă. Trase scaunul în mijlocul biroului și se așeză picior peste picior. Fusta petrecută dezvălui o musculatură fermă și armonioasă. Privirile admirative ale lui Manta și Apostolescu nu-i scăpară directoarei. Așa cum nu-i scăpă nici atitudinea politicoasă, dar vag ostilă a Lidiei.

— Dragi colegi, îmi cer scuze că nu am apucat să organizez o întâlnire formală în cele câteva zile de la instalarea mea la conducerea Companiei. Fiind multe operațiuni în desfășurare, am fost preocupată cu studierea rapoartelor pe care domnul director Brănescu mi le-a lăsat și mi-am permis să sar peste formalitățile tradiționale. Acum am venit să aflu cum stăm cu descoperirea rețelei de traficanți de arme. Din documentele studiate de mine, reiese că operațiunea de

capturare a traficantului român a eșuat, dar au fost eliminați cei transnistreni.

Sergiu se gândi o clipă, apoi își drese glasul și spuse:

— Ideea care a stat la baza intervenției în forță de la restaurantul Tom era aceea de a elimina trimișii organizației transnistrene și de a pune mâna pe furnizorul român despre care nu știam nimic. Speram ca, pe de o parte, rămași fără arme, bani și trepăduși, eșaloanele superioare ale rușilor vor scoate capul la lumină. Iar capturarea traficantului român ne va ajuta să vedem cu ce fel de rețea avem de-a face pe plan local. Dar am avut ghinion. În momentul când am acționat, Gino s-a dus la toaletă. Tocmai neutralizasem două persoane pe o terasă în plin bulevard, așa că a trebuit să acționez rapid. Am săltat-o pe Simina Dobre, iubita lui Gino Popescu, dar i-am lăsat banii, în speranța că păgubiții îi vor lua urma pentru a-i recupera.

— Și domnișoara Dobre?

— Din câte am reușit să aflăm, Gino este dependent de ea. Era o chestiune de timp până când avea să iasă din ascunzătoare să o caute.

— Și? S-a-ntâmplat ceva notabil?

— Da. De fapt, reîntâlnirea celor doi e în desfășurare.

Lidia și Dragoș avură nevoie de întreaga putere de concentrare pentru a nu-și arăta uimirea.

— Serios? Și de ce nu îl săltăm pe om?

— Am considerat că va fi mai ușor să descoperim rețelele implicate dacă-l lăsăm în libertate și-l supraveghem.

— Și fata? E de încredere?

— Până la proba contrarie.

— Am înțeles. Aveți grijă să nu vă scape hățurile. Și vreau informări periodice detaliate.

— Desigur.

Femeia salută și ieși. Odată ce se închise ușa în urma ei, Sergiu simți privirile colegilor ațintite asupra lui.

— *What*? Credeați că o las pe zvârlugă așa, de capul ei, nesupravegheată?

★

Trecuseră vreo două ceasuri după miezul nopții când termină de citit ultimele rânduri ale romanului „Culorile cenușii” de Irina Grosu. Gino nu era nici pe departe un amator de lectură. Urmărea știrile, având câteva surse preferate, în general online, dar literatura nu-și mai făcuse loc între preocupările lui de când încheiase socotelile cu școala.

Cu romanul ăsta era o altă poveste. Întâlnirea cu Simina fusese dulce-amară. S-a bucurat că a dat de ea și că era bine sănătoasă. Și ea, la rândul ei, se bucurase să-l știe întreg. Simțise și un pic de tensiune sexuală, ca în zilele bune. Dar, dincolo de asta, avusese parte de un lung șir de umbre. Femeia nu i-a spus unde locuia acum. Când a întrebat-o cum a scăpat de asasinul de la Tom, i-a răspuns că a lăsat-o pur și simplu în drum în piața Victoriei. Ea s-a dus la poliție, ăia au interogat-o și apoi i-au dat drumul.

— De ce te-ai mutat din apartament?

— Tu ești în firea ta? Nici n-am mai trecut pe-acolo de frica rusnacilor tăi. Le-am dat cheia polițiștilor și mi-am văzut de drum.

— Mda, au făcut varză locul, replică el nemulțumit.

O umbră trecu rapid peste fața fetei.

— Și *job*-ul ăsta la hotel? Cum ai dat de el?

— E unul temporar. O fostă colegă de liceu a intrat în concediu de maternitate și m-a recomandat să-i țin locul.

— Cool.

— Da.

Crâmpeie de adevăr împletite cu minciuni. Problema era că nu reușea să le separe. În general, o citea destul de bine pe Simina, dar de data asta se lovise de un zid. Fata se opacizase față de el. Gino era sigur că cineva o ajuta sau o controla. Puțin probabil să fie poliția. Părea o mișcare mult prea subtilă pentru autorități. Cât despre ruși, nu pierdeau ei vremea cu jocuri d-astea. Frustrat că nu putea să afle adevărul, aplică și el aceeași tactică. Îi spusese că se ascunde, dar nu-i spusese unde. Și, mai ales, nu amintise nimic despre tablou și încercarea de a-l valorifica. Sau despre banii umflați de la traficanții morți. Finalul conversației rămăsese într-o dungă. Simina avea să se gândească la o soluție și urma să se revadă în weekend, să stabilească ce

era de făcut. Schimbaseră noile numere de telefon. Fata îl sărutase atât de apăsat încât pentru câteva clipe i se golise creierul. Apoi plecă.

Trecură câteva minute până când remarcase cartea. Simina o uitase. O luă, în ideea de a i-o înapoia la finalul săptămânii. Începu să o răsfoiască și realiză că povestea era inspirată de jaful de la muzeul olandez. Cu alte cuvinte, fetița asta, Irina nu-știu-cum, vorbea despre tabloul lui, cel ascuns sub peisajul cu bărcuța pe mare. Citi romanul pe nerăsuflate. Era bine scris. Și avansa niște supoziții interesante. Dar cel mai important lucru: lăsa loc pentru o continuare. Îi veni o idee trăznită. Aruncă volumul pe pat, luă laptopul și coborî în curte. În drum se opri la bucătărie, deschise frigiderul și luă o bere. Nu era a lui, dar puțin îi păsa. Se așeză la masa de plastic din curte, deschise laptopul și-i dădu o misiune de căutare lu' nenea Google: Irina Grosu contact.

Capitolul 3.

SIMINA era obosită. Nu neapărat fizic, cât psihic. O bucurase reîntâlnirea cu Gino, dar jocul ăsta între adevăr, minciună și lucruri spuse pe jumătate o epuizaseră. Intră în casă și, primul lucru pe care-l făcu, fu să-și scoată ghetele din picioare și să le abandoneze în mijlocul holului. De-abia după aceea observă o undă de lumină. La naiba, iar lăsase lumina aprinsă în balcon! I se-ntâmpla des. Se cuibărea pe canapeaua din sufragerie la televizor. Aprindea lumina din balcon ca să se poată orienta, dar să nu stea cu becu' n ochi. Adormea lemn buștean, iar dimineața baconul era inundat de lumina zilei și nu mai observa becul rămas aprins peste noapte.

Abandonă și haina în cuier, își puse un pahar de vin și veni să fumeze o țigară. De-abia când ajunse în balcon, îi stătu inima când auzi:

— Bună seara, Simina. Bine-ai venit acasă!

— Sergiu! Ce naiba cauți aici?

— Am venit să vorbim.

— Așa, neinvitat? Puteai să dai un telefon și să suni și tu la ușă, ca oamenii. Mai nou, Compania intră prin efracție?

— Nu. Am cheie. Am locuit aici o vreme.

— Super. Să nu uit să schimb broasca.

— Nu te sfătuiesc.

— Și de ce, mă rog?

— Întâi de toate, pentru că nu este apartamentul tău. Este închiriat de Companie. Tu ai doar dreptul să locuiești aici. Și, pe urmă, un asemenea gest va confirma ceea ce bănuim deja.

— Și anume?

— Că încerci să ne tragi pe sfoară. Și, crede-mă, nu prea ai cum…

Fata făcu ochii mari. Sergiu îi făcu semn să se așeze pe scaunul de lângă el. Apoi ridică sticla de bere pe care o avea în mână pentru a da noroc cu Simina. Băură amândoi. De-abia după aceea scoase telefonul și-i arătă tinerei niște poze. Femeia rămase fără grai când se văzu

pe ea și pe Gino, stând de vorbă la o masă în bodega La Mahala cu câteva ore-n urmă.

— Mă urmăriți?

— Tu ce credeai?

Simina oftă și-și acoperi fața cu mâinile. Sergiu își întoarse privirea către luminile care se aliniau cuminți de-a lungul bulevardului Nicolae Grigorescu. Pe vremea când locuia în acel apartament, era una din plăcerile lui. Să privească parcul și cartierul fără să se gândească la nimic.

— Ne înțelesesem să ne dai de știre imediat ce te contactează Gino. Nu ai făcut-o. De ce?

— Pentru că… pentru că nu sunt sigură că nu-i veți face felul, odată ce puneți mâna pe el.

— Ca să-i facem felul nu e obligatoriu să punem mâna pe el. O puteam face și astăzi, cu tine de față. Nu asta vrem. Cel puțin, nu deocamdată.

Fata pufni. Manta o ignoră.

— Ce ați vorbit? A spus ceva interesant?

— După nebunia de la Tom s-a ascuns. Și-a găsit undeva o cameră, nu a vrut să-mi spună unde.

— Asta nu-i o problemă. Aflăm.

— A mai zis că a trecut pe la apartamentul nostru și l-a găsit vraiște. Am fost cu voi când l-ați perchezițonat. Cine să-l fi întors cu fundu-n sus? Poliția?

— Din câte știm noi, poliția n-are habar despre tine sau despre el. Cel mai probabil, rușii și-au căutat banii pe care i-a umflat iubitul tău. Ți-a spus ceva despre ei?

— Despre bani? Nu. Dar nici n-am întrebat. A fost mai mult o întâlnire de tatonare. E clar că nu prea mai avem încredere unul în celălalt, spuse ea cu tristețe.

— Nu că ai avea în cine să te-ncrezi…

— N-ai tu treabă! se burzului Simina. Tu habar n-ai ce sentimente sunt între noi.

— Înțeleg că-l iubești. Așa cum înțeleg că el nu te iubește nici pe jumătate pe cât îl iubești tu.

— De unde știi?

— E suficient să analizezi comportamentul lui după episodul de la Tom. Nu a încercat să te caute, să vadă ce ai pățit. Singura lui grijă a fost să se ascundă cu banii rușilor. Dacă nu ar fi dat de tine în centru, total întâmplător, ar mai fi trecut mult și bine până când ar fi-ncercat să te contacteze.

Simina tăcu o vreme.

— Și acum ce vrei să fac?

— Încearcă să afli cum a dat de rușii ăia când a încercat să plaseze armele. E important să-i găsim pe șefii lor.

— Să mă-mpac cu el?

— Asta tu hotărăști. Dacă de asta e nevoie ca să afli, da.

— Îl pot aduce aici?

— Da.

Manta termină de băut berea, stinse țigara și dădu să plece. Salută cu un gest și se-ndreptă spre ușă.

— Toată lumea mă-ntreabă ce am găsit la un coate-goale ca el. Că e neam prost, că ascultă manele, că nu a realizat nimic în viață… Dar nimeni nu-l cunoaște cum îl cunosc eu. În intimitate este un tip de o tandrețe extraordinară. Chiar dacă de cele mai multe ori îmi vine să-i sucesc gâtul…

— Simina, n-am venit cu paiul pe conductă. Știu și eu că inima n-are carte și că de multe ori iubim nu pentru că, ci în ciuda faptului că. Doar că, la un moment dat, trebuie să decizi dacă lași iubirea să te-nece sau te desprinzi și ieși cu capul deasupra apei.

— Tu așa ai făcut? Te-ai desprins ca să nu te-neci?

— Eu m-am desprins ca să nu se-nece ea, a răspuns bărbatul și apoi a ieșit, trăgând ușa după el.

★

Lidia privea către Teatrul Național. Fusese renovat relativ recent. De fapt, îl refăcuseră în întregime. Multă lume strâmbase din nas, argumentând că specificul arhitectural al vechii clădiri nu fusese respectat. Dar ei îi plăcea. Arăta ca o pagodă. Sau ca o căsuță de pitici supradimensionată. Dragoș veni și se așeză lângă ea pe marginea de marmură a fântânii devenită reper al kilometrului zero al capitalei. Fără să-și mute ochii de la clădirea de vizavi, fata îi întinse un pahar cu cafea.

— Înțeleg că nu ai în plan să stăm și noi ca oamenii, la o cafenea.

— *Nope*. Nu azi. Am chef să ne plimbăm. Dar am luat cafea bună, nu-ți face griji.

Au început să meargă agale pe lângă Facultatea de Arhitectură. Se opriră pentru a arunca o privire în vitrinele celor două librării aflate una lângă alta pe strada Academiei. Apoi o luară spre Cișmigiu. Abia când au trecut de fostul magazin Romarta Copiilor, Dragoș rupse tăcerea.

— În mod normal, mi-aș fi făcut tot felul de filme-n cap din momentul în care mi-ai propus ieșirea asta, dar e clar de câteva zile că nu ești în apele tale. Ce te supără?

— Nu știu. Tot. Povestea asta cu traficul de arme care nu se leagă. Cum a reușit clovnul ăla de Gino să intre-n legătură cu transnistrenii? Și cum naiba de era în posesia armelor furate cu opt ani în urmă de la Ciorogârla? Unde le-a ținut pînă acum? Și ce rol a avut în toate astea veverița aia de Simina, pe care Sergiu o protejează atât?

— O protejează?

— Păi nu era vorba să ne spună când dă un semn pămpălăul ăla al ei? Dacă Manta nu o punea sub urmărire, naiba ar fi aflat. Dar când a venit șefa să pună întrebări, s-a comportat ca și cum totul ar fi fost plănuit, doar ca să nu o bage pe mândră în căcat.

— Mi se pare mie, sau detectez o undă de gelozie?

— Nu fi prost, Dragoș! răspunse fata înroșindu-se la față.

— Nu cred că e vorba de protecție. Sergiu consideră că Simina are potențial și că ne poate ajuta. Dacă-i raporta șefei faptul că Simina nu ne-a zis că a contactat-o Gino, se ducea pe apa sâmbetei orice șansă de colaborare.

— Și aia de ce n-a zis nimic?

— Nu sunt vreun expert în psihologie, dar mă gândesc că dacă aș fi forțat de împrejurări să colaborez cu unul care i-a lichidat în plină zi pe cei doi tipi care erau cu mine la masă, aș fi avut și eu ezitări în a avea încredere în el. Mai ales dacă cineva drag ar fi implicat în poveste.

Lidia pufni și o vreme nu mai zise nimic. Pași îi purtară spre Cișmigiu, cea mai veche grădină publică a orașului. La sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, autoritățile au construit două cișmele pentru ca oamenii să aibă surse de apă. În jurul celei care era situată pe locul unde astăzi este una din intrările parcului, s-a

format, în timp, o adevărată baltă. Voievodul Gheorghe Bibescu l-a adus, în 1847, pe cunoscutul peisagist Wilhelm Mayer, fost director al Grădinilor Imperiale din Viena, pentru a transforma balta într-un loc de promenadă, relaxare și încântare, cum aveau toate marile capitale europene. Deși acum Bucureștiul are parcuri mult mai mari, Cișmigiul rămâne un reper al centrului, al urbei, în general.

Acum, incinta părea cumva abandonată, așa, fără pic de vegetație. Frunzele care mai puteau fi văzute pe aleile șerpuitoare purtau urmele degradării și ale precipitațiilor din zilele anterioare.

— Mai e și povestea asta cu șefa, reluă fata conversația. Nu știu cum voi reuși să mă-mpac cu ideea că femeia responsabilă de moartea lui Silviu este acum *in charge.*

— Mă tem că nu vom avea de ales. Face parte din fișa *job*-ului.

— Căca-m-aș pe ea! replică fata cu năduf.

Apostolescu râse încet.

— Știu că nu e ușor, dar asta e lumea noastră. Cel cu care te războiești la un moment dat poate deveni mai târziu aliat. Sau, în cazul nostru, *boss.*

— Nu știu ce mă deranjează mai mult. Faptul că ea e în poziția de șef, sau faptul că, de câte ori voi avea de-a face cu ea, îmi voi aminti faptul că n-am fost în stare să-l protejez pe colegul meu.

Silviu își pierduse viața cu mult înainte de a avea o șansă să se prindă de pericol. Cunoscuse o brunetă focoasă la sala de fitness. Ieșiseră de câteva ori fără să știe că și ea avea legături cu Compania. Mai precis cu acea facțiune a organismului care făcea eforturi disperate să-l înlăture de la conducere pe fostul șef, Brănescu. Amalia – așa o chema pe fată, ratase misiunea încredințată. Când s-a prins că Silviu era, la rândul lui, omul companiei, a crezut că a fost trimis de ai ei să-i facă felul, așa că l-a lichidat ea preventiv. Ironia sorții e că băiatul nu a aflat niciodată ce l-a lovit și de ce. Lidia se simțea vinovată pentru că, la momentul respectiv, nu intuise pericolul, nu cercetase mai aprofundat fata cu care Silviu începuse o relație, nu-l supraveghease mai îndeaproape, așa cum cerea fișa postului menționată de Dragoș, dar care, evident, nu exista.

Frigul le îndreptă pașii către La Bibliotecă, un mic pub la ieșirea din parc care dădea spre Știrbei Vodă. Era un loc plăcut. Și culmea, la origini chiar asta fusese: o bibliotecă. Dragoș deschise ușa localului și-i făcu loc colegei sale să intre. Lidia făcu primul pas, apoi se opri și se-ntoarse către el.

— Auzi, tu ai idee pe cine a pus Sergiu s-o urmărească pe Simina? Clar n-a fost cineva din Companie.

— Am o vagă bănuială, răspunse bărbatul cu o urmă de zâmbet pe față.

★

Sergiu luă cele două beri și se duse cu ele către masa din fundul localului. Paps privea în gol. De fapt, era atent la cântecul care răsuna din boxe. După atâția ani cunoștințele lui de engleză erau un pic ezitante. Dar solistul avea o pronunție clară ca lacrima. Cântecul era despre un tip care-și confruntă singurătatea în timp ce merge seara pe o străduță luminată difuz și îi țiuie urechile de atâta liniște.

— Ăsta cântă rock? îl întrebă bătrânul pe Manta după ce dădură noroc și băură o gură de bere.

— *Disturbed*? Da, e o formație de rock. De ce?

— Cred că începe să-mi placă genul ăsta. Recunosc, aveam o idee preconceptă despre fenomen în general.

Sergiu zâmbi.

— Nu ești singurul.

Manta așteptă să se termine cântecul. Când Fernando schimbă sunetele de baladă cu zbuciumul ironic al francezilor de la Shaka Ponk, decise că era cazul să treacă la lucruri serioase.

— Cum ți s-a părut Simina?

— Își face treaba bine, dar fără entuziasm. Este amabilă, dar nu și prietenoasă. Și nu prea zâmbește.

— Zilele astea nu prea are de ce.

— Tipul ăsta, cu care s-a întâlnit, e pe radarul vostru?

Sergiu ridică o sprânceană.

— Hai, măi, băiatule! Nu sunt cățel, să-mi dai resturi. Dacă tot m-ai stârnit, zi-mi și mie măcar o parte din poveste!

Manta cântări pentru o clipă informațiile, apoi spuse.

— Mai ții minte furtul de arme de la unitatea militară din Ciorogârla în 2009?

— Îmi amintesc ceva. S-a făcut destul de multă vâlvă în presă atunci.

Sergiu încuviință cu un gest.

— În ciuda celor declarate, poliția nu a reușit să le recupereze pe toate. Ei bine, de curând au reapărut la suprafață. Tipul ăla a încercat să le plaseze.

— Ăla? Nu prea pare în stare să facă afaceri.

— Probabil că d-aia nici n-a reușit.

— Și voi ce vreți de la el?

— Să descoperim cumpărătorii.

— Sună interesant. Eu mai pot să ajut?

— Deocamdată, nu. Când va fi cazul, îți zic.

— Deci s-a terminat cu vacanța la hotelul de lux?

— Mă tem că da. Începuse să-ți placă?

— Sincer? Cam da. Dar e bine să mă-ntorc acasă. Am și eu afacerile mele.

— Și n-am vrea să le neglijezi.

Cei doi zâmbiră și ciocniră pentru afaceri prospere.

★

Lui Gino îi venea să se dea cu capul de pereți. Din dorința de a o impresiona pe scriitoarea vieții, dăduse din casă mult mai mult decât ar fi trebuit. Săpase un pic și găsise o adresă de e-mail a femeii cu pricina. Concepuse un mesaj perfect, așa cum îl învățase Simina. Începuse prin câteva rânduri de prezentare. Nume, prenume, hobbyuri. Sărise elegant peste profesie, dat fiind că nu avusese carte de muncă în viața lui. Amintise apoi despre o întâmplare care-i pusese în fața ochilor cartea ei, „Culorile cenușii”. La finalul cărții, autoarea indusese câteva cuvinte despre munca de documentare pentru roman. Povestise despre cercetarea articolelor din presa română și străină pe tema jafului, despre dialogul cu specialistul olandez în probleme de asigurări, care o determinaseră să abordeze povestea din perspectiva unui aranjament pentru a încasa niște polițe în mod fraudulos. Irina Grosu sugerase, în acest cuvânt final, că beneficiase

de ajutor din partea unor oficiali ai Ministerului de Interne, care aleseseră să rămână anonimi.

Simina spunea tot timpul că marea lui problemă era că se lăsa purtat de un entuziasm prostesc și ignora cele mai elementare reguli ale logicii. Se pare că avea dreptate. I se fixase în cap ideea că scriitoarea l-ar putea ajuta să scoată ceva bani din tabloul pe care dragul de Ilarie i-l aruncase în poală. Așa că vărsase în mail toată povestea. Cum fusese Ilarie agățat de posesorii tabloului, cum pictase peste tabloul original, cum încercase el să-l vândă fără succes. Nu dăduse nume, dar nici n-ar fi fost prea greu de aflat. Imediat ce dăduse click pe *send,* pe Gino îl apucaseră temerile. Inițial, se temuse că nu avea să fie luat în serios. Dar, mai târziu, tocmai contrariul începuse să-l îngrijoreze. Dacă Irina Grosu va corobora povestea lui cu informațiile ei și apoi se va duce la cunoștințele ei de la poliție? Să identifice IP-ul de pe care fusese trimis emailul ar fi fost o glumă. Deja și-o imagina pe madam Sachelarie, gazda lui, spunându-le polițiștilor:

— Mi-am dat seama din debut că era un pierde-vară. Mi-a zis că tabloul este pictat de un nepot de-al lui. Dar era clar că mințea. Habar n-avea despre artă. Eu mă pricep la lucrurile astea. Fiica mea este artistă.

Bărbatul oftă. Băgă mâna în buzunar după pachetul de țigări. Îl scoase. Era gol.

— Să mă fut, mârâi el încet.

Asta era! Avea să strângă laptopul apoi să meargă la nonstop-ul din localitate după țigări. Și-așa n-avea somn. Cu ocazia asta, ar fi putut să ia și-o sticlă de whisky. Avea nevoie de ceva tare, dacă voia să mai stea la aer. Se făcuse, deja, destul de frig.

Era pe punctul de a închide calculatorul, când un bip urmat de un *icon* sub forma de plic își făcu apariția în colțul din dreapta jos al *display*-ului. Gino se grăbi să dea dublu click pe el. Mail-ul era de la tânăra scriitoare. Probabil că mitul conform căruia scriitorii sunt păsări de noapte era real.

— Gino, tată, ia să vedem în ce te-ai mai băgat…

★

Femeia își îngrijea orhideea ce odihnea pe pervazul ferestrei. Acum erau doar niște frunze verzi, lungi și subțiri, dar imediat ce căldura și soarele verii aveau să o mângâie, pe una sau două din tijele verzi care aveau să răsară dintre frunze urma să apară câte trei sau patru flori albe cu mijlocul roz închis. Ilenei Munteanu îi plăceau orhideele. Erau flori pretențioase; necesitau multă atenție și îngrijire, tare zgârcite în a-și dezvălui frumusețea delicată. Ca o femeie atrăgătoare care se respectă. Tocmai pulveriza apă peste frunzele delicate când două bătăi în ușă anunțară sosirea agentului-vedetă al Companiei B, Sergiu Manta, agentul cu nume de cod Arkon. Directoarea se întoarse către computer, închise fișierul conținând datele despre agent și îl deschise pe cel referitor la traficul de arme.

— Intră, spuse ea într-un final.

— Săru' mâna. M-ați chemat.

— Da. Ia loc, te rog.

Sergiu se așeză pe unul dintre fotolii. Femeia ocoli biroul și se așeză pe celălalt. Stătea dreaptă, fără să se sprijine de spătar, picior peste picior. Postura îi dezvăluia genunchii delicați, picioarele subțiri atât cât trebuie, sânii mici, dar fermi. Își acordă câteva clipe pentru a-și studia interlocutorul. Manta era îmbrăcat în negru. Părul roșcat, cu cele câteva șuvițe albite de vreme nu mai era tuns milităreşte, ca în pozele din dosar. Era suficient de lung încât să poată sta prins într-o coadă scurtă. Nu arăta rău. Dar nu reușea să-și dea seama dacă și el reacționa la sex-appeal-ul ei. Dacă da, și doamna Munteanu nu prea credea că existau bărbați care să nu o admire, agentul masca foarte bine. Chipul său nu exprima nici cel mai mic interes.

— Am citit transcrierile discuțiilor avute cu Simina Dobre după incidentul de la restaurantul Tom.

Ileana Munteanu evitase să folosească cuvântul „interogatoriu". Compania B nu era un organ de anchetă, așa că, oficial, nu putea reține și interoga persoane. De fapt, oficial, compania nici nu exista. Și foarte puțini știau de ea.

— La început apare un nume despre care nu am găsit lămuriri. Cine este Ilarie?

— Ilarie Golea. Un văr prin alianță al Siminei Dobre.

— Ce rol are în povestea asta?

— Nu cred că are vreunul.

— Dar, la un moment, Simina spune ceva de genul „numai Ilarie i-a băgat în cap toate prostiile lui Gino”. La ce se referă?

— Golea este pictor amator. Se pare că ar avea ceva talent, dar nu s-a ținut de școală. Nu a terminat nici măcar liceul. Din când în când, se duce și desenează portrete ale turiștilor în centrul istoric. De câteva ori a fost amendat de poliția locală, căci nu avea autorizație. Acum vreo lună a fost ridicat de DIICOT dintr-un local din zonă în timpul unei razii contra consumului de droguri. Dar era curat, așa că i-au dat drumul. Omul se ocupă de găinării mici și inofensive, nu pare să fie în stare de așa ceva.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, nici Gino nu pare. Încă mă-ntreb dacă nu cumva domnișoara Dobre este eminența cenușie.

Ileana se aștepta ca Sergiu s-o contrazică. Dar acesta tăcu. Fie lua și el în calcul posibilitatea, fie era pur și simplu prudent și nu voia să-și contrazică șefa. Chestia asta nu se prea pupa cu ce știa ea despre agent. Chiar și Brănescu recunoscuse că personalitatea lui Manta i-a dat de furcă din când în când. Se pare, însă, că bărbatul avea suficientă înțelepciune încât să nu pornească relația cu ea de pe picior de război.

— Aș vrea să aprofundați un pic cercetările în ceea ce-l privește pe vărul artist. Nu cred că Gino ar fi putut pune mâna pe armele furate de la Ciorogârla și contacta traficanții ruși de unul singur. Dacă Simina spune adevărul și nu e implicată în povestea asta, atunci trebuie să aflăm cine altcineva este. Poate că e Ilarie. Sau poate că el știe ceva.

— Am înțeles.

Doamna Munteanu se ridică, dând astfel semnalul că întrevederea luase sfârșit. Sergiu se ridică și el, sărută ceremonios mâna șefei sale și se-ndreptă spre ușă. Gestul său nu rămase fără urmări. Ileana rămase ușor perplexă. Își reveni însă repede.

— Sergiu!

Bărbatul se întoarse din prag.

— Da?

— Vreau să mă ții la curent. Cu toate amănuntele. Și vă atrag atenția că eu nu am toleranța domnului director Brănescu la puseele voastre de personalitate. Ordinele mele se execută *ad literam.*

Sergiu aprobă cu un gest, apoi ieși și închise ușa după el.

Ileana Munteanu privi în gol în urma lui și lăsă să-i scape un oftat abia perceptibil. Apoi se scutură și-și îndreptă atenția asupra computerului.

★

Ilarie se alăturase grupului Rockbusters de pe Facebook pentru a putea agăța gagici interesante. Nu-i plăceau mâțele leșinate care-i blocau mesageria telefonului cu pupici și inimioare. Și ura adânc și profund emoticoanele alea care năvăleau pe *display* și bolboroseau a iubire de câte ori cineva dădea o apreciere mult prea entuziastă unei postări.

Dar motivul pentru care accesa grupul respectiv la ora 11 noaptea din intimitatea relativă a unei mese din McDonald's-ul de la Brâncoveanu erau mult mai apropiate de sfera concretului. Trebuia să dispară repede. Iar utilizarea cardului era exclusă. Întâi, pentru că nu avea prea mulți bani pe el și apoi, pentru că orice tranzacție electronică, chiar și retragerea de bani de la bancomat, lăsa o urmă undeva. Ori, acum era esențial să se dea la fund. În disperare de cauză își amintise că în următoarea zi formația Bloodway avea un concert într-un club din Constanța. Băieții ăștia cântau un fel de dark metal, cu un public de nișă, ceea ce-i scotea cumva de pe radarul celor care scanau rețelele sociale pentru informații, fie ei autorități sau alte grupuri de interese. Chestia asta îi oferea o oportunitate. Ilarie observase că cei de pe grupul în chestiune aveau obiceiul de a organiza ceea ce ei numeau *common rides.* Cineva posta un anunț de genul „Transport București – Constanța pentru concertul Bloodway tur-retur, *expenses shared*. Detalii pe privat." Dacă erai interesat, contactai persoana prin mesaj privat și ți se ofereau detaliile.

Imediat după prânz, Ilarie dădu buzna în restaurantul fast-food gemând de copii ieșiți de la școală. Se așezase la coadă și-și așteptase rândul cu nerăbdare.

Cumpără o porție de cartofi prăjiți și un suc care-i permiseră să ocupe o masă de două persoane de la geam. Se conectă la rețeaua wi-fi a localului. Fusese suficient de prudent încât să achiziționeze o cartelă *prepaid*, un telefon nou și să-l arunce pe cel vechi cu sim cu tot. Accesase grupul cu pricina, găsise propunerea de *common ride*, conversase prin mesaje cu persoana responsabilă. Abia apoi mâncă jumătate din porția de cartofi care se sleise deja. Următorul ceas îl petrecu ascultând în căști piese ale celor de la Bloodway. Se presupunea că se ducea la Constanța pentru concert și era probabil ca muzica lor să fie parte a conversației. N-ar fi trebuit ca partenerul său de drum să sfârșească prin a fi interogat de cineva, dar Ilarie nu voia să riște.

În jurul orei 5 după-amiaza opri muzica și-și scoase căștile din urechi. Avea nevoie acută de o cafea. Îl ajunsese oboseala. Privi spre geam, dar întunericul de-afară îl forță să se uite la propria reflexie. Părul și hainele vraiște, paloare de mort, cearcăne. Minunat! Îi dădu prin cap să-l sune pe Gino. Avea sentimentul distinct că amicul lui nu era tocmai străin de pățaniile acelei zile. Dar renunță aproape instantaneu. Dacă presupunerile sale erau corecte, atunci ăla se afla în belele și mai mari, iar contactarea lui ar fi fost o mare greșeală. Căscă. Trebuia să-și găsească un loc sigur unde să doarmă. Acasă era exclus. După grozăvia care îl întâmpinase acolo, nu avea să mai pună piciorul în apartamentul ăla. Niciodată!

★

Gino se trezi devreme. Surescitarea zilei precedente nu-l părăsise nici în somn. Când scrisese amărâtul ăla de mail nici nu se gândise la ce avea să urmeze. Fire curioasă și doritoare de noi idei și subiecte, scriitoarea Irina Grosu acceptase să se-ntâlnească cu el.

— Mi-am zis că, dacă nimic din ce mi-ai scris nu se dovedea a fi adevărat, măcar aveam parte de inspirație pentru un personaj interesant, mărturisise ea mai târziu.

S-au întâlnit la restaurantul City Grill din Herăstrău. Era un loc destul de frecventat pentru ca fata să se simtă în siguranță, dar a cărui terasă enormă permitea găsirea unui colț unde să povestească în liniște. A fost o

comunicare instantanee. Fata, care avea un pic peste 30 de ani, deși n-ai fi zis, a fost incredibil de deschisă către povestea lui. Ca scriitor, era oricum dispusă să acorde o șansă unei istorii inedite. În plus, ceea ce susținea Gino confirma, cumva, o serie de informații *off the record* pe care sursa ei din Ministerul de Interne i le împărtășise.

— De altfel, spusese Irina, mie din debut mi-a venit greu să cred că băieții ăia au reușit să fure tablourile și să le aducă în țară pentru ca mai târziu să le dea foc într-o curte. Nu avea sens. Ești sigur că Ilarie ăsta al tău nu are și celelalte tablouri?

— Mie mi-a dat numai unul. Și sincer, indiferent cât de talentat l-aș fi considerat, nici eu nu mi-aș fi pus toate ouăle în coșul lui, ca să zic așa.

— Ascultă, crezi că sar peste cal dacă te rog să mă duci să mi-l arăți și mie? Tabloul, adică…

— Vrei să mergem la mine acasă?

— Dacă acolo e tabloul…da.

Poate că avea chef de o nebunie. Sau poate că, atunci când era vorba de un subiect pentru o carte, uita de orice precauție. Sau, pur și simplu, acționa din instinct. Cert este că propunerea l-a lăsat pe Gino fără grai.

— E vreo problemă? O iubită geloasă, sau ceva?

— Nu, nu e… Adică, eu și iubita mea suntem, în fine, despărțiți pe moment, dar… locul unde stau e departe și nu e prea grozav. Adică e o cameră dintr-o casă.

— Ok, promit să nu fac poze pentru Instagram, răspunse fata râzând. Dar nu ți-e frică să ții tabloul acolo?

— Nu prea am de ales. Și ți-am zis că e ceva pictat deasupra. Nimeni n-ar bănui ceva de genul ăsta. Ok. Terminăm de mâncat și mergem.

Zis și făcut. Gino, ca un gentleman ce era, a achitat nota din banii traficanților ruși. Au luat metroul până la Unirii, apoi au schimbat cu un altul până la Policolor. Iar de acolo s-au înghesuit într-un microbuz până la Brănești. Odată parcurși cei cinci – șase sute de metri de la intersecția de unde au coborât din mașină până la casa unde stătea bărbatul, cei doi se treziră în fața unei construcții de lemn care părea ușor ascuțită.

— N-arată rău, zise fata.

— Mda, pe dinafară. În fine, asta e.

Urcară grăbiți treptele către mansardă. Au intrat în cameră, iar ochii albaștri ai scriitoarei se opriră fix asupra peisajului marin cu bărcuță. Îl privi câteva clipe, apoi se-ntoarse și-i aruncă o întrebare mută lui Gino. În loc de răspuns, acesta luă o pătură și acoperi fereastra. Apoi puse în priză lampa cu infraroșu. În cameră nu era întuneric complet și nici lampa nu era cine știe ce, dar Irina putu să distingă pictura ascunsă de peisaj. Fata privi cu gura deschisă. Gino se retrase într-un colț și savura efectul. Câteva minute mai târziu, Irina se dădu câțiva pași în spate și se așeză pe pat.

— *Wow*…

— Să înțeleg că nu ai prea crezut povestea mea?

— Instinctul îmi spunea că tu ești convins de adevărul ei. Dar sincer, am crezut că ți s-a tras o țeapă de zile mari. Am vrut să văd tabloul pentru a-mi dea seama cum ar fi putut cineva să te păcălească. Nu pari genul credul. Dar recunosc, m-ai lăsat mască. Trebuie neapărat să dăm de Ilarie. Să ne spună despre cei care i-au dat tabloul. Poate reușim să le dăm de urmă.

— Tocmai asta e problema. Ilarie a apelat la mine pentru că nu mai dădea de ăia.

— Să vorbim, totuși, cu el. Poate știe ceva sau… în fine, tre' să mă gândesc. Aș bea ceva.

— Ce?

— Ce ai.

— Eu nu am nimic, dar e un magazin la cinci minute de-aici, așa că zi!

— Vin alb?

— Vreo preferință?

— Decent și sec.

Gino o tuli la magazin. Cine ar fi crezut că o fată ar veni să-l viziteze în haznaua aia? Culmea ghinionului ar fi fost să apară proprietăreasa pe nepusă masă. Dar șansele erau minime. Aia nu venea decât în ziua de chirie. Cumpără o sticlă de Jidvei, o cutie de alune, apă minerală și o pungă de chipsuri. O frântură de inspirație îl făcu să se agațe și de o ciocolată cu lapte. Pentru că evita pe cât posibil să folosească vasele lăsate de babă în casă, luă și un set de pahare de plastic. Nu era un mod prea *stylish* de a bea vin, dar era, categoric, mai *safe.*

Băutură, glume, povești. *One thing led to anther*, cum zice americanu'. Au făcut dragoste pe podea, pentru că mobila scârțâia îngrozitor. Când a venit vremea de somn, Gino i-a cedat patul de o persoană Irinei, iar el și-a pus o pătură pe jos. Lipsa de confort, frigul care pătrundea pe sub ușă și prima geană de lumină i-au dat deșteptarea. Și-a făcut de lucru prin cameră, în liniște. A adunat ambalajele de la mâncarea și băutura din seara precedentă, a băut apă, a aruncat un ochi pe net.

Acum stătea pe unicul scaun din cameră și o privea. Subțire, delicată. Părul ondulat, șaten cu reflexii aurii. Picioare lungi, mâini fine, de pianistă. Pielea albă, aproape transparentă. Nasul un pic cârn, câțiva pistrui pe pomeți, o gură frumoasă cu buze roz, moi și dulci. Când dormea avea un tors ușor, ca de pisică. Nu era neapărat sexoasă, dar avea ceva…

Dintr-odată, se trezi privit de o pereche de ochi albaștri.

— Bună dimineața!

— Bună dimineața și ție. Cum ai dormit?

— Lemn. Cred că m-am pilit un pic aseară. Sper că nu m-am făcut de râs, zise ea zâmbind.

— Dacă s-a-ntâmplat, n-am observat.

— Mulțumesc. Crezi că avem șanse la o cafea?

— Mă voi strădui. Se ridică și o sărută delicat.

Gino ieși din cameră și coborî spre bucătărie pentru a pune de cafea. Se surprinse gândind că cel mai crunt ghinion ar fi ca tocmai atunci să sune Simina.

★

Paps se plictisea îngrozitor. Într-un fel, era vina lui Sergiu. Înainte de micul episod de spionaj la Hilton Garden Inn, existența lui îl satisfăcea pe deplin. Întreținerea micii grădini botanice care constituia sursa lui de venit și menținerea acordurilor comerciale cu cei câțiva clienți, plus rețeaua de relații mai mult sau mai puțin la limita legii, îl țineau ocupat. La asta se adăugau câteva hobbyuri, cum era fotografia, studiul păsărilor sau mersul la teatru. Și, nu în ultimul rând, cele două vacanțe anuale.

Dar apăruse lunganul ăsta cu misiunea lui. La drept vorbind, nu fusese cine știe ce. Sergiu îi crease o

identitate la repezeală. Îl transformase pentru câteva zile într-un pensionar englez, fost director de multinațională, care hotărâse să alunge monotonia iernii din regat cu o călătorie în Europa de Est. Îl cazase la hotelul unde lucra Simina și îi spusese să fie cu ochii pe ea. Iar moșul o făcuse metodic. Manta îi spusese că fata lucra o săptămână de zi și una de noapte, cu două weekenduri libere pe lună. Paps se cazase într-o marți, în săptămâna în care ea era de zi. Bătrânul nu stătea doar la hotel. Ar fi fost dubios să o ardă doar prin *lobby-bar*. Cu atât mai mult cu cât trebuia să aibă grijă și de afacerile lui. Dar, în prima seară, se-mprietenise la un pahar de vorbă cu doi dintre clienții hotelului. Un neamț venit pentru un seminar care se desfășura chiar în sala de conferințe de la Hilton Garden Inn și un român din Iași ce moștenise niște bani și-și îndeplinise visul de-o viață: să petreacă o perioadă la un hotel de lux din capitală.

Paps jucase rolul bătrânului libidinos cu bani. Le spusese celor doi că i se pusese pata pe fata tunsă scurt și mult prea serioasă de la recepție. Le turnase o poveste despre o soție care se luptase cu un cancer feroce timp de mai mulți ani și a cărui pierdere îl lăsase singur și neconsolat. Paps se pricepea să spună povești, indiferent de limba în care trebuia să o facă. Cumva interlocutorii săi se lăsaseră răpiți de tragismul situației inventate; pasiunea englezului pentru copila ce ar fi putut să-i fie fiică, dacă nu chiar nepoată, nu mai părea grotescă ci, mai degrabă, romantică. Așa că se alesese cu doi spioni adjuncți pentru momentele când fata ar fi întreprins te miri ce acțiuni demne de luat în seamă, iar amorezul în etate nu ar fi fost de față. Din fericire, n-a fost nevoie să testeze abilitățile de pândaci ale noilor săi prieteni. Într-o dimineață, după micul dejun, cei trei luară o a doua cafea, condimentată cu un pic de coniac pe care moldoveanul îl avea într-o ploscă de buzunar și ieșiră în fața hotelului, la o țigară. Simina a ieșit și ea să fumeze câteva minute mai târziu. Și tocmai atunci s-a nimerit să apară băiatul ăla pe care, evident, ea îl cunoștea. Dat fiind interesul mărturisit de englez, cei trei și-au întrerupt discuția despre situația politico-economică a Greciei, pentru ca ieșeanul să poată asculta ce vorbesc cei doi și să le traducă și lor. Nu de alta, dar neamțul nu vorbea o boabă românește și se presupunea că nici Paps, în

calitatea lui de supus al reginei, nu era vreun cunoscător. Așa a aflat de faptul că cei doi stabiliseră să se întâlnească în acea seară la bodega La Mahala, un local foarte aproape de hotel. Paps i-a raportat lui Sergiu, iar acesta l-a rugat să-i urmărească. Bătrânul a făcut chiar mai mult decât atât. I-a imortalizat în câteva poze în timpul întâlnirii. Odată operațiunea terminată, Manta i-a mulțumit pentru ajutor și l-a trimis acasă. Poftim? Asta a fost tot? Nu mai avea nimic de făcut?

Nu mergea așa. Nu scoți un vulpoi bătrân din vizuină și-i reamintești mirosul sângelui, pentru ca apoi să-i zici: „Ok, acu' du-te înapoi și hibernează. Somn ușor." Paps nu fusese întotdeauna un traficant de droguri șlefuit și discret, ca acum. Tinerețile lui văzuseră tot felul de acțiuni, de misiuni, mai mult sau mai puțin oficiale. Călătorise, rezolvase probleme, ajutase oameni, își făcuse relații. Micul serviciu făcut lui Sergiu îi amintise de tinerețe și-i trezise cheful de acțiune.

Bătrânul oftă și se duse în balcon pentru a verifica starea solului în ghivecele în care creșteau plantele pe care se sprijinea micul său *business underground*. Pipăia frunzele și le verifica starea. Spunea câte o vorbă fiecărei plante. Citise undeva că acestea reacționează la vorbe și muzică. În forul său interior, bătrânul nu era foarte convins de asta, dar îi plăcea să socializeze cu ele. Din când în când, își imagina ce i-ar putea răspunde la anumite întrebări dacă tulpinițele pe care se sprijineau frunzele verzi ar fi fost o formă de viață conștientă.

— Trăiesc între plante dubioase și încep să mă țăcănesc, murmură Paps zâmbind.

Gândul îi fugea, însă, la istoria pe care Sergiu și Compania încercau s-o descâlcească. Agentul spusese că puștiul care se-ntâlnise cu Simina, iubitul ei – sau fostul, încă nu era clar, fusese cumva implicat în furtul armelor de la baza militară din Ciorogârla în urmă cu câțiva ani. Paps își aminti că la vremea aceea soarta îi scosese în cale un jurnalist hotărât să facă o anchetă despre acel furt. Sigur că oficialii îl pasau de la unul la altul, Ministerul Apărării nu sufla o vorbă, iar cei câțiva soldați, ce pretindeau a ști ceva, veneau cu istorii atât de diferite încât nu prea aveai cum să-ți dai seama care erau baliverne de la un cap la coadă și care aveau oarece urme de adevăr în ele. La vremea aceea, Paps ascultase

istorisirile ziaristului cu o oarecare detașare pe care acum o regreta. Dar asta nu însemna că nu putea repara greșeala.

— Cred că e timpul să dau un telefon unui vechi amic, îi spuse bătrânul plantei căruia tocmai îi pulveriza apă pe frunze.

★

De mai bine de un ceas, Lidia stătea cu nasul în calculator. Nu vorbise cu băieții, nu schimbase mesaje cu nimeni pe telefon, nu ieșise la țigară sau la cafea. Toate astea nu-i stăteau în fire și îi intrigau pe Manta și Apostolescu care îi aruncau, din când în când, priviri curioase.

— Ce faci acolo, soro? cedă la un moment dat Manta și o întrebă.

— Ai răbdare. Îți zic când e gata, i-o reteză fata scurt.

Mai trecură câteva zeci de minute până când Lidia sări victorioasă de după laptop:

— L-am găsit!!!

— Pe cine? întrebară-n cor băieții.

— Pe Ilarie. I-am găsit adresa.

— Cum așa? se stârni Dragoș. Am căutat și eu. Nu are domiciliul în București, nu are nici o adresă de corespondență, nimic.

— Spre deosebire de voi, eu am ascultat ce a zis prietena ta, Simina, replică ea, uitându-se cu subînțeles la Sergiu. Femeia a zis că văr-su nu are buletin de București, pentru că nu a avut niciodată un loc al lui, nici cu chirie nici în proprietate. Întotdeauna și-a găsit culcuș la vreuna din gagicile cu care avea de-a face la un moment sau altul. De asemenea, a mai zis că ultima oară stătea la o fată undeva în Berceni. Așa că am periat netul, căutând o referință legată de numele său în conexiune cu instituții, magazine și alte obiective de interes general din zonă.

— Și?

— Și cine caută, găsește. La BCR-ul de pe Bulevardul Constantin Brâncoveanu, o anumită Raluca Droncea și-a deschis un cont de depozit. La acest cont

sunt atașate două carduri. Unul pe numele titularei de cont și un altul pe numele Ilarie Golea.

— *No way*! Nu pot să cred! exclamă Dragoș. Adică un coate-goale ca ăsta a găsit o gagică, iar ea nu numai că l-a luat în casă, dar i-a dat și acces la banii ei? De unde a găsit-o, frate?

— Noi, fetele, facem multe prostii când ne-ndrăgostim. Mai ales când e vorba de niște golănei, zise Lidia zâmbind.

Sergiu se ridică de la biroul lui, veni la fată și o sărută pe tâmplă.

— Bravo, *kiddo, good work*! Avem o adresă și un număr de telefon ale domnișoarei?

— Evident, răspunse Lidia cu mândrie și le notă pe un post-it pe care i-l puse lui Manta în mână.

— *You're the best*! *Thanks*! Eu dau o fugă până acolo. Lidia, am să te rog să continui săpăturile, să mai aflăm despre fata asta cine e, cu ce se ocupă, chestii d-astea. Dacă-i găsești și o poză pe social media și mi-o trimiți, e și mai bine. Dragoș, ia numărul și încearcă să o localizezi. Și caută să vezi dacă poți să dai de Ilarie. Poate și-a reactivat mobilul.

— *On it,* răspunse Apostolescu.

— Și dă-mi cheile de la mașină, te rog.

— De ce? întrebă IT-istul cu moaca unui copil căruia i se confiscă jucăria preferată.

— Pentru că tre' să ajung acolo cu ceva, nu?

— Să ai grijă cum conduci, replică tânărul aruncându-i cheile agentului.

— Hai că te obrăznicești, mârâi Manta.

Sergiu ieși în fugă din birou. Dragoș se ridică și închise ușa după el.

— Bravo, colega, dăduși lovitura. Sărbătorim cu o cafea și un tutun?

— Da, cred că merit, răspunse fata zâmbind.

Băiatul se duse la aparatul de cafea pentru a da comenzile necesare. Lidia se apucă să sape după o poză a prietenei lui Ilarie pe care să i-o trimită lui Sergiu pe WhatsApp. Altfel, ar fi fost incapabilă de a rezista tentației de a se duce pe terasă pentru a-l privi pe Manta cum se urcă în mașină și demarează în trombă.

★

Sergiu era în lift când bipăitul telefonului îi dădu de veste că a primit un mesaj. Lidia îi trimisese o poză a domnișoarei Raluca Droncea. Și un mesaj: „Dragoș zice că telefonul tipei e la adresă.”

— S-a mișcat repede fata noastră, murmură Sergiu zâmbind.

Deschise fișierul și privi figura care-i zâmbea de pe *display*-ul telefonului. O tipă blondă, în jur de 20 de ani, ochi căprui, extrem de rujată, oarecum comună, dar drăguță. Manta scoase din buzunar biletul pe care colega lui îi trecuse adresa și numărul de telefon al fetei. Sună lung. Nici un răspuns. Avea să mai încerce până ajungea la adresă. Dacă femeia era acasă, n-ar fi fost o idee bună să dea buzna peste ea. Își verifică buzunarul interior al gecii, să se asigure că are legitimația emisă de Ministerul de Interne ce-i permitea un prim contact cu aparențe legale cu oamenii cu care trebuia să relaționeze. Apoi, își îndreptă din nou atenția asupra telefonului. Voia să bage adresa fetei pe GPS. Nu apucă, căci telefonul îi sună în mână. Era Paps. Răspunse.

— Ce faci? Deranjez?

— Sunt un pic pe fugă, răspunse Manta cu sinceritate.

— Ceva important? Noutăți în chestiune?

Clar, Paps se plictisea și avea chef de o nouă joacă de-a James Bond. Poate că ideea de a-l implica în povestea asta nu fusese cea mai bună.

— Caut un pictor.

— Serios? Îți comanzi portretul?

— Ar fi o idee. Nu. E în legătură cu istoria noastră.

— Pictor zici? Nu știu dacă ți-am spus, dar când a apărut prima oară în peisaj, în dimineața aia la hotel, amorezul nostru avea un tablou sub braț.

— Tablou? Ce fel de tablou?

— N-am idee. Era învelit cu un ziar. I se vedea doar un colț de ramă. Aurie cu înfloriturі.

— Aha. Nu mi-ai zis până acum.

— Mi-a ieșit din minte, recunoscu Paps.

— Mda. Oricum, nu știu dacă are relevanță chestia asta. Tu de ce m-ai sunat?

— A, da. Voiam să-ți spun că lipsesc de-acasă vreo două zile. Dau o fugă la Constanța.

— Te duci la mare iarna?

— Așa sunt eu, nonconformist. Mă duc să mă văd cu un prieten. Nu ne-am văzut de-un car de ani și ni s-a făcut dor.

— Păi, ce să zic? Drum bun și *have fun*!

— Să fie! Am și eu o rugăminte. *Keep an eye on my place,* cum zice românu'.

— Ok, *will do,* răspunse Sergiu fără a fi sigur ce anume ar fi trebuit să supravegheze.

Odată convorbirea încheiată, Manta setă coordonatele adresei pe GPS. Apoi se urcă la volan, demară în trombă și zâmbi imaginându-și-l pe Dragoș privind cu îngrijorare de la geamul biroului după mașină.

★

Perdeaua vernil flutura în dreptul geamului batant. Fata stătea în dreptul ferestrei, înfofolită într-un hanorac roșu, două numere mai mari, rămas de la ultima vizită a fostului. În general, nu fuma în casă. Folosea țigara ca pe un motiv de pauză din scris, așa că se ducea în bucătărie. Dacă vremea era suficient de prietenoasă, fuma pe balcon. Dar acum era mult prea absorbită ca să țină cont de chestia asta.

Nu prea știa ce să creadă despre întreaga poveste. Gino, ăsta, nu era un tip pe ale cărui spuse să pui mare preț. Dar avea el ceva. Dovadă că sfârșise în patul lui. Irina simți cum i se-mbujorau obrajii amintindu-și seara anterioară. Nimic nu prevestise o noapte de amor. Nici măcar momentul când l-a întâlnit nu i-a trezit vreun fior. Dar, pe parcursul discuției, s-a-ntâmplat ceva. Poate ochii lui mari, curați. Sau poate aerul relaxat și sincer cu care depăna istoriile alea incredibile. Sau jena care i se citea pe chip atunci când au ajuns la locuința lui. Sau toate astea la un loc. Cert era că sărutul timid și stângaci, între ei doi așezați pe marginea patului ăla de pe vremea lu' Pazvante, a fost cel mai firesc lucru cu putință. Tânăra zâmbi. Nu-i stătea în fire să se culce cu primul venit. Dar, pe de altă parte, un pic de aventură nu i-a stricat nimănui.

Acum, însă, trebuia să se gândească ce făcea cu povestea lui Gino. Nu avea nici o îndoială că avea să-i folosească. Mai ales povestea cu tabloul. Până la urmă, venea cumva firesc în continuarea romanului ei

„Culorile cenușii”. Întrebarea era dacă lua în calcul și istoria cu traficanții transnistreni. Părea cam trasă de păr. Dăduse un *search* pe net, să-și împrospăteze memoria despre furtul de arme de la Ciorogârla. În urmă cu opt ani, niște militari furaseră arme, destul de multe și variate, de la unitatea lor, pentru a le vinde unor traficanți de droguri. Fie că îi turnase cineva, fie că avuseseră ghinion, cert este că fuseseră prinși, judecați și condamnați într-un an. Suspect de repede, pentru ritmul de lucru al justiției române. *Case closed*! Probabil că fata nici n-ar fi crezut aventurile lui Gino, împărtășite între două partide de amor, dacă nu ar fi văzut geanta cu bani. Erau lei, e-adevărat, dar mulți. Și acum avea o ușoară mustrare de conștiință pentru că subtilizase bancnotele atunci când bărbatul coborâse la bucătărie să facă o cafea. Nici furtul nu era una din activitățile ei favorite. Dar, dacă decidea să includă și istoria asta în cartea ei, nu se putea baza doar pe ceea ce spunea băiatul ăsta. Trebuia să coroboreze istoria lui cu informațiile pe care i le puteau împărtăși sursele ei din poliție și minister. În plus, trebuia să verifice banii ăștia. Poate erau falși, sau proveneau dintr-un jaf. Pentru asta, subtilizase două hârtii de 100 de lei din două pachete de bani diferite.

Avea să fie mult de lucru cu poveștile astea. În varianta lui Gino n-ar fi trecut sub nici o formă testul de credibilitate al cititorilor ei. De multe ori, realitatea trebuia romanțată pentru că nu se ridica la nivelul imaginației celor care citeau. Dar, ca punct de pornire, erau aur curat. Stinse țigara și se duse decis către masa pe care odihnea laptopul. Se opri la jumătatea drumului, pentru că îi răsărise în minte o întrebare. Ce avea să se aleagă de Gino după ce-ar fi publicat ea varianta romanțată a pățaniilor sale?

— Ce-mi pasă mie? Până la urmă, el e cel care m-a contactat. Ce se așteaptă să fac?

Se așeză pe fotoliul tapițat cu catifea vișinie și luă în brațe computerul. Accesă mail-ul, puse la destinatar adresa lui Cornel Boțan, editorul ei, și începu a tasta cu viteză:

„Hei, maître!

Mai ții minte cât m-ai tocat la cap să scriu o continuare la *Culorile cenușii*? Ei bine, o să te bucure să afli că am în cap o idee în acest sens…”

Capitolul 4.

DRAGOȘ era frustrat. Ultima oară când numărul lui Ilarie, pictorul, fusese activ, era cu mai bine de 20 de ore-n urmă, în zona cartierului Berceni. Apoi, parcă-l înghițise pământul. Cea mai logică variantă era că, din diverse motive, omul își scosese cartela din mobil. Fie încerca să se ascundă, fie altcineva îi făcuse felul și acum ștergea urmele. Singura speranță rămâneau rețele sociale. Este incredibil câte urme și informații lasă oamenii pe Facebook sau Instagram. Totul e să știi ce și cum să cauți. Avea să ia urma postărilor făcute de Ilarie pe contul lui și apoi va merge pe urma IP-urilor pentru a afla ce și pe ce conturi a mai fost postat de pe aceleași *device*-uri, pentru cazul în care omul avea și alte conturi și pagini. Poate avea să fie cu noroc.

Tocmai se pregătea să treacă la treabă când sunetul telefonului îl făcu să tresară. Era Sergiu.

— *Yes, sir*!

— *Yes* și ție. Am ajuns la fată acasă. E nasol. E moartă.

— *What*?

— Dap. Un glonț în frunte. Iar apartamentul a fost întors cu fund-n sus. Evident, cineva a căutat ceva.

— Asasinul?

— Cel mai probabil.

Cuvântul rostit de Apostolescu o făcu pe Lidia să scoată capul din laptop și să ciulească urechile.

— Ce facem, trimitem poliția? întrebă Dragoș.

— Nu. Trimite o echipă a noastră. Criminaliști și curățenie. Și un legist. Luăm fata și o examinăm.

— Ce speri să descoperi?

— Nu știu. Dar faptul că prietena lui Ilarie zace cu o gaură-n cap, după ce amicul iubitului ei a tras pe sfoară niște transnistreni, nu prea are cum să fie o coincidență.

— Noi ce facem?

— Tu vii încoace cu echipa. În casă e un sistem de supraveghere cu camere video de care vreau să te ocupi, poate aflăm ceva. Înainte de plecare, o pui la curent pe Lidia și o trimiți să-i raporteze doamnei Munteanu.

— Ești sigur?

— E șefa noastră, Dragoș. Nu prea putem să-i ascundem chestia asta. Și nici nu avem de ce. A, și sun-o pe Simina! Nu știu cum face, dar să dea de mândrul ei și să-l aducă de urechi. Spune-i că-i groasă și că, dacă dau eu de el, o să iasă urât. Dacă simți că se lasă greu, spune-i că-l suspectăm pe Gino de uciderea Ralucăi Droncea și, dacă nu-l convingem să coopereze, pasăm totul poliției.

— Crezi că e mâna lui Gino?

— Nu. Dar Simina nu știe asta. Dragoș?

— Da?

— Nu amânați raportul către madam Munteanu. Nu putem să aducem un cadavru și probe acasă și ei să nu-i spunem.

— Lidiei n-o să-i placă, spuse tânărul privind către colega sa.

— Știu, dar priveliștea de-aici i-ar plăcea și mai puțin.

— Corect, spuse bărbatul și închise telefonul.

— Ce n-o să-mi placă? întrebă Lidia cu promptitudine.

★

Restaurantul cu specific oriental abunda de forfotă și arome. Chelnerii nu mai pridideau să livreze comenzile. Deși, estetic vorbind, nu era cine știe ce, Paps îl găsise pe Tripadvisor ca pe un local foarte bine cotat. Intră și-și scoase pălăria. Și ochelarii care se aburiseră. Bătrânul miji ochii și privi în jur, în încercarea de a-și localiza amicul în agitația generală. Chiar se-ntreba ce șanse erau să-l găsească. Nu-l mai văzuse de ani de zile. Și nici ochii nu-l ajutau. Fu salvat, însă, de o mână ridicată din extremitatea stângă a sălii.

Paps își făcu drum cu greu către el. Îl recunoscu aproape imediat. Același zâmbet bonom, aceiași ochi albaștri, pătrunzători. Părul tot ondulat și vâlvoi. Mai grizonant, acum. Câteva riduri și kilograme în plus. Și o pereche de ochelari rotunzi cu ramă metalică. Cei doi bărbați se-mbrățișară.

— Ești neschimbat, Florine!

— Paps, dacă s-au dezaburit ochelarii ăia, pune-i la loc, înainte să mai bați câmpii.

Cei doi râseră cu poftă.

— Ce vrei să mănânci? Gătesc turcii ăștia niște minuni de te lingi pe degete. Nu degeaba e îmbulzeala asta aici.

— Aș începe cu o bere, dacă nu te superi. Mi-e o sete de mor.

Florin se ridică în picioare. Localiză o ospătăriță blondă cu forme apetisante. Îi zâmbi, ridică halba lui goală și i-o arătă, acompaniată de două degete de la cealaltă mână. Fata încuviință cu un gest. Bărbatul se așeză și-l privi pe interlocutorul său în ochi.

— Ce vânt te-aduce iarna la mare, Paps?

— Ha! Nu ești primul care-mi zice asta. În primul rând, mă bucur să te văd.

— Și eu, răspunse jurnalistul după o pauză mai lungă.

— Nu prea pari convins.

— Paps, nu te supăra dar… întâlnirile cu tine sunt cumva ambivalente, dacă pot spune așa…

Fata cea blondă veni cu cele două halbe și meniuri. Le plasă în fața bărbaților, zâmbi și se făcu nevăzută. Cei doi ciocniră. Paps savură gura sănătoasă de bere, scoase batista albă cu dungă bleumarin din buzunar și șterse cu pedanterie urmele de spumă de pe barba abia mijită. Abia apoi își drese glasul și-i spuse jurnalistului:

— Relaxează-te, Florine! Tot ce vreau de la tine e să depănăm niște amintiri.

★

Gino coti la dreapta pe trotuarul străjuit de copaci desfrunziți. Parcă-și amintea locul de joacă ce părea abandonat la jumătatea străzii. De-abia după ce mai merse câteva zeci de metri, recunoscu locul de parcare de la intrarea în blocul căutat. Își amintea și Fordul Fiesta alb ce odihnea pe primul dintre spațiile dedicate și care acum era plin de urmele inestetice ale zăpezilor topite. Se apropie. Apoi se opri. Multă forfotă. Mult prea multă forfotă la intrarea în bloc. Două SUV-uri negre blocau accesul în scară. Mașinile erau orice, numai salvări nu. Cu toate acestea, doi oameni ducând o targă și alți câțiva cu un fel de genți pătrățoase pătrunseră în imobil. Aceștia fură urmați de un tip mai tânăr cu părul

vâlvoi și cu un rucsac în spate. Alți doi bărbați, îmbrăcați civil dar cu atitudini relativ milităroase, rămaseră lângă mașini. În mod normal, nu aveau de ce să-l întrebe de sănătate, dar Gino nu voia să riște. Se postă pe partea cealaltă a străzii, se uită la ceas, își aprinse o țigară și începu a se plimba în sus și-n jos ca și când ar fi așteptat pe cineva. Trecură mai bine de douăzeci de minute și nu se-ntâmplă nimic. Tânărul simți cum, treptat, îi îngheța și sufletul din el. Se hotărî să-și ia inima-n dinți și să intre în bloc. Își mai consultă odată ceasul, scoase telefonul și se prefăcu că sună pe cineva, apoi trase aer în piept și făcu un pas hotărât.

În secunda următoare ușile blocului se deschiseră. Cei doi brancardieri își făcură apariția. Așa cum era de așteptat, pe targă era o persoană. Singura problemă era că, în loc de perfuzii și trusă medicală, din locul de unde stătea, Gino putea zări un sac negru cu fermoar.

— Nu-i a bună, mormăi el ca pentru sine. Categoric, nu-i a bună!

Își scoase din nou mobilul din buzunar. Privi *display*-ul ca și cum ar fi citit un mesaj. Apoi se-ntoarse pe călcâie și plecă pe unde venise.

★

— Gino, Gino, unde pizda mă-tii ești? bodogăni Simina cu voce tare.

Rămăsese să-l sune în weekend. Nu o făcuse, ca să-l testeze. Să vadă cât de mult își dorea să se-mpace. Îi dăduse de-nțeles că nu mai era dispusă să-i înghită balivernele. Dar Gino nu dăduse nici un semn de viață. Nici un telefon, nici un mesaj, nici un mail, nici un porumbel călător. Nimic, *nada, zilch.* Ceea ce nu-i era nici pe departe caracteristic. Pe Gino când îl presa dorul, sau, mai degrabă, nevoia, devenea extrem de insistent. Însă nu și de data asta.

Existau trei variante. Una era că, de luni până duminică, reușise performanța nedorită să intre în belele și mai mari. E drept că Manta îi trimisese în lumea celor drepți pe rusnacii ăia doi, sau transnistreni, ce mama naibii erau. Dar, foarte probabil, ăia nu acționau singuri pe plantație. Cineva le ordonase să achiziționeze arme de pe piața neagră. Printr-un șir de circumstanțe nefericite,

ajunseseră la zevzecul ei care – ce să vezi? – se-ntâmpla să aibă pe mână niște arme șutite. Negocierea eșuase, *deal*-ul se dusese pe apa sâmbetii, apăruse *bikerul* vieții și le proptise două gloanțe în țeastă ălora. Doar că șefii lor nu aveau de unde să știe de Manta. Dar sigur știau de întâlnire. Și, cel mai probabil, îl considerau pe Gino vinovat de moartea celor doi. Oricât de ofticată era pe el, parcă tot nu și-ar fi dorit să-l vadă într-un pardesiu de scânduri.

Pe de altă parte, erau ăștia din Compania minune. Și ei erau cumva pe urmele lui. Nu neapărat ca să-l prindă, ci ca să dea în gât rețeaua de trafic de arme. Deși ea avea impresia că nu era te miri ce rețea. Altfel n-ar lucrat cu *looser*-ul ei. Inițial, Simina se-ntrebase de ce nu-l găbjiseră pe Gino din debut. Ar fi avut toate mijloacele să-l găsească. Pe urmă, se lămurise că iubitul ei nu prezenta interes pentru ei, decât în măsura în care îi putea ajuta să descopere capii afacerii. Și după aceea? Ce s-ar fi întâmplat cu el? Sau cu ea? Căci, un lucru era sigur, nu avea încredere-n ăștia nici cât negru sub unghie.

Când se gândea la a treia variantă, o apucau spumele. Se mai întâmplase, în urmă cu un an sau doi. Fusese plecat la Iași cu unul din *deal*-urile lui păguboase. Se-ntâmplase să fie în perioada aia nu-ș ce târg prin centru. Omul ei dăduse o raită pe-acolo și pusese ochii pe un exponat cu păr lung, blond și țâțe mari. Motiv pentru care intrase în pământ vreo trei zile. Dacă ea se perpelea de mama focului, iar el era cu te miri ce pipiță, avea să-i sucească capul la spate!

Când sunetul telefonului îi întrerupse șirul gândurilor, îi sări inima din loc.

— Ce naiba mai vrei și tu, IT-istul vieții?

★

Cerul era gri, marea agitată, atmosfera deprimantă. Bătea vântul și se făcuse frig, al naibii de frig. Ilarie se holba la vaporul ăla de mai bine de juma' de oră. Era agitație. Oamenii munceau la încărcarea mărfii. N-avea idee ce conțineau baloții ăia, dar erau zdravăn ambalați. Nava sub pavilion rusesc urma să plece peste trei zile în Turcia. Ilarie petrecuse noaptea cu unul dintre marinari

într-o bodegă amărâtă. Îi dăduse de băut până când aflase că echipajul accepta pasageri clandestini. Mai mult de-atât, oamenii aveau un parteneriat discret cu vameșii turci. De regulă, se foloseau de înțelegere pentru a tranzita marfa. Dar, contra unei sume potrivite, l-ar fi putut strecura și pe el. Sigur, marinarul nu prea înțelegea de ce ai vrea să pleci din România, care, de bine de rău, era în Uniunea Europeană și să te duci într-un stat musulman, unde situația era cam tulbure, dar, până la urmă, asta n-ar fi trebuit să-l preocupe.

Ilarie trebuia să urce pe vas și să vorbească cu căpitanul. Aflase de la Volea, marinarul, că șeful lor se numea Nikolai Drobonev. Era important să i se adreseze cu numele întreg și pronunțat corect. Și să reușească să-l convingă că în trei zile avea să dispună de banii necesari. Chestie relativ dificilă, căci pictorul habar n-avea cum ar fi putut să facă asta. O idee era să-l contacteze pe Gino și să afle dacă nu reușise să rezolve ceva cu tabloul ăla. Sau, măcar, să-i împrumute niște bani.

Ilarie oftă, își aranjă gulerul hainei, se îndreptă de spate și făcu primul pas ferm către vas. Tocmai atunci, de nicăieri apăruseră niște mașini ale poliției cu girofarele și sirenele pornite. Bărbații în uniformă se dădură jos cu rapiditate și se îndreptară către căile de acces pe vapor.

Pictorul rămase locului cu gura căscată.

— Să mă cac în norocul meu! mârâi el, când reuși să-și revină.

★

Din motive care-i scăpau cu desăvârșire, Irina se trezise devreme. O vreme încercase să mai adoarmă, dar nu reușise decât să se foiască în așternut fără nici un rezultat. Așa că decise să se dea jos din pat și să-și înceapă ziua. Avu o tentativă de viață sănătoasă, adică se sui pe bicicleta de fitness cu o carte în mână. Dar nu-i stătea capul la misterele lui Mankell, iar de exerciții fizice nu prea avea chef. Așa că își făcu un duș și puse de cafea. Își aminti că avea în frigider o porție de salată de fructe rămase din ziua anterioară. O înfulecă cu poftă. Era rece și bună. Abia apoi își îndreptă atenția către cafea. O desăvârși cu un pic de lapte și o linguriță de

sirop de agave. Renunțase la zahăr cu o vară înainte când descoperise o super-cură de slăbire. O autoare din America – de fapt o româncă măritată cu un american, scrisese o carte în care povestise că, după ce născuse cei patru copii, ajunsese la 120 de kilograme, așa că luase problema în mâini și, după studii aprofundate, inventase o dietă prin care slăbise semnificativ fără să facă foamea. De fapt, femeia era autoare de cărți de spionaj, dar volumul cu dieta bătuse toate recordurile la vânzări. Încercase soluția ei fără prea mută încredere. De regulă, Irina se ținea departe de tot ceea ce făcea deliciul și întrunea majoritatea opțiunilor publicului. Dar soluția americancei dăduse roade. Acum era mulțumită de corpul ei.

De-abia după ce fumă primele două țigări ale zilei, decise să deschidă laptopul și să-și citească mail-urile. Primul pe listă era de la editorul ei, Cornel Boțan. Irina se uită la ora la care fusese trimis: 6:13.

— *Jeez, man,* tu n-ai somn?

Pe scurt, faptul că Irina hotărâse să scrie o continuare la „*Culorile cenușii*" îl entuziasmase din cale-afară. Acum voia să știe cum avea să se numească cartea, cam câte pagini urma să aibă, care erau cuvintele cheie pentru ca să caute poze pentru copertă. Îi trebuia o prezentare a poveștii de cin'sprezece – douăzeci de rânduri și o dată probabilă a apariției. Poate că n-ar fi fost rău să creeze deja o pagină pe facebook pentru volum, ca să fie promovat din timp. Și să se gândească Irina la ce târguri de carte ar trebui făcută promovare…

— *Boss,* am zis doar că am o idee de continuare, nu că o termin în două zile. Ne calmăm și noi puțin?

★

Paps privea lapovița măruntă din interiorul confortabil al *lobby-bar*-ului de la hotelul unde era cazat. Încăperea avea un aer ușor irlandez, cu decorațiuni din lemn, desene în creion și un parfum de mere și scorțișoară. Atmosfera plăcută făcea ca vântul, umezeala și frigul care-i chinuiau pe cei câțiva trecători să pară din alt film. Bătrânul luă o gură de whisky, o savură cu pedanterie, apoi se întoarse la colile pe care încerca să

sintetizeze discuția purtată în seara precedentă cu Florin Caracoleanu, vechiul său amic jurnalist.

Ca mulți alții, Caracoleanu avea la bază Politehnica, dar, după căderea regimului comunist descoperise jurnalistica, dominat de entuziasmul societății postdecembriste, pentru care speranța era cuvântul de ordine. Lucrase ca reporter în presa constănțeană. Fusese chiar, pentru scurt timp, coleg de redacție cu Radu Mazăre, faimosul primar al urbei de la malul mării, pe care multă lume îl crezuse de-a dreptul inamovibil. Până când, într-o zi cu soare, jocurile s-au schimbat și steaua fostului om de presă ajuns politician de frunte a apus brusc. Acum își ducea traiul printr-o țară cu mult soare și plaje cu nisip fin, de unde posta, între două zboruri cu parapanta, mesaje despre corupția sistemului judiciar românesc. Dar asta era o altă istorie, un alt destin.

Florin, dominat de un acut spirit al legii talionului, luase urma unor indivizi cu faimă de turnători ai securității, integrați cu ușurință în proaspăt creatul mediu de afaceri constănțean. Încrâncenarea cu care urmărise subiectul a dat, la un moment dat, roade. Dezvăluirile publicate pe prima pagină câteva zile la rând i-au adus faimă peste noapte, dar i-au făcut rost și de mulți dușmani, așa că, atunci când s-a ivit oportunitatea unui *job* în capitală nu a stat pe gânduri.

Numai că în București nu era ca în Constanța. E drept, apăreau mai multe subiecte interesante, dar și concurența putea fi mai acerbă. În plus, fiind proaspăt venit din provincie, nici nu avea suficiente relații. Dar ambiția lui și-a spus din nou cuvântul. Încet, dar sigur, și-a găsit locul. Și-a construit un renume ca jurnalist de investigații. Calitate pe care o avea și în ianuarie 2009, când s-a întâmplat povestea cu armele.

La miezul unei nopți dominate de o lapoviță galopantă s-a descoperit că depozitul de armament al unității militare 01916 era spart. Investigațiile ulterioare au arătat faptul că lipseau mai bine de 50 de arme, de la pistoale Carpați până la mitralieră cu afet. Cazul a fost preluat de cei de la DIICOT, care s-au mișcat cu destul talent, probabil datorită agitației mediatice din jurul cazului. Astfel, în vara anului 2010, responsabilii din unitatea militară erau destituiți, prejudiciul stabilit, sentințele date. Interesul opiniei publice s-a diminuat,

așa că în 2011 instanța de recurs a achitat o bună parte a condamnaților inițiali și a redus pedepsele celorlalți. Tipic românesc.

Florin Caracoleanu nu s-a ocupat prea mult de subiect decât în momentul când i-a ajuns la urechi că nu toate armele fuseseră recuperate, în realitate. Și că pe piață exista și muniție pentru cele sustrase. Era drept că nu fusese subtilizată în acea seară din iarna lui 2009, dar cantități mici de gloanțe se scurgeau constant din câteva unități militare și alimentau piața neagră. Jurnalistul se ocupa de o rețea care distribuia droguri prin liceele unde învățau puștii cu bani din capitală. Într-o seară, se întâlnise cu un informator într-o bodegă ușor rebegită dar prietenoasă din Colentina. La Giotto se aduna o faună pestriță, de la micii traficanți de diverse mărfuri din cartier, până la scriitori de SF din garda veche. Mâncarea și băutura erau bune și relativ ieftine, iar asta umplea cârciuma de clienți. Caracoleanu își amintea că era pe punctul de a considera seara pierdută. Micul șmenar de cartier folosit ca sursă avusese chef de-o masă și-o bere pe gratis, așa că-l aburise c-ar avea informații despre ancheta lui, dar de fapt, nu adusese nimic nou. Se pregătea să-l ciufulească un pic pe Vasile și să-l amenințe că nu va mai pupa alți mici și alte beri pe banii lui până nu vine cu ceva concret, când atenția le fu atrasă de un grup de băieți gălăgioși; tinerii spuneau bancuri proaste la care râdeau numai ei de leșinau și profitau de orice ocazie să se dea la tânăra ospătăriță care le aducea șiruri nesfârșite de beri la draft.

— Îl vezi pe căcăciosu-ăla din capul mesei?

— Tipul brunet cu tricou verde? Ce-i cu el?

— El. A luat și el, acum o lună, o pungă de marfă de la Unguru'. Când omul a-nceput să facă scandal pentru banii pe marfă, ăsta l-a rugat să-l mai păsuiască un pic. Cică are câteva arme scăpate din jaful de acum doi ani de la Ciorogârla și că urmează să le plaseze.

— Mănâncă căcat, replică sictirit jurnalistul. Armele alea au fost recuperate în întregime.

— Așa o fi, cum zici tu. Dar, cumva, ăsta a reușit să-l convingă pe bozgor că le are.

— De unde știi?

— Nu vezi? Pare să meargă pe propriile lui picioare și în zilele noastre.

★

— Jur pe Dumnezeu că, la cârciumă la Giotto, i-am întâlnit pe transnistreni. Se cheamă Joy acum, sau cam așa ceva. A fost un noroc chior. Încercam să scap de armele alea de ceva vreme. Simina îmi făcea zile fripte pentru că le pusesem la păstrare într-o anexă a casei unei mătuși de-a ei. Nu că baba ar fi folosit spațiul ăla la ceva, dar în fine…!

Când, într-un final, se hotărî să răspundă apelurilor repetate ale Siminei, Gino află cu stupoare că iubita lui Ilarie fusese lichidată într-un mod similar rusnacilor cu care încercase el să facă afaceri și că apartamentul unde ea și pictorul locuiau fusese răvășit, la fel ca și al lui. Cel mai probabil el fusese martorul descoperirii cadavrului când se dusese acolo în încercarea de a da de amicul lui pictor.

Rezumatul situației în care se afla arăta cam așa: cu niște ani în urmă un anume Dinu îi plasase în poală o parte din armele subtilizate din unitatea militară unde activa, în Ciorogârla. Inițial, trebuia doar să le țină ascunse o vreme, numai că amicul lui din poliția militară fusese găbjit, judecat și condamnat cu viteza luminii, iar el rămăsese cu rahaturile alea pe cap. Când nici nu mai spera că va găsi o modalitate să scape de ele, dăduse peste rusnacii ăia. Sau, mai degrabă, ăia dăduseră peste el. Probabil că prețul cerut pe arme fusese incredibil de mic. Acordul se încheiase fără nici o negociere. Stabiliseră o întâlnire pentru predarea mărfii și încasarea banilor. Entuziasmat de oportunitate, Gino o târâse după el și pe Simina. Aia știa rusește și sperase că va reuși să le plaseze oamenilor și alte mărfuri de care el putea face rost. Marea problemă era că el habar nu avea despre arme și calitatea lor. Așa că nu se prinsese că tot ce avea el de la Dinu erau niște rebuturi. Nimic nu mergea ca lumea. Așa se explica și faptul că autoritățile declaraseră public găsirea și recuperarea tuturor armelor dispărute în iarna lui 2009. Pur și simplu, cele din custodia prietenului Dinu nu meritaseră efortul de a fi căutate. Toată afacerea căzuse, pentru că rușii se bășicaseră când văzuseră că armele nu erau bune de nimic. Mai mult, se găsise în postura ingrată de a-i convinge că nu încercase câtuși de puțin să-i tragă pe sfoară. Ăia fuseseră uciși în

mijlocul terasei, iar acum grupul ăsta de agenți sau ce naiba or fi fost ei, care o aveau la mână pe Simina lui, încercau să-i pună în cârcă uciderea femeii lui Ilarie. Gino realiza că singurul motiv pentru care nici el nici iubita lui nu se găseau în beciurile poliției, era că oamenii ăștia sperau să descopere capii rețelei rușilor cu ajutorul lor. Numai că Gino nu avea nici cea mai vagă idee cine mai era băgat în rețeaua asta, sau cum de dăduseră ăia de el la Joy.

Ușa se deschise și o puștoaică haioasă, cu ochelari și părul prins în coc cu un creion, îi arătă lunganului cu pleată roșcată ceva pe o tabletă. Ăla făcu ochii mari, apoi se uită la el și spuse.

— Am vrea să știm și despre afacerea desfășurată cu Ilarie Golea. Și unde îl putem găsi.

„*What the fuck*” gândi Gino, simțind picăturile de sudoare scurgându-se pe șira spinării.

Capitolul 5.

SIMINA privea monitorul laptopului, peste umărul Lidiei, forțându-și mintea să lucreze. Așadar, pe lângă căcatul cu rușii și armele, deșteptul de Gino mai intrase și-n beleaua cu tabloul. Deci de-aia, el și amărâtul ăla de Ilarie petrecuseră așa mult timp împreună în ultima vreme. Tembelul ăsta de văr-su se băgase într-o istorie care-l depășea pe toate părțile. Și apelase la Gino să-i rezolve. Până aici nimic deosebit. Ăștia doi aveau un lung șir de povești dezastruoase și împreună și separat. Ceea ce o intriga pe fată era faptul că omul ei simțise nevoia să-i ascundă tărășenia asta. Gino nu era așa. Se deschidea de la sine, ca o carte rămasă afară într-o noapte umedă. Dimineața o vei găsi cu coperțile și paginile îndoite în afară, ca și cum te-ar invita la lectură. Cu toate astea, atunci când se-ntâlniseră la Mahala, nici măcar nu amintise de chestiunea asta. De ce? Și, mai ales, cum de ajunsese să-o convingă pe scriitoarea aceea? Nici măcar vrăjitorii ăștia de la Compania B n-ar fi aflat despre scamatoria cu pictura furată, dacă editura unde publica fătuca aia nu ar fi anunțat că urmează să apară o continuare a romanului „*Culorile cenușii*”. Iar ca tacâmul să fie complet, textul de promovare al noului volum amintea și de pățania lor cu armele și rușii. Faptul că Gino reușise să dea de Irina Grosu nu era surprinzător, într-o perioadă în care poți găsi pe oricine pe net. Dar reușise să-i spună o poveste suficient de credibilă și interesantă, încât femeia să se arunce cu capul înainte și să anunțe faptul că vrea să publice o carte pe această temă.

Simina citi și reciti anunțul despre viitoarea apariție. Apoi studie fotografia scriitoarei de pe site-ul editurii. Lidia o privi cu coada ochiului și avu impresia că își aude rotițele minții mergând. Brusc se stârni către ușă cu viteza luminii, scrâșnind printre dinți:

— Și-a tras-o cu pizda asta! Îl omor pe nenorocit!

★

Camera folosită de agenți pentru interogatorii nu era genul celor pe care le vedeai în filme. Într-o încăpere obișnuită, o masă masivă, din lemn, cu patru scaune de o parte și de alta domina centrul incintei. Pe o latură exista o comodă. Pe aceasta, un filtru de cafea. Aparatul avusese, bineînțeles, și o cană, dar căzuse victimă colaterală a războiului dintre Simina și Gino.

Când sinapsele se conectaseră și fata realiză că iubitul ei avusese o aventură cu scriitoarea minune, luă foc ca un fitil. Intră în încăpere, peste Gino și Sergiu care stăteau de vorbă și se aruncă cu pumnii și picioarele pe infidelul iubit. La început, Gino a încasat pur și simplu, fără să reacționeze în nici un fel. De-abia când Simina a adăugat injurii și reproșuri la asaltul fizic, bărbatul a sărit în picioare, a început să-i respingă loviturile și să contracareze cu propriile reproșuri și acuzații. El a neglijat-o pentru a se ocupa de niște afaceri de căcat, care oricum s-au terminat prost. Ea n-a avut niciodată încredere în el și, în ultima vreme, era țâfnoasă și rece. El se uita după toate fustele și-și amintea de ea numai când dădea de greu. Ea îl făcea întotdeauna să se simtă prost și inutil. El era moale ca o cârpă când îi era ei lumea mai dragă. Ea era prea băiețoasă și războinică. El se culcase cu scriitoarea aia de doi bani fără măcar să-i pese dacă ea era ok. Dacă avea sau nu nevoie de ajutor. Da, asta fusese de căcat. Dar fusese singur. Foarte singur. Și se simțise aproape părăsit după întâlnirea cu ea. Și, oricum, ea nu părea să aibă nevoie de ajutor. Și de ce ar fi avut? Doar acum beneficia de sprijinul lui Renegate de pe Dâmbovița și echipei lui de șmecheri…

Când lista reproșurilor fu completă și de o parte și de alta, cearta se stinse ca o lumânare într-un spațiu fără aer. Erau obosiți. Ca și cum ar fi mers printr-o furtună. Stăteau unul lângă altul la masa din centrul camerei. Gino întinse ezitant o mână și atinse delicat degetele iubitei sale. Ea nu-l respinse. Îl prinse de mână și oftă. Abia atunci, fata ridică privirea și se uită în jurul ei. Ochii îi căzură pe filtrul de cafea și oftă. Trebuia să rețină modelul și să caute o cană. Sau un aparat nou. Apoi observă intrigată că încăperea nu avea ferestre. Dar avea prinse de cele patru colțuri ale tavanului camere de luat vederi pe care erau aprinse niște leduri roșii. Siminei îi trecu prin cap că ei doi oferiseră un spectacol pe cinste.

Și, ca tacâmul să fie complet, cearta fusese presărată cu evocări de momente concrete și acțiuni când se dezamăgiseră reciproc. Cu alte cuvinte, dacă exista ceva în viața lor, o acțiune, o schemă, o escrocherie pe care ăștia de la Compania B să n-o fi știut, au dat-o ei pe goarnă acum. Minunat! Greu de spus dacă și Gino se gândea la același lucru, dar un nou oftat ieși din amândoi la unison. Simina zâmbi.

— Ce naiba facem acum? întrebă încet bărbatul.

— Ce ne spun ăștia să facem. Nu prea avem de ales.

— Și ce vor?

Simina nu apucă să răspundă. Ușa se deschise și Sergiu intră în încăpere cu telefonul lui Gino în mână, care suna, tânguindu-se cu vocea lui Adi, fostul copil minune. Îl întinse spre Simina și spuse:

— E timpul ca iubita geloasă să intre în scenă.

Fata aruncă o privire pe *display*-ul *device*-ului. Enunțul „Irina Grosu apelează” o făcu să se încrunte. Fără o altă vorbă, luă telefonul din mâna lui Manta, răspunse și scrâșni:

— Cine naiba ești și ce pula mea vrei de la bărbatul meu?

În biroul lor, Lidia și Dragoș priveau scena pe plasma prinsă pe perete. Amândoi stăteau relaxați, cu picioarele pe birou și o cafea în mână. Aveau aerul că se uitau la un *sitcom* ca să alunge plictiseala.

— „*Renegate* de pe Dâmbovița”? Îmi place, chicoti IT-istul, înainte de a mai lua o gură de cafea.

★

Sergiu privea pe geam agitația de seară a bulevardului vecin cu râul Dâmbovița. Piața Unirii era fix în mijlocul orașului, așa că, la ore de vârf, părea că aveai de-a face cu un *perpetuum mobile* în ambele sensuri. Întunericul străpuns de iluminatul stradal și stopurile mașinilor îi purtau bărbatului mintea undeva departe, nici el nu știa exact unde.

— Ha, l-am găsit!

Vocea care-l aduse pe Manta înapoi în realitate, la fel de brutal ca o navetă spațială absorbită fără avertismente printr-o gaură neagră, fu a lui Dragoș.

— Ce-ai găsit?

— Nu ce, pe cine. Pe Ilarie.

Precizarea avu darul de a capta interesul. Atât Lidia cât și Sergiu îl priveau atent pe IT-istul vesel.

— Este, cum spun ăștia în filme, în custodia poliției.

— A fost arestat?

— Nu. În fine, nu chiar. Am interceptat un schimb de rapoarte dintr-o acțiune în desfășurare. E vorba de un *joint forces* între poliție, DIICOT, poliția vamală și organismele similare din Turcia pentru demontarea unei rețea de trafic de mărfuri ilicite făcut de marinarii de pe câteva nave de transport. În seara asta au descins pe o navă rusească ancorată în portul Constanța, care urma să plece spre Turcia peste trei zile. Pictorul nostru gravita în jurul ei. Polițiștii presupun că voia să iasă din țară ilegal. Unul din membrii echipajului a declarat că a băut cu el și se tot interesa dacă ar putea pleca și el pe navă. Ilarie, însă, nici n-a confirmat nici n-a negat. Deocamdată tace mâlc.

— De ce ar vrea să plece din Constanța cu un vapor de mărfuri? Putea să ia un autocar sau un avion din București, zise Lidia. Și de ce Turcia?

— Vrea să dispară. S-a dus acasă, și-a găsit prietena omorâtă, apartamentul vraiște și a decis s-o taie cât mai curând și discret posibil, gândi Sergiu cu voce tare.

— Tot n-are sens, contracară Lidia. Zilele astea poți să-ți faci rost de o mașină și să pleci pur și simplu pe șosea.

— Nu-i chiar așa simplu. Dacă nu e mașina ta, ai nevoie de o procură să poți ieși cu ea din țară. Și mersul cu mașina ia timp. În plus s-ar putea să se fi setat pe Turcia din debut. I-am dibuit mișcările pe Facebook. Omul a fost prudent, a schimbat și numărul de telefon și *device*-ul, dar tot am dat de el, zise Apostolescu.

— Trăiască Zuckerberg și algoritmii după care a creat rețeaua minune care ne face nouă viața mai ușoară, zâmbi Manta.

— Aleluia! Omul și-a aranjat un *ride* până la Constanța cu niște fani ai unei formații rock care concertează acolo în seara asta.

— Și nu era o cale mai civilizată să ajungi în Turcia? Un avion, de exemplu? Și mai rapidă pe deasupra, mârâi Lidia.

— Nu și dacă nu ai bani. Sau un pașaport valabil. Întrebarea e ce voia să facă la Istanbul.

— Să prăduiască tabloul? Poate a găsit un client și se ducea să negocieze.

— Poate. Oricum ar fi, trebuie să-l luăm de-acolo repede. Dacă-l presează constănțenii, Golea va da tot pe gură și atunci să te ții ce explicații vom avea noi de dat, când le vor pune ăștia pe toate cap la cap. Voi doi săpați tot ce puteți despre Ilarie. Cu cine a comunicat în ultima perioadă? Pe unde a umblat? Dacă are sau nu pașaport valabil. Tot. Eu tre' să dau un telefon.

— Cui?

— Unei persoane care se-ntâmplă să fie la locul potrivit la momentul potrivit.

— Eu comunicații, tu pașaport și călătorii? întrebă Dragoș privind spre Lidia peste monitor.

— Ok, confirmă fata.

În clipa următoare sunetul de tastatură utilizată frenetic se făcu auzit. Manta își rulă o țigară, îmbrăcă geaca, luă telefonul și ieși pe terasă. Vântul rece făcu utilizarea zippo-ului dificilă. După primul fum tras cu nesaț, Sergiu scoase telefonul din buzunar, căută un contact și apelă.

— Salut, Paps, ce faci? Tot la malul mării? Perfect. Am o misiune pentru tine, dacă alegi s-o accepți…

★

Rocka Rolla era aproape gol. Emi, patronul, plecase să vrăjească o puștoaică în timp ce o conducea spre casă. Fernando rămăsese „stăpân" și peste muzică și peste bar. Sergiu se sprijinea de o tejghea și privea absent sticlele de pe rafturile „bibliotecii". De fapt, privea prin ele, încercând să lege între ele informațiile care făceau vârtej prin capul său.

Lidia și Dragoș verificaseră. Nimic extraordinar în activitatea lui Ilarie. Câteva băute, câteva întâlniri cu gagici. Niște seri de desen prin diverse cafenele. Găsiseră și pașaportul pictorului printre bunurile ridicate la grămadă din casa iubitei lui oficiale. Era expirat. Manta putea înțelege de ce Golea se panicase și se gândise la o metodă să se facă nevăzut. Artistul neînțeles era un șmenar mărunt. Confruntat cu o crimă și sânge pe

pereți a luat-o razna și a aplicat prima idee care i-a venit în minte. Întrebarea care nu-i dădea pace lui Sergiu era de ce? De ce, Doamne iartă-mă, fusese căsăpită fătuca aia care nu avea legătură cu nimic? Gino le spusese că tabloul și armele erau două afaceri diferite, pe care nu le conectase în nici un fel. Îl întrebase în repetate rânduri dacă nu cumva încercase să le plaseze rușilor Matisse-ul. Răspunsul fusese de fiecare dată același: ar fi vrut, dar n-a apucat pentru că a degenerat povestea cu armele. Temerea agentului era că nici măcar Ilarie nu va reuși să îi lămurească. Avea, pe de o parte, o rețea de traficanți transnistreni, iar pe de alta, o afacere de anvergură cu obiecte de artă. Iar veriga lor către cele două rețele erau doi aiuriți. Joac-o p-asta!

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de Fernando, care ieșise de după bar să adune sticlele și paharele goale.

— Ce faci, *man*? Ești ok?

— Da. De ce? Nu par?

— Erai dus în altă lume. Și nici de băutură nu te-ai prea atins. *Not like you.*

Sergiu privi paharul cu whisky din mâna lui și zâmbi.

— M-au prins gândurile.

— Îmi pun și eu un pahar și ieșim la un fum?

Sergiu încuviință. Barmanul își turnă whisky în pahar, îmbrăcă geaca și dădu mai tare muzica, să audă când se termina playlistul. Altfel risca ca unul dintre clienți să decidă să selecteze el piesele. Și nu voia să se atingă nimeni de sculele lui. Cei doi bărbați ieșiră și-și puseră paharele pe masa cu picior din stânga intrării în local. Își aprinseră țigările și traseră câte un fum. Apoi dădură noroc.

— Văd că ești în fiecare zi aici. Te-ai angajat la Emi *full time*?

Fernando încuviință cu un gest.

— E mai bine. Nu prea mai mergea cu echilibristica pe sârmă. Am și eu o vârstă.

Sergiu îl privi întrebător.

— Ce, tu nu știi? Am lucrat ca acrobat la circ. Practic am crescut cu ei. Sunt acolo de la 12 ani.

— Plecați de la geamuri!!! Pe bune?

— Yep.

— *Wow*!

Manta își spuse că poate ar trebui să-l verifice pe Fernando ăsta. Povestea asta cu circul părea cumva neverosimilă.

Cineva deschise ușa barului. Atmosfera se umplu de acordurile cântecului „Here's to Us" al celor de la Halestorm. Amândoi își abandonară gândurile pentru a se bucura de muzică. La un moment dat, prinseră a fredona împreună:

„*Here's to us, here's to love*
All the times that we fucked up
Here's to you, fill the glass
`Cause the last few days have kicked my ass
So lets give `em hell
Wish everybody well"

Emi, care tocmai se-ntorcea, rămase țintuit în mijlocul străzii privindu-i pe cei doi cu paharele ridicate, niște zâmbete cât toată fața, acoperind muzica cu vocile lor dogite.

— Na belea; *jam session* al formației „Gemeni în mizerie". Mai luați un pahar din partea casei, numai tăceți naibii din gură și lăsați muzica să-și facă treaba!

★

Irina era nervoasă. Întâlnirea telefonică cu iubita cea zurlie a lui Gino o prinsese pe picior greșit. Avea nevoie de idiot. Editura făcuse deja publică preconizata apariție a unui *sequel* al romanului „Culorile cenușii". Ca să fie tacâmul complet, Cornel dăduse și *hinturi* despre poveste în comunicatul de pe site-ul editurii. Dat fiind că subiectul cărții se lega de două povești care făcuseră vâlvă în presă la vremea lor, vestea ieșise din sfera strict literară. Imediat ce terminase de ascultat injuriile dementei ăleia la telefon, scriitoarea văzuse pe un canal TV o știre legată de viitorul ei roman. La cât fusese de nervoasă, fata făcuse eforturi să nu cedeze pornirii de a arunca pe geam televizorul. Era clar că n-avea cum să mai comunice în vreun fel cu Gino. Cel puțin o perioadă, până o mai calma pe femeia aia. Iar peste toată nebunia, Irina realiză că, undeva în adâncul sufletului, era geloasă pe dilia care avea puterea să-l

aducă pe tipul ăla la ordine în felul ăla. Iar asta chiar o scotea din minți.

Femeia își mai aprinse o țigară. Se ridică de pe canapea și începu să patruleze prin cameră, forțându-și mintea să caute o soluție pentru a afla detalii despre cele două povești fără ajutorul lui Gino. Și fără pictorul Ilarie, pe care era foarte puțin probabil să-l găsească fără ajutorul lui. După vreo zece ture de sufragerie și încă două țigări, se opri brusc. La un moment dat, săpase pe net pentru a-și reîmprospăta în memorie povestea cu furtul de arme de la unitatea militară. Și parcă dăduse de un articol care-i aprinsese un beculeț în creier. Se repezi la laptop. Noroc că avea obiceiul să salveze linkurile care o interesau. A treia sau a patra pagină accesată a scos la iveală informația cu pricina. Un nume. Cel al autorului articolului. Urmă apoi o căutare pe Google pentru a afla ce mai făcea zilele astea omul. Căcat! Nu mai era în București. Ce naiba, freca duda în Constanța? În fine… Întinse mâna după telefon, în speranța că mai avea numărul de telefon în agendă.

— *C'mon, be there… be there…* Yey! Trăiască *google backup*!

Trase aer în piept și apelă.

— Alo, domnul Caracoleanu? Bună ziua, nu știu dacă vă mai amintiți de mine. Mă numesc Irina Grosu…

Capitolul 6.

FLORIN privea pe geamul sufrageriei lui. „Privea” era un fel de-a spune. Fereastra lui dădea pe o alee din spatele blocului complet lipsită de beneficiile iluminatului public. Așa era de când se mutaseră ei acolo. Fusese chiar un subiect de discuție cu soția când achiziționaseră casa. Mă rog, când socrul lui le-o cumpărase. Pe aleea aceea era locul de parcare corespunzător apartamentului. Gloria observase lipsa luminii și își exprimase temerea că le-ar fi putut fi furat automobilul. El răspunsese, mai în glumă, mai în serios:

— Mai bine așa. Dacă tot e să-mi fure mașina, mai bine să se chinuie hoții. Nu să le țină primăria feștila aprinsă.

Acum, puțin îi păsa că nu vedea nimic afară. Oricum nu se uita la nimic, de fapt. Se uita înlăuntrul său. Rememora niște momente pe care le dorea uitate. Făcuse tot ceea ce fusese omenește posibil pentru a se pune la adăpost. Renunțase la jurnalismul de investigație. Încheiase înțelegeri cu cei pe care până atunci i-ar fi halit cu fulgi cu tot în articolele sale. Se făcuse băiat cuminte. Pusese botul la savarină. Totul ca să nu mai treacă niciodată prin ceea ce trecuse atunci.

Și-ar fi pus niște muzică. În general, asculta muzică atunci când era singur. Preferințele sale erau subiectul ironiilor cunoscuților, fie că făceau parte din tabăra „jazz intelectualist” sau „old rock school”. El rămăsese iubitor de muzică pop. Ar fi pus „Joyride” al celor de la Roxette. Piesa aia îi plăcea la nebunie. Îl liniștea. Și-l făcea să călătorească cu mintea. Dar nu putea. Gloria și fiul lor de doi ani dormeau. De, i-au trebuit soție tânără și copil la bătrânețe! Nu era foarte sigur că-și iubea nevasta. Nici măcar nu fusese îndrăgostit de ea. Fusese atras de femeie, cu siguranță. Pe vremea aceea, era o blondă cu talie de viespe și forme perfecte. Evident, un pic lucrate, dar cui îi păsa? El avea dublul vârstei ei. A fost măgulit de atenția tinerei. Iar ea a fost cucerită de eleganța, de cultura lui, de reputația de fost jurnalist de investigații care încă impresiona tinerii din breaslă. Au ieșit de

câteva ori. A dus-o într-un weekend prelungit la Balaton unde a regulat-o în toate pozițiile posibile. La întoarcere, se gândea la modul serios să-i dea papucii. Îi cunoscuse toate găurile, nu mai avea ce descoperi la ea. Numai că, la recepția de aniversare a trei ani de existență a publicației în fruntea căruia fusese plasat, a aflat cine era tatăl fetei. I s-a sugerat finuț că poate n-ar fi rău să se așeze la casa lui. Pe considerentul că e mai bine însurat cu o tipă mișto, bogat și întreg, decât holtei, sărac și castrat, și-a pus pirostriile. Și n-a regretat nici o clipă. Nu i-a fost rău cu soția lui. Nu-i era rău nici acum. Gloria nu mai era chiar femeia trofeu de acum câțiva ani. Se mai împlinise, mai îmbătrânise. Dar țâțele și fundul ei încă întorceau capete. Iar Alexandru, fiul lor, era lumina ochilor lui.

Oftă. Își mai puse un pahar de vodcă, deși simțea că se amețise și știa că avea să-i fie rău dimineață. Se întoarse la fereastră și-și lipi fruntea de geamul rece. Nu, nu putea risca să-i supere pe oamenii cu care avea de-a face. Îi era frică. Pentru familia lui. Și pentru el. Mai ales pentru el. Tatăl Gloriei i-ar fi pus la adăpost pe Alexandru și pe ea cu siguranță. Dar pe el l-ar fi lăsat în gura lupului. N-avea nici o îndoială. Se întoarse către biroul din lemn masiv, luă mobilul și sună.

— Alo. Eu sunt. Da, știu ce oră e, dar avem probleme. Trebuie să vorbim.

★

Paps se făcea că doarme, dar, de fapt, îl privea printre gene pe amărâtul din fața lui. Ilarie pictorul înfuleca șaorma cumpărată de bătrân. Bietul copil nu mai mâncase nimic de aproape douăzeci și patru de ore. Zâmbi. Se descurcase de minune pentru unul care a părăsit arena principală de atâta timp.

După ce l-a sunat Sergiu, Paps a realizat că trebuia să se miște foarte repede. Nu avea timp de săpat după vechile lui contacte constănțene. Îi trebuia cineva care activa loco. Câștigător a fost declarat tot Caracoleanu. O ducea bine, era la conducerea unei reviste cu aere culturale, era invitat la emisiuni de fițe. Cu siguranță avea susținerea unor baștani. Unul dintre ei fiind chiar socrul său, un prosper antreprenor în construcții, a cărui

ascendență începuse odată cu „domnia” lui Mazăre peste bătrânul Tomis. Și, deși fostul primar fusese forțat să se retragă în țările calde, tata-socru nu părea să aibă vreo problemă. Ba, gurile rele spuneau că, foarte probabil, fusese printre cei ce săpaseră groapa fostului edil. Nu de alta, dar *don-juanul* politicii românești se umpluse de tupeu și uitase de unde a plecat, cui și ce datora. În fine, părea evident că Florinel era bine înfipt. Paps mizase pe faptul că orice grupare este șmecheră, atâta vreme cât are contacte eficiente în cadrul forțelor de ordine. Așa că îl sunase pe Caracoleanu la ceas de noapte și-i turnase o poveste despre un nepot rebel, care voia să experimenteze viața pe muchie de cuțit, spre disperarea familiei. Partea bună în poveste era că Ilarie nu fusese acuzat oficial de nimic. Poliția îl umflase pentru că era gură-cască pe-acolo și pentru că unul dintre marinarii ruși declarase că băuse cu el, iar puștiul întrebase dacă puteau să-l ducă și pe el clandestin în Turcia. Așa că, atunci când stimabilul domn Caracoleanu explicase situația unui prieten din cadrul forțelor de ordine, poliția nu se opusese eliberării tânărului Ilarie Golea, împotriva căruia nu aveau nici o dovadă, în afară de mărturia unui marinar contrabandist și bețiv. Oricum aveau destulă bătaie de cap cu rușii din custodie. Fără prea multe lămuriri, un polițist îl scosese din celulă pe Ilarie, îi returnase portofelul și mobilul și-l conduse la taxiul care-l aștepta în fața sediului poliției. Pe drum spre ieșire, îi spusese ceva de genul:

— Ai noroc că avem multe pe cap. Și că s-a îndurat unchiul tău să vină să te ia. Altfel zăceai p-aci mult și bine până-și amintea cineva de tine în nebunia asta. Voi, tinerii, cu ideile voastre tâmpite!

Pictorul simțise cum inima dădea să-i iasă din piept. Ce era povestea asta cu unchiul? Dar avusese prezența de spirit să-și țină gura. Când portiera mașinii se deschise și îl văzu pe bătrânul de pe bancheta din spate, îl privise câteva clipe și apoi spusese ceva de genul:

— Săru’ mâna, unchiule! Mulțumesc că te-ai deranjat.

— Treci în mașină. Nu fi obraznic, că nu-ți permiți luxul!

Din acel moment, nu mai schimbaseră nici o vorbă. Ilarie se simțea ușor neliniștit, dar instinctul îi spunea că

era safe pentru moment. La gară, bătrânul cu ochelari cumpărase o șaorma fără maioneză, dar cu ketchup dulce și i-o oferise. Lui Ilarie îi plăcea șaorma cu de toate și picantă, dar la ce foame avea în glandă, o înșfăcase fără comentarii. Primul tren către București al zilei era deja tras la peron, așa că bărbatul în vârstă cumpărase două bilete și se urcaseră în el la repezeală. Un lucru era sigur: moșul nu lucra la buget redus. Aveau locuri la clasa întâi, lângă geam. Ilarie termină de mâncat cam în momentul când trenul se puse în mișcare. Adună hârtia și șervețelul și le puse în punga în care le fusese livrată mâncarea.

— Ar merge o bere, murmură pictorul privind absent pe geam.

— Ar merge, răspunse Paps și scoase din rucsac o cutie de bere și i-o întinse proaspătului său protejat.

„Plin de resurse, unchiul”, gândi Golea, în timp ce-i mulțumi cu un gest. Desfăcu doza, luă o gură zdravănă, apoi se șterse la gură cu mâneca hainei. Mască cu greu un râgâit, apoi își îndreptă privirea către cel din fața lui.

— Tu nu mănânci? Nu bei nimic?

— Nu la ora asta. Eu sunt pensionar, prietene. De obicei, ziua mea începe mult mai târziu. De altfel, cred c-o să-ncerc să dorm un pic până la București.

— Nu ți-e frică că-ți dispar de sub nas?

Paps deschise ochii i-l privi peste ramele ochelarilor.

— Și să te duci, unde? N-ai bani, n-ai prieteni, ești în căcat până-n gât și nici măcar să dispari ca măgaru-n ceață nu te-ai priceput.

„Good point!” își spuse pictorul întorcându-și privirea sictirită către geamul murdar.

★

Irina era în spume maxime. Pentru a doua oară într-o săptămână, se confrunta cu un refuz grosier. După ce încercase să dea de prostănacul ăla de Gino și o înfruntase pe iubita lui isterică, acum se lovise de refuzul lui Caracoleanu. Omul nu numai că susținea că nu mai avea nici un fel de notițe de pe vremea când anchetase furtul de arme de la Ciorogârla, dar și refuzase să-și facă timp să se vadă cu ea.

— Și oricum, din punct de vedere legal, totul e încheiat. Vinovații au fost prinși, sentințele date, nu văd ce ar mai fi de povestit.

— Domnule Caracoleanu, eu sunt scriitor, nu jurnalist. Voiam să vorbim mai mult despre atmosferă, personaje, coloratura lor…

— S-a-ntâmplat demult, domnișoară, nu-mi mai aduc aminte.

Mda, și Pinocchio era viu! Domnișoara Grosu nu lucrase niciodată ca jurnalist, dar cunoscuse destui în timpul documentărilor. Oamenii ăștia nu prea uitau ușor. Și, în general, erau încântați să vorbească despre articolele și aparițiile ce contribuiseră la construirea faimei profesionale. Constănțeanul se comporta atipic.

În încercarea de a creiona un pic portretul bărbatului cu care avusese scurtul și neprietenosul dialog, autoarea răscolise un pic netul. Descoperi, pe canalul youtube al unei televiziuni locale constănțene, un interviu cu jurnalistul luat în urmă cu vreo trei luni, menit a marca cinci ani de existență a publicației „Mitul Cultural” al cărei director era. Subiectul principal era fițuica aia cu aere intelectualiste, modul cum se impusese în peisajul presei contemporane, cum rezistase pe piață într-un context din ce în ce mai neprietenos cu publicațiile tipărite, alte rahaturi de gen. Ca și cum nu ar fi fost clar pentru orice posesor de creier în cap că revista săptămânală era, de fapt, un mod de a „curăța” niște fonduri cu proveniență dubioasă!

Dar, în fragmentul care-i atrăsese atenția fetei, dialogul deviase un pic de la tema centrală.

— Studii științifice au demonstrat că în zilele noastre timpul se comprimă și, deci, trece mult mai repede. Se simte acest lucru și în domeniul jurnalisticii? întrebase reportera.

— Nu știu dacă timpul trece cu adevărat mai repede, dar voi, tinerii, cu siguranță vă grăbiți. Vreau să cred că sunt un tip deschis la schimbări, dar, recunosc, uneori mi-e dor de reportajul de tip vechi. Mi-e dor de vremurile când, pentru un interviu, solicitai o întrevedere față-n față. Atunci când puneai întrebarea aveai ocazia să vezi și ochii omului cu care stăteai de vorbă, reacția oglindită-n ei. Dacă erai bun în meseria ta, puteai să-ți dai seama dacă interlocutorul mințea sau nu. În zilele

noastre, întrebările pentru un interviu se trimit pe mail. Sau dialogul are loc la telefon. Este mai eficient, dar nu e același lucru.

Irina opri înregistrarea și lăsă mintea să lucreze. Până la urmă, omul avea dreptate. Un dialog față-n față era altceva. Poate că eforturile unui scriitor de a se documenta aveau să-l impresioneze pe jurnalist. Și să-l farmece un pic cu atitudinea ei de intelectuală firavă. În plus, poate-l convingea să-i ia un interviu pentru revistă. Cu, sau fără susținerea din partea mafiei construcțiilor, „Mitul Cultural" rămânea una dintre cele mai vizibile publicații culturale. Plus că ea nu văzuse niciodată marea, iarna.

Luă pixul de pe masă și notă pe foaia pe care până atunci desenase biciclete: drum la Constanța???

★

Sergiu privea pe plasma de pe peretele din biroul lor imaginile din cele două camere de interogatorii. Într-una erau Simina și Gino, ținându-se de mână, oarecum resemnați. În cealaltă era Ilarie, livrat de Paps direct de la gară. Bătrânul se mișcase cu talent, spre admirația lui Manta. Îi luase mai puțin de trei ore să dibuiască secția de poliție unde era ținut Ilarie și să găsească contactele necesare pentru a-l scoate discret de acolo. Din păcate, aducerea pictorului nu-i ajutase cine știe ce. Golea confirmase spusele lui Gino până la virgulă. Matisse-ul pur și simplu îi aterizase-n poală. Apoi, ia-i de unde nu-s p-ăia de-l angajaseră să picteze peste el.

— Ești sigur că te-ai străduit suficient să dai de oamenii ăia? întrebase Manta. Poate că ți-a băsit prin creier că Matisse-ul ar sta mai bine la tine în apartament și ai încercat să-l faci pierdut, iar nouă ne vinzi gogoși.

— Ce naiba să fac eu cu el? Mai ales că nici n-am apartament. Chiar am încercat să dau de ei. Când am început să pictez peste lucrarea originală, mi-am dat seama că aveam o problemă.

— Ce problemă?

— În mod evident, tabloul stătuse undeva unde era umezeală. Exista riscul ca vopseaua pe care o foloseam eu să se întrepătrundă, în unele puncte, cu cea originală. Voiam să-i întreb dacă-și asumă chestia sau nu. Dar nu

au răspuns și mi-am zis că, până la urmă, nu era treaba mea. Ei mi-au dat o lucrare, eu am executat-o. Mai nasol a fost că n-am dat de ei să-și ia tabloul de pe capul meu. Și să-mi dea restul de bani.

— Restul de bani? Să-nțeleg că ți-au dat o parte?

— Un mic avans, pentru cointeresare. Vreo 1500 de lei.

— Mai ai banii?

— Nț! Am dus-o și eu pe Raluca la munte. Și așa cam trăiesc pe banii ei. În fine, trăiam…

— Pentru cât te înțeleseseși cu ei?

— 2000 de euro. În definitiv, nu era mare lucru de făcut.

Sergiu mai privi odată imaginile celor trei, apoi se-ntoarse spre Dragoș:

— Ai verificat adresa de mail și numărul de telefon ale ăstora cu tabloul pe care ni le-a dat Ilarie. Ceva interesant?

— *Nope*. Numărul de telefon era o cartelă *prepaid*, iar mail-ul e pe yahoo și a fost creat de pe un IP aparținând restaurantului Mezze, din centrul istoric.

— Ăla grecesc de lângă Teatrul de Comedie? Nu-i rău deloc, comentă Paps.

— Sergiu, știu că nu e ceea ce-ți dorești, dar cred că va trebui s-o abordăm pe scriitoare, interveni Lidia. Cu ăștia trei ne cam învârtim în cerc.

— Mda, cred că ai dreptate. Bagă un *search* și vezi ce mai face Irina Grosu zilele astea.

Manta-și scoase etui-ul din piele neagră și-și făcu o țigară. Paps îi urmă exemplul. Ieșiră amândoi pe terasa biroului.

— Ești iritat, zise bătrânul după primul fum.

— Lidia are dreptate. Batem pasul pe loc. Tot ce avem este o sacoșă de bani, doi aiuriți, o nebună, niște arme numai bune de aruncat și o pictură c-o bărcuță.

— …sub care se ascunde un Matisse original.

— Da, ai dreptate. Dacă aș lucra la Direcția Patrimoniu probabil că aș fi în al nouălea cer. Dar așa…

Paps vru să dea replica, dar fu întrerupt de Lidia, care scoase capul pe ușa balconului și spuse:

— Autoarea noastră și-a rezervat bilet de avion pentru Constanța marți dimineață.

— Constanța? Ce-aveți, frate, toți cu vizitatul litoralului iarna? Sau sunteți chitiți să vă reînnodați relațiile cu dobrogenii în vederea sezonului estival care va să vină?

Celălalt dădu să pufnească în râs, dar un gând îl opri.

— De fapt, am impresia că și eu și domnișoara Grosu suntem în căutarea unuia și aceluiași prieten…

★

Între momentul în care a dat noroc a o sută mia oară și momentul în care s-a trezit într-un beci, legat de un scaun cu niște indivizi necunoscuți, cu fețele mascate de niște bandane, nu avea nici o amintire. Deși, parcă, la un moment dat, se simțise târât de niște mâini puternice, dar nu era sigur. Frica galopantă nu-l lăsa să gândească. Unde era? Cine erau ăștia și ce voiau de la el?

— Vezi, jurnalistu' lu' pește, acum nu mai ești așa șmecher!

Vru să replice ceva, dar realiză că avea gura blocată cu un căluș.

— Lasă, nu te zbate! Nu ai nimic să ne spui care să nu fi fost publicat în fițuica aia de-ți publică lăturile. Acu' nu ești la interviu. Acu' îți iei prima pentru profesionalism, bă pulică! zise un altul, apoi tovarășii săi pufniră în hohote de râs.

Simți un lichid cald și sălciu pe tâmpla dreaptă. Nu trebui să se-ntoarcă ca să realizeze că unul dintre agresori urina pe fața lui.

Caracoleanu se trezi din somn brusc. Îți simți gura uscată și inima bătând mai-mai să-i spargă pieptul. Îi luă câteva secunde ca să realizeze că era la birou. Își făcuse un obicei ca, după prânz, să se închidă acolo și să tragă un pui de somn în scaunul din piele, elegant și confortabil. Colegii de la revistă știau de siestă și o respectau cu sfințenie. În general, era unul dintre momentele plăcute ale zilei. Doar că, în ultimele zile, se întorseseră coșmarurile. Oftă.

Bâzâitul enervant al soneriei secretariatului îi întrerupse orice tentativă de meditație. Îl ignoră și se duse la micul frigider de lângă fereastră. Prima tentație fu să ia sticla de vodcă din congelator. Dar renunță și

apucă o sticlă de apă minerală. O deschise și o bău fără suflare. Soneria continuă să emită sunetul stresant. Clar, noua secretară trebuia instruită. Între 2 și 4 după-amiaza, nu existau urgențe. Nici dacă începea războiul! Într-un final, se hotărî să apese pe butonul de comunicare.

— Ce este, Cerasela?

— O doamnă…

— Domnișoară! se auzi o voce fermă de lângă secretară.

— O domnișoară, Irina Grosu din București, este aici și insistă să vă vorbească.

Florin închise comunicarea. Junghiurile din inimă își făceau din nou simțită prezența. Directorul se duse din nou la frigider și mai luă o sticlă de apă. O desfăcu, apoi scoase din buzunarul interior al sacoului o cutiuță de argint. O deschise, luă o pilulă de acolo, o puse pe limbă și apoi bău două guri de apă. Își verifică ținuta, se așeză la birou și apăsă pe butonul de comunicare:

— Poftește-o, te rog, pe domnișoara Grosu la mine în birou. Și pune de cafea, dacă ești drăguță.

★

Lumina soarelui mai îmbuna un pic gerul. Chiar dacă e frig, prezența luminii calde face lucrurile mai suportabile. Cel puțin, așa gândea Sergiu, care fuma și privea traficul dinamic de pe bulevard. Ușa terasei se deschise și apăru Lidia cu două căni de cafea în mână.

— M-am gândit că merge bine cu țigara și figura îngândurată.

Manta zâmbi.

— Ești un înger *under cover,* glumi el.

— Mda, doi mai mici la pachet. Tu ești ok?

— Mă irită povestea asta, am senzația că ne învârtim în cerc. Și că nu reușim să culegem decât firimituri. Adică, pot să înțeleg că nea Dinu ăla a realizat că armele care-i rămăseseră lui erau niște rebuturi și a-ncercat să scape de ele, plasându-i-le amărâtului de Gino. Dar cum de s-a-ntâmplat ca, ani mai târziu, ăsta să dea peste niște transnistreni într-o cârciumă în Colentina?

— Ar putea fi o coincidență. Mai ales că, așa cum spui și tu, asta s-a-ntâmplat niște ani mai târziu. Chiar și

Gino a zis că nu mai trăgea speranțe să scape de armele alea. Ce nu reușesc eu să-nțeleg este unde se-ncadrează istoria cu tabloul în context. Ce șanse erau ca două acțiuni total diferite să-i prindă-n brațe pe cei doi *looseri* ai aceleiași familii?

— Eu am senzația că ăștia doi au fost selecționați pentru *job*-ul de țapi ispășitori. Întrebarea e de către cine?

— Poate aflăm de la scriitoarea minune. Am făcut deja raportul pentru șefa. Nu părea foarte încântată de implicarea domnișoarei Grosu în poveste.

— Cred și eu. Până acum am avut de-a face cu anonimi. În cazul ei, vorbim de o persoană publică cu o oarecare notorietate. Va trebui să o abordăm cu grijă. Dacă descoperă existența Companiei, s-ar putea să fim eroii următoarei cărți.

— Poate personaje secundare, în trena lui Gino și Ilarie.

— Auch, asta chiar că ar fi jalnic, comentă Manta.

Amândoi pufniră în râs. O șuviță din părul fetei se desprinse din cocul improvizat și alunecă pe frunte. Bărbatul o apucă delicat și o îndepărtă.

— Când mă gândesc la tine, asta e prima imagine care-mi vine-n minte. Tu cu părul strâns într-un coc prins cu un creion.

— Și care-i a doua? întrebă Lidia cu un zâmbet poznaș.

— Hai că te obrăznicești! glumi Sergiu și o sărută pe frunte.

Dincolo de faldurile perdelei, Dragoș urmărea scena cu un nod în gât.

★

Simina se lăsase pe spătarul scaunului și se ținea cu mâinile de burtă. Lângă ea, Gino privea prin deschizătură cutiei de bere băute pe jumătate ca și cum adevărul universal ar fi putut fi întrezărit pe acolo, dacă se uita atent.

— Iar am mâncat prea mult, spuse fata privind cu deznădejde la cele două felii de pizza rămase.

— Îhî, mormăi și Gino.

Singurul care nu era preocupat nici de mâncare, nici de băutură, nici măcar de cei doi de la masă, era Ilarie. El patrula obsesiv între ușa bucătăriei și fereastră, adâncit în propriile gânduri.

— Până la urmă, cine sunt ăștia de și-au permis să ne țină sechestrați și să ne ia la întrebări? Suntem, și noi, oameni. Avem drepturi! Ar trebui să vorbim cu un avocat.

— Bați câmpii, pictore! replică amicul său. Noi suntem niște fraieri care am picat în niște afaceri care ne depășesc pe ambele sensuri. Iar oamenii ăștia sunt niște unii care-și permit să se pișe cu boltă pe drepturile pe care crezi tu că le ai.

— Adică țara asta e sat fără câini? Nu se mai ține cont de legi?

— Prietene, tu te auzi ce spui? Te-a umflat poliția din Constanța și te-a băgat la cutie. Apoi a venit un nene care a spus o poveste și te-a scos de acolo fără să arate o carte de vizită, darămite una de identitate. Și te-a adus într-un loc din centrul capitalei care nu apare pe nici o hartă. Crede-mă, dacă lunganul ăla nu se plictisea de fața ta, povesteai și acum cu el acolo.

— Unde l-ai găsit p-ăsta, vară-mea?

— Nu eu l-am găsit. Ci zevzecul ăsta, când i-a dat prin cap să se-ncurce cu rusnacii ăia, replică femeia, în timp ce-i articula iubitului ei una după ceafa.

— Au! Nu da, fato, nu știi să-njuri?

— Ia terminați cu hârjoneala! le-o tăie Ilarie iritat. Zi, Simi, care-i faza cu tipul ăsta și echipa lui?

— Sincer, n-am idee. Tot ce știu e că Gino m-a luat cu el când s-a întâlnit cu rusnacii. Lucrurile au mers prost. La un moment dat, al meu se duce la budă și mă lasă cu ăia. Apare un motociclist în negru cu o armă și îi găbjește pe cei doi. Iar mie îmi zice că am de ales: ori vin cu el, ori mă aleg cu un glonț în cap, la fel ca ei. Motociclistul era Sergiu.

— Sergiu…?

— Adică tipul care te-a interogat vreo două ceasuri. După ce a trimis să fii adus de la Constanța.

— Adică eu am stat în încăpere cu un asasin? Și voi m-ați lăsat?

— Și ce-ai fi vrut să facem?

Ilarie deschise frigiderul, luă o bere, o deschise și bău sănătos.

— Nu-nțeleg o chestie, spuse el în timp ce se ștergea la gură cu mâneca puloverului. De ce sunt eu în ciorba asta? Eu nu am nici o legătură cu armele. Eu sunt în povestea cu tabloul. De unde știau de ea?

— Păi nu știau. Nici eu n-am știut. Și n-ar fi aflat nimeni, dacă geniul pustiu de lângă mine nu ar fi avut o aventură cu o scriitoare și nu s-ar fi visat erou de roman.

— Poftim? Tu i-ai povestit unei scriitoare… tot?

— Stai mă, nu sări și tu de cur în sus! Încercam să valorific tabloul. Nici un dealer de artă nu voia să se atingă de el. De tine nu reușeam să dau, lucrurile se complicaseră, nu știam nimic de Simi…

— De care ți se rupea în paișpe, că tocmai dăduseși de pizdă nouă, mârâi fata.

— Simi, n-o lua așa!

— Ia lăsați prostiile! Prietene, tu ești normal la cap? Pe tine te aleargă traficanții, pe Simi au umflat-o unii, cadavrele cad în jurul nostru ca muștele și tu te implici în literatură? Mai bine puneai anunț pe Facebook: „Eu i-am tras pe sfoară pe rusnaci și am acasă un tablou furat din Olanda!”

— Ok, n-a fost cea mai deșteaptă idee pe care am avut-o. Întrebarea e ce facem acum?

— Îi ajutăm pe Sergiu și ai lui să-i găsească pe traficanți. Și pe cei de arme și pe cei de artă.

— De ce? se oțărî Gino. Ați stabilit voi doi o relație bazată pe încredere?

— Să nu te-aud! Măcar eu nu am sărit în patul lui.

— Așa zici tu!

— Știi bine că nu e genul meu. Și chiar dacă ar fi, m-aș abține. Nu de alta, dar pizda aia cu ochelari și-ar scoate creionul din cocul ăla ridicol și mi l-ar înfige-n gât.

— Alo, *love birds,* focus un pic, da? Cum să-i ajutăm? Că eu habar n-am cine erau spilcuiții ăia doi care m-a abordat. Tot ce știu e că nu le prea aveau cu limba română. Adică vorbeau, dar pocit. Mi-au dat un mail și un telefon la care pe urmă n-au mai răspuns.

— Și tu ai intrat în afaceri cu unii despre care nu știai nici cum îi cheamă. Genial, văr-miu, ce pot să zic…

— La vremea aia părea o idee bună. Când linsu-n cap și posesorul de muscadrom mi-au oferit bani frumoși pentru o muncă de o zi, maxim două, mi s-a părut de neratat.

— „Posesor de muscadrom”? întrebară în cor Simina și Gino.

— Aoleu, pic de imaginație n-aveți! Unul era chel, altul cu părul dat pe spate, lins. Bine îmbrăcați. Aveau un aer de parveniți, așa, dar nimeni nu-i perfect.

— Stai așa, îl întrerupse Gino. Zici că erau un chel și unul *à la* Armand Assante, așa?

— *À la* cine?

— Armand Assante, actorul. Of! bodogăni Simina și începu să caute pe telefonul mobil. Când imaginea actorului american fu identificată de atotștiutorul Google, i-l vârî sub nas rudei sale.

— Da, cam așa arăta, bâigui Ilarie.

Simi și Gino se priviră cu subînțeles.

— *What*? întrebă pictorul.

— Ilarie, mamă, mă tem că nici nu prea aveai cum să mai dai de comanditarii tăi. Nu de alta, dar i-a găbjit Sergiu pe terasă la Tom…

— Adică oamenii cu armele și cei cu tabloul erau unii și aceiași? interveni nedumerit Gino. Asta înseamnă că…

— Că ambele afaceri au fost o farsă. Voi doi ați fost aleși să atrageți atenția de la ceva mult mai serios.

— Ce?

— Habar n-am. Dar cred că spionul și oamenii lui ar putea afla.

— *Wow.* Deja mă simt salvat, ironiză traficantul de ocazie.

— Sictir! replică femeia. Oricum e o idee mai viabilă decât ale voastre, mai zise ea în timp ce butona telefonul pentru a scrie un mesaj.

O vreme, nimeni nu mai zise nimic. La un moment dat, Gino sparse tăcerea.

— Auzi? Și zici că vulpița aia cu ochelari e combinată cu James Bond de cheiul gârlei?

În loc de răspuns, palma fetei se lipi din nou, zgomotos, de ceafa iubitului ei.

★

Irina avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era capabilă pentru a se abține din a se freca la ochi. Nu de alta, dar risca să-și întindă machiajul și să arate ca și cum s-ar fi sărutat repetat cu un dulap. Se refugiase într-o cafenea de pe aeroportul din Constanța, în așteptarea avionului de întoarcere la București.

Pentru că nu avusese inspirația să ia cu ea o carte și-i era mult prea lene pentru a se ridica să vadă dacă nu exista vreun stand sau librărie prin aeroport, scoase din geantă carnetul de notițe, pentru a integra în context informațiile smulse de la Caracoleanu. De fapt, „informații" era mult spus. Fostul jurnalist a ținut să precizeze din debut că el nu se mai ocupă deloc de astfel de subiecte. De asemenea, a menționat de mai multe ori că nu știa absolut nimic despre picturile furate din Olanda. Dar traficul cu obiecte de artă în România nu era o noutate. În primii ani după Revoluție, când pe la noi domnea o haiducie de nedescris în toate domeniile, multe dintre operele traficate făceau parte din patrimoniul românesc.

— Undeva, într-o toamnă, prin '98 sau '99 m-a sunat o amică care lucra la Administrația financiară. Fusese numită într-o comisie care evalua și valorifica bunurile din coletele trimise prin poștă și neridicate. Erau fie colete primite și nerevendicate, sau colete trimise care, din diverse motive, se întorseseră la oficiul expeditor, dar nu mai fuseseră recuperate de cei ce le trimiseseră. Femeia m-a sunat pentru că se afla într-un impas. Găsise, într-unul care nu mai ajunsese la destinatarul din Italia, un tablou care purta ștampila de patrimoniu. Pânza fusese făcută sul și învelită în hârtie de ziar. Știam pe cineva de la Direcția județeană a Ministerului Culturii. Am luat-o pe fată de mână și, cu tablou cu tot, ne-am prezentat la om la birou. Știți care a fost răspunsul?

— Nu…

— Ni s-a spus să înrămăm tabloul și să-l punem pe perete, dacă ne place. Dacă nu, să-l facem cadou.

— Pe bune?

Caracoleanu încuviință cu un gest.

— Ideea era că, imediat după '89, se-ntâmplaseră tot felul de lucruri. Vidul legislativ, vântul de libertate, un entuziasm prost înțeles, toate au fost de natură a

justifica și acoperi diferite acțiuni. Ulterior, lucrurile se așezaseră, anumite reguli și legi au apărut și s-a făcut ordine. Dacă ne-am fi dus la acel moment cu tabloul la Muzeul de Artă, riscam să declanșăm o investigație și să lăsăm niște oameni fără pâine.

— Și ați acceptat chestia asta așa pur și simplu?

— Acum mi-e rușine să recunosc, dar, la vremea aceea, atenția mea era acaparată de subiecte mai suculente: construcții, activitatea din port și așa mai departe. Nu mi s-a părut foarte important.

— Și cu tabloul respectiv ce s-a-ntâmplat?

Florin ridică mâna dreaptă cu arătătorul îndreptat spre un tablou din spatele său, reprezentând un fazan împăiat, pus pe o masă, alături de un vas cu fructe.

— Avocatul meu are o scrisoare prin care-l instruiesc ca, după moartea mea, să fie donat Muzeului de Artă. *Problem solved*!

Irina nu fusese foarte convinsă, dar nu mai insistase asupra subiectului. Întrebase, în schimb despre armele de la Ciorogârla.

— Eu am picat pe subiect mult mai târziu și total întâmplător. Eram deja la București și mă ocupam de o bandă de derbedei care plasau droguri prin licee. Nu vindeau ei direct, ci lăsau marfa unor fraieri care ieșeau cu ea pe piață. Un informator de-al meu mi l-a arătat la un moment dat pe un șmecheraș pe nume Gino, care luase droguri de la un tip extrem de periculos, cunoscut drept Unguru' și garantase cu niște arme provenite din furtul de la Ciorogârla care ajunseseră în posesia lui. Sincer, n-am crezut o iotă.

— De ce?

— Cazul fusese rezolvat și închis cu mult timp în urmă. Cred că a fost una dintre cele mai rapide și eficiente acțiuni ale justiției române. Oficialitățile, atât cele militare cât și cele civile, au spus tare și răspicat că s-au găsit și recuperat toate armele dispărute și muniția aferentă. Nu am avut nici un motiv serios să mă-ndoiesc.

Fusese, practic, singura informație concretă pe care jurnalistul ajuns director de revistă i-o dăduse. Confirmase existența lui Gino în povestea asta. Acum știa sigur că omul nu mâncase căcat. Povestea era adevărată, cel puțin din punctul lui de vedere. Ciudat

fusese modul în care Caracoleanu încercase să acrediteze ideea că istoria nu avea pic de adevăr în ea.

Irina ridică privirea către tabela care afișa zborurile. Mai erau cam 25 de minute până când se anunța poarta de îmbarcare. Ochii îi căzură apoi pe un televizor dat pe un canal local de știri. Nu mare-i fu uimirea să-l vadă pe Florin Caracoleanu pe ecran. Îl rugă pe chelner să dea un pic mai tare sonorul. Primele cuvinte ale crainicului avură darul de a o lăsa fără cuvinte. Directorul publicației „Mitul Cultural" fusese descoperit mort, în biroul său, cu mai puțin de un ceas în urmă.

★

„Ar fi trebuit să-mi iau o piatră-n gură" gândi Sergiu. Fusese prima oară, cel puțin de când era el în Companie, când un străin de organizație era acceptat la o ședință de lucru. Moartea inopinată a jurnalistului Florin Caracoleanu a determinat o nouă sesiune de *brainstorming.* Cum Paps se văzuse recent cu cel plecat dintre cei vii, Manta propusese, iar Ileana Munteanu acceptase surprinzător de ușor, să-l includă și pe el în discuții.

Bătrânul nu obținuse informații spectaculoase. Dar experiența și instinctele îl ajutaseră să citească printre cuvinte. De exemplu, modul în care Florin insistase că nu credea câtuși de puțin în povestea lui Gino cum că armele alea defecte proveneau din furtul de la Ciorogârla, petrecut cu ani în urmă, era de natură să sugereze faptul că speculantul de doi bani nu mințea.

O altă istorie interesantă schițată de directorul publicației constănțene era cea legată de traficul cu obiecte de artă pe care îl desfășurau câțiva potențați. Mai degrabă o sursă secundară de venituri, aceasta se datora faptului că mulți dintre proaspeții doritori de frumos de valoare fie nu aveau banii necesari de a cumpăra la vedere asemenea opere de artă, fie nu aveau cum să justifice legal proveniența banilor pe care voiau să-i investească în așa ceva. Caracoleanu pretindea că nu știa nimic despre tablourile furate din Olanda, dar nu excludea posibilitatea ca furtul să fi fost, totuși, comandat și apoi ceva să nu fi mers conform planului.

Concluzia fusese simplă. Trebuia găsită o modalitate de a o aborda pe scriitoarea Irina Grosu. Pe de o parte, trebuia aflat ce discutase cu șeful publicației „Mitul Cultural” cu puțin timp înaintea morții acestuia și, mai ales, cine era sursa ei din interiorul structurii Ministerului de Interne.

— Dacă-mi permiteți o opinie, intervenise Paps spre surprinderea tuturor, eu nu cred că această sursă, sau sursele se găsesc în partea de sus a ierarhiei. Nici un posesor de funcție de conducere nu ar risca totul pentru a colabora cu o scriitoare de *crime.* Cred că trebuie căutat, mai degrabă, în rândul angajaților cu funcție mai măruntă, dar cu acces la informații importante: o secretară, un șef de cabinet, un șef de serviciu, cineva de la arhive, ceva de genul ăsta.

Ipoteza complica un pic lucrurile. Cei cu poziții înalte într-o astfel de structură sunt relativ puțini. Dar cei din subordinea lor cu acces la informații pot fi mulți. Doamna Munteanu ceru echipei să facă un plan de abordare a creatoarei de istorii polițiste inspirate din realitate. Manta răsuflă ușurat că nu venise vorba de cei trei picați ca musca-n lapte în poveste; Gino, Ilarie și Simina. Devenea tot mai evident că importanța lor pentru misiune se diminuase simțitor. Iar asta nu era de bun augur pentru ei.

Simina! Sergiu își aminti că, înainte de începerea ședinței, văzuse un mesaj de la ea pe *display*-ul telefonului. Își făcu repede o țigară și ieși pe terasa biroului pentru a avea un pic de liniște și pentru a citi ce-i transmisese fata. Nu avu parte. Șefa lui ieși după el.

— Sergiu!

— Da?

— Aveți grijă cum o abordați pe Irina Grosu. Până acum am avut de-a face cu anonimi din punct de vedere al opiniei publice. Dar acum avem de-a face cu o persoană vizibilă și online și în viața reală. În plus, dacă autoarea asta se prinde de existența Companiei, vom avea probleme serioase.

Sergiu încuviință cu un gest.

— Și încă ceva. Am să te rog pe viitor să mă consulți înainte de a implica persoane străine de structura noastră în acțiunile pe care le desfășurăm.

— Îmi cer scuze, a trebuit să acționez repede. M-am temut că, dacă arestarea lui Ilarie era procesată, mai multe lucruri ar fi ieșit la iveală. Cât despre Paps, el nu e tocmai un străin.

— Eu știu foarte bine cine este Robert Dârnăveanu. N-am spus că nu ai decis corect. Am spus doar că trebuia să mă fi întrebat înainte.

— Am înțeles, răspunse Manta scurt.

Ileana Munteanu plecă fără să mai spună o vorbă. Sergiu își aprinse țigara și-ncepu să rumege cele auzite. Deci bănuiala lui era corectă. Paps fusese parte a agenției. Și se numea, în acte, Robert Dârnăveanu. Întrebarea era: atunci când îi găsise apartamentul în blocul ăla, Dragoș știuse cine era vecinul, sau fusese o întâmplare?

Oftă și scoase din buzunar telefonul pentru a citi mesajul Siminei.

★

— Și zici că n-ai știut? întrebă Manta în timp ce-i întindea partenerului său informatician o nouă bere.

— *Man,* n-am avut idee. Dar acum, că privesc în urmă, e posibil ca Brănescu să fi știut. Când am pus ochii pe apartamentul ăsta pentru tine, marea mea temere a fost că lui *boss* nu-i va pica prea bine chiria. E substanțial mai mare decât cea a apartamentului din Titan. Dar, surprinzător, a mârâit un pic, dar nu s-a opus.

— Și dacă a știut că Paps e de-al casei, care a fost ideea? Să mă țină sub observație? Și de ce nu a sugerat el apartamentul, dacă asta voia?

— Ar fi bătut la ochi. Nu era treaba lui să găsească locuințe pentru agenți. Plus că e posibil să nu o fi orchestrat. Ci, pur și simplu, să-i fi plăcut cum a picat.

— Pentru că acum e posibil să fiu ținut sub observație?

— Sau pentru că, așa, dependența ta e controlată.

Sergiu nu răspunse, dar îl țintui pe Dragoș cu privirea.

— *C'mon, man*! Nu mi-aș face treaba cum trebuie, dacă nu aș ști.

— Ai raportat?

— N-a fost nevoie. Predispoziția ta era trecută în dosar de când l-am preluat. Știam că te droghezi, din

când în când, dinainte de a te cunoaște.

— Dar dacă situația ar fi fost altfel, ai fi raportat?

— Sincer? Da. Chestia asta e un punct sensibil care, la un moment dat, ar putea să-mi impună o intervenție de un anumit fel. N-aș vrea să am, în acel moment, de explicat șefilor ce și cum.

Sergiu oftă. Nu-i pica prea bine răspunsul, dar știa că Apostolescu avea dreptate. O vreme, ambii bărbați tăcură. Apoi, tot roșcatul sparse tăcerea.

— Încearcă să sapi discret. Vreau să știu cât se poate de mult despre Paps. Și, dacă tot am ajuns la săpat, m-am gândit mai bine. Fă un *research* și despre Fernando.

— Parcă ziceai că nu vrei să te familiarizezi foarte tare cu omul lui Emi. Ce-ți veni?

— Povestea aia cu circul. E ceva ce nu-mi rezultă.

— Adevărul e că și pe mine m-a surprins.

— Tocmai.

Manta se ridică, porni combina muzicală și se duse la laptop pentru a găsi niște melodii, semn că discuția serioasă luase sfârșit și se puteau relaxa. La un moment dat, se opri și se-ntoarse către amicul său.

— Auzi? Când am cunoscut-o noi pe Ileana Cosânzeana, cum a numit-o Lidia, ai sugerat o documentare amănunțită. Eu m-am opus atunci, dar bănuiesc că ai făcut-o oricum.

Apostolescu încuviință cu un gest.

— O mai ai?

Din nou un „da” mut.

— O vreau. Dacă ea-mi cunoaște toate măruntaiele vieții, vreau să le știu și eu pe ale ei!

★

— Bună ziua, Pensiunea Orange!

— Deci ai învățat bine lecția. Ai putea să pui un pic de entuziasm în voce, mustăci Simina.

— Pentru ce? Oricum nu se cazează nici dracu’ aici la sfârșit de noiembrie, mârâi Gino.

— Nu prea pari bucuros să mă auzi. Dacă n-ai chef să vorbești cu mine, pot să închid, se alintă fata.

— Nu, iubito, nu vreau să închizi. Mă bucur mult să te-aud. Doar că sunt aici de trei zile și simt că o iau pe

pereți.

Primul lucru pe care-l făcuse Manta, atunci când Gino și Ilarie au încetat să mai fie punctul central al investigației Companiei, fusese să-i ia din văzul tuturor. Era clar că nu mai aveau ce informații să scoată de la ei, dar ei știau deja mult prea multe despre organizație, ca să-i poată lăsa să zburde veseli. Mai ales că aveau un talent nemaipomenit să intre în belele. Și mai atrăseseră și niște traficanți ruși pe urmele lor.

Lidia avea o prietenă a cărei mamă deținea o pensiune în Costinești și taman ce se plângea că omul pe post de administrator și paznic pe timp de iarnă primise viza pentru Statele Unite își făcuse bagajul, ca s-o tulească la fratele său în Chicago. IT-ista îi spusese că avea ea niște vecini care urmau și ei să plece din țară, dar care ar fi putut să se ocupe de proprietate până găsea femeia un nou angajat. Și uite așa, Ilarie ajunsese din nou la mare, în mai puțin de zece zile. De data asta, însoțit de Gino.

— Păi cum de te plictisești, dragule? Nu ești acolo cu amicul tău?

— Tu faci mișto de mine, sau ce? E văr-tu, nu știi că, dacă stai cu el mai mult de 24 de ore, începi să ai idei de crimă? În plus, oricât de bine te-ai înțelege cu cineva, tot o iei raza când stai într-o stațiune aproape goală. Tre' să mergem un kilometru pentru pâine și țigări. Nu poți să vorbești cu James Bond să ne dea și nouă o mașină?

— Eu zic că te-ntinzi.

— Păi sigur, ce-ți pasă! Tu stai în capitală, lucrezi la un hotel din centru, plin de lume bună, de tipi mișto… Eu stau la marginea lumii și-mi petrec serile cu un alt fugit de-acasă, ca mine. De ce nu vii și tu?

— Trebuie să lucrez.

— Mda, că amicul tău ne-a luat și banii și tabloul.

— Eu zic să ne bucurăm că ne-a salvat pielea.

— Mă rog, e un punct de vedere. Când vii pe-aici?

— Luni. Și stau până marți seara.

— Nu vii în weekend?

— Nu. Lucrez duminică.

— De ce?

— Fiindcă așa trebuie. Hai, nu te mai răsfăța atât!

Gino vru să răspundă ceva, dar un strigăt venit din curte îl întrerupse:

— Ginooooo! Hai încoa’ să m-ajuți.

— Iubito, trebuie să-nchid. A pocnit robinetul din curte și văr-tu nu se descurcă singur.

— Ok, dragule. Pup și vorbim.

— Pup și eu.

Simina închise și ridică privirea către Manta.

— Cum se descurcă cei doi?

— Au avut și zile mai bune. Când mă duceți acolo luni, ar fi bine să trimiteți și un instalator. Asta ca să nu găsească femeia aia pensiunea transformată în piscină acoperită.

Sergiu râse ușor.

— Ok, șoferul tău de luni va fi un tip care se pricepe la instalații. Până una-alta, ai grijă să fie ok la hotel pentru duminică seară.

— E totul aranjat. Două mese de două persoane la restaurant și o cameră sunt rezervate.

★

O pereche de ochelari cu ramă neagră. Părul prins într-o coadă scurtă. O cămașă de in, vestă neagră cu trei nasturi metalici, sacou gri, blugi cu un aspect ușor uzat și bocancii din piele întoarsă completau un *look* de rocker *light* transformat în corporatist discret. Reflexia arăta o persoană total străină. Manta se privi în ochi prin intermediul oglinzii, căutând o fărâmă a propriului sine. Nu era de găsit. Sergiu devenise personajul pe care-l interpreta.

Lidia intră în cameră purtând pe braț un palton trei sferturi, din stofă neagră, o idee uzat la coate.

— L-am luat de la curățat. Asta e tot ce au putut face. Nu-nțeleg de ce nu ai vrut haina aia de la Zara. Era perfectă. Și nu arăta ca și cum ai fi câștigat-o la partaj.

Sergiu râse ușor.

— Radu Pleșean nu este un parvenit. Este un tip obișnuit cu luxul de generații. Îi plac lucrurile de calitate, dar nu ține neapărat să-și cumpere o haină nouă la trei zile.

Manta luă haina de la colega sa și o îmbrăcă. Apoi se îndepărtă doi – trei pași pentru a putea admira întreg ansamblul.

— Ce, nu-ți place? o întrebă el pe fată.

Lidia privi bărbatul din fața ei din cap până-n picioare. Când privirea ei se-ntâlni cu cea a agentului, un zâmbet larg îi înflori pe față.

— Nu-i rău. Nu-i rău deloc.

— Hmmm. Mi se pare mie sau îți place Radu Pleșean mai mult decât Sergiu Manta?

— Sergiu este omul care are un loc asigurat în sufletul meu. Radu este tipul pe care l-aș duce acasă să-mi cunoască părinții.

— Câtă duplicitate, dom'le! Urât, foarte urât.

Manta se mai privi o dată în oglindă. Apoi dădu jos paltonul și-și scoase ochelarii.

— Ok, acum că am stabilit identitatea și *look*-ul, e timpul să dăm drumul la acțiune. Hai să luăm telefonul lui Gino și să-i dăm un mesaj scriitoarei.

★

Paps încercase toată ziua să-și țină mintea ocupată. Dimineața trecuse repede, pentru că se ocupase de mica lui exploatație vegetală. La prânz se văzuse cu un pușt care lua marfa de la el. Dar, odată problemele legate de *business* rezolvate, bătrânul se trezi copleșit de gânduri.

Istoria în care-l implicase Sergiu devenea din ce în ce mai complicată. Cu toate astea, nu-și putea reprima impresia că alergau în cerc și se cramponau de mărunțișuri. Un tablou furat, niște arme vai de mama lor, provenite sau nu din lotul de la Ciorogârla, o fată îndrăgostită și doi aiuriți care au reușit să dea totu-n vileag de tonți ce erau. Și totuși, povestea asta provocase deja patru decese. Amărâta aia care fusese cuplată cu pictorul-minune era, fără doar și poate cea mai nevinovată. Cel mai probabil, fusese căsăpită de cei doi rusnaci, care năvăliseră la ea în casă în căutarea iubitului ei și a Matisse-ului camuflat de el. Apoi Manta îi căsăpise pe aceștia, deși nu prea înțelegea motivul. Dârnăveanu îl suspecta pe agent că știa mult mai mult decât spunea. Prima teorie care-i venise în minte fusese aceea că agentul primise informații sau ordine atât de secrete încât nu le împărtășise nici cu oamenii din echipa lui. Iar acestea îl determinaseră să-i împuște pe cei doi.

Exista și o doua variantă, pe care Paps se temea să o conștientizeze. Apetența lui Manta pentru momentele de

recreere induse de substanțele produse de el ar fi putut exacerba agresivitatea latentă a agentului. Ce-i drept, Dârnăveanu fusese foarte surprins când descoperise că Sergiu făcea parte dintre oamenii Companiei. Era o apariție remarcabilă, înalt, cu părul ăla roșcat, cu atitudinea veșnic beligerantă, la limita răzvrătirii. Veșnic avea ochii pe câte o muiere, de regulă dintre cele mai nepotrivite. Una sau mai multe. Avea fitilul scurt și un ego cât China. Toate acestea veneau la pachet cu o forță remarcabilă pe care risca, în momentele de enervare maximă, să nu o poată doza eficient. Sigur, omul era inteligent, avea anduranță și, dacă-și punea ceva în cap, nu se lăsa până nu ducea treaba la bun sfârșit. Iar determinarea cu care săpase după cei doi bărbați vinovați de umilirea mamei lui dincolo de limita suportabilității, transformându-i nașterea dintr-o bucurie într-o nenorocire, era dovada unui principiu pe care lunganul îl verbalizase nu odată: „Nu uit, că nu sunt amnezic și nu iert, că nu sunt popă!”

Cel mai nasol era că Paps prinsese drag de nebun. Ceva din carisma cu care prostea fetele în centul istoric și îi umplea pe bărbați de admirație și invidie, deopotrivă, îl contaminase și pe el. Ăsta era, într-adevăr un atu. Prietenia lor devenise atât de puternică, încât Robert „îndulcise” niște rapoarte, minimalizând câteva din punctele slabe ale personalității agentului și mascând nivelul de dependență al acestuia pentru produsele biochimice realizate de el.

„Îmbătrânesc și devin mai ușor de impresionat”, gândi bătrânul cu un oftat.

Sunetul mobilului îi întrerupse șirul gândurilor. Vocea feminină de la capătul undei GSM nici nu se sinchisi să se prezinte sau să salute. Nu era nevoie.

— A venit rezultatul autopsiei lui Caracoleanu. O supradoză cu medicamente de inimă.

— Intenționată sau…

— Nu se știe. Omul avea rețetă pentru pastilele alea. Putea să greșească doza. Sau poate s-a simțit rău și a luat mai multe decât avea voie. Nu s-a găsit nici un bilet, un mesaj sau altceva care să sugereze o sinucidere.

— E posibil ca doza să-i fi fost mărită de altcineva?

— Avem și noi în vedere această posibilitate. Apa și vodca le avea în frigiderul din birou. Cafeaua i-a făcut-o

secretara, dar nu pare să fi avut vreun motiv să-i facă felul șefului ei. Oricum, cercetările sunt la început. Monitorizăm rapoartele poliției.

Paps închise fără nici o altă vorbă. Florin era, fără îndoială, cea de a patra victimă a unei istorii ce părea încâlcită, dar măruntă. Și, totuși, era ceva legat de povestea asta care le scăpa. Prea cădeau oamenii ca muștele!

★

„Ce naiba caută un pârlit care locuiește într-o magherniță în Brănești la Hilton Garden Inn?" fusese prima întrebare pe care Irina Grosu și-o pusese atunci când primise mesajul de la Gino. Desigur, se bucura că, în sfârșit, amețitul ăla dăduse un semn de viață, dar modul în care se așezau elementele în puzzle-ul ăsta începea să o neliniștească.

Mai întâi o sunase zănaticul, venise cu o poveste atât de incredibilă încât ei îi dăduse prin cap că ar putea fi subiect de carte dacă ar fi potențat-o așa cum trebuia. Doar că lucrurile o cam luaseră razna. Ea și-o trăsese cu Gino, deșteptul ăla de Cornel se grăbise să facă public faptul că va apărea o continuare a romanului ei cu cea mai mare trecere la public. Dăduse un pic prea multe detalii despre subiect și, coincidență sau nu, principala ei sursă de informații dispăruse ca măgaru-n ceață. Peste toate se suprapunea și moartea jurnalistului constănțean fix după ce se văzuse ea cu el. Și, pentru că nu exista colivă fără bomboană, entuziasmul care năvălise peste ea în momentul când primise mesajul îi mai dădea un semnal alarmant: îi fusese dor de Gino. Ceea ce era cât se putea de jalnic.

Acum stătea la o masă a restaurantului hotelului. Când ajunsese era încă optimistă, așa că-și comandase un pahar de vin. Nu se uitase la preț, în ideea că oricum avea să fie acoperit din banii transnistrenilor. Chestie de care nu mai era chiar atât de sigură. Aruncă o privire în jur. Ochii ei se-ntâlniră cu ai chelneriței. Aceasta se apropie zâmbind.

— Vă mai servesc cu ceva? Doriți să vă aduc meniul?

— Un pahar cu apă minerală, vă rog. Încă mai sper să apară persoana pe care trebuia s-o întâlnesc, răspunse

scriitoarea râzând ușor, ca și cum n-ar fi fost afectată prea tare.

— Desigur, cum doriți, răspunse ospătărița.

Irina nu era sigură, dar i se păruse că văzuse o urmă de privire compătimitoare pe chipul acesteia. „Dacă aburitul vieții nu apare în zece minute, îmi comand ceva de mâncare. Altfel vor crede ăștia că sunt o sărăntoacă păcălită de vreun șmecher ce s-a dat bogat. Și, dacă pun mâna pe Gino, îi sucesc gâtul ca la pui."

Femeia scoase din poșetă telefonul mobil și verifică mesageria whatsapp. Nimic nou. Cele șase mesaje trimise lui Gino de când zăcea așteptându-l acolo fuseseră citite, dar nu se sinchisise să dea vreun răspuns. Oftă. Scobi prin geantă după pachetul de țigări. Bricheta nu reuși s-o găsească. S-o ia naiba! Așa pățea de fiecare dată. Cumpăra zece brichete pe săptămână, însă odată puse în geantă, dispăreau misterios. Iar când se hotăra să mai schimbe accesoriul plin cu de toate, le regăsea ascunse prin diferite colțuri și falduri de căptușeală. Abandonă ideea de a mai găsi obiectul dătător de foc. Luă o țigară din pachet, își puse haina pe umeri și se-ndreptă către locul de fumat în speranța că avea să găsească un confrate de viciu care să i-l ofere.

Avu noroc. Un tip care, evident, abia venise, se oprise să tragă un fum înainte de a intra în local, tocmai folosea un Zippo arămiu. Nu fu nevoie decât de un gest. Bărbatul aprinse din nou bricheta și o întinse către Irina, protejând cu căușul palmei micuța flacără. Scriitoarea trase cu nesaț.

— Încă o viață salvată de o țigară! spuse bărbatul cu un zâmbet.

— Poftim?

— Îmi cer scuze, mi-a scăpat. Era o glumă pe care am văzut-o azi dimineață pe Facebook. Zicea ceva de genul: „Nu-i adevărat că fumatul ucide. Fumatul salvează vieți. Câți idioți nu respiră încă pentru că, în loc să-i omor, mi-am aprins o țigară?"

Amândoi pufniră în râs.

Domnișoara Grosu scană cu discreție partenerul ocazional de viciu. Înalt, bine făcut. Păr roșcat, cu ceva șuvițe albe strâns într-o mică coadă. Ochelari cu ramă simplă, neagră. O combinație vestimentară reușită între stilul sport și eleganța urbană de zi cu zi. Haine scumpe,

dar nu neapărat tocmai luate din magazin. Arăta ca un tip obișnuit cu banii, dar care nu face paradă de ei. Fata zâmbi și căută în minte o glumiță reușită. Nu găsi, așa că, arătând către fumul care se-nălța într-un fir subțire și gri, spuse:

— Mulțumesc. Ați salvat viața unui colaborator care se lasă așteptat.

★

Lidia își pusese un film. „Ultimul samurai" cu Tom Cruise. Era vechi și-l văzuse de zece ori, cel puțin. Dar îi plăcea mult. Și povestea era ca lumea, și efectele speciale, mai ales scenele de luptă fuseseră foarte bine realizate. Iar jocul actorilor, în special cel al japonezului, era de zile mari.

Spera să mai uite de gândurile care-i brăzdau creierul. Asta era, se vedea nevoită să recunoască, gelozie pură. Până la urmă, Sergiu era în misiune. Iar misiunea implica exercitarea farmecului său masculin asupra scriitoarei Irina Grosu. Ceea ce o deranja foarte tare era refuzul categoric al lui Manta de a purta microfoane. Și de a avea echipă de suport în zonă.

— Comunicarea se va face prin Simina. E va fi acolo, căci a luat tura de noapte.

Cum adică „comunicarea se va face prin Simina"? Pe bune? Până la urmă, cine naiba era Simina? De când se coordonau acțiunile Companiei prin *outsideri*? Dragoș încercase să-i explice că Manta avea propriul lui protocol când venea vorba de *job*-uri. Îi plăcea să aibă libertate de mișcare și să nu-i sufle nimeni în ceafa. Nici măcar propria echipă. Dar, din punctul ei de vedere, tot nu stătea în picioare.

De fapt, dacă ar fi fost cu adevărat sinceră cu ea însăși ar fi recunoscut că cel mai tare o deranja apariția unei noi muieri în poză. Tânără, drăguțică, deșteaptă, scriitoare. În acest context, opțiunea lui Sergiu pentru „silentio stampa" o irita maxim. Își tot repeta în gând că o îngrijorau variabilele din poveste, că nici pe Simina și nici pe autoarea vieții nu le cunoșteau suficient de bine încât să se poată baza pe ele. În plus domnișoara Grosu fusese, fără îndoială, ultima care-l văzuse în viață pe jurnalistul constănțean, fapt destul de dubios. „Fată

dragă, te minți singură mai ceva decât Ceaușescu când se considera cel mai iubit fiu al poporului. De fapt, te-ai îndrăgostit lulea de Manta, deși ți-am zis de un milion de ori să n-o faci!" își spuse Lidia cu năduf, privindu-și reflexia conturată în ecranul televizorului. Oprise filmul. Oricum nu prea avea chef de Tom Cruise.

Luă telefonul în mână cu gândul s-o sune pe Simina, să vadă cum mergeau lucrurile. Dar renunță. Era o idee proastă. Dacă lucrurile mergeau bine, tipa nu avea ce să-i spună, de la recepție, de unde era ea. Dacă ceva nu ar fi fost în regulă, Sergiu i-ar fi anunțat cumva. În plus, nu se omora cu firea după iubita lui Gino și nu ar fi vrut să se prindă aia de sentimentele ei pentru agent. Femeile miros ușor chestiile astea și nu-și dorea să-i furnizeze muniție pentru mișt ouri, la ce gură spurcată avea.

Acestea fiind zise, se ridică de pe canapea și se duse glonț la frigider. Cam bătea vântul pe acolo, dar tot descoperi o cutie de înghețată de ciocolată cu vișine pe jumătate plină și o sticlă de șampanie. Nici asta nu era cea mai bună idee. Dacă desfăcea sticla de șampanie, era clar că urma s-o golească în vreo două ceasuri pe toată. Iar a doua zi avea să se lupte din greu pentru un *look* cât de cât acceptabil. Dar trebuia să se relaxeze cumva și să-și alunge ideile cretine din cap. Deschise cutia de înghețată și luă o lingură sănătoasă. Apoi desfăcu șampania cu zgomot și bău direct din sticlă. Se duse apoi spre computer și deschise *folder*-ul ei cu muzici de suflet. Dădu drumul la boxe și începu să se legene ușor, pe ritmurile descrise de femeia androgină cu voce de neegalat care-și spunea LP. Se oprea doar din când în când pentru a mai bea puțin și a mai gusta din desertul favorit…

★

Primul contact cu actuala lor șefă, doamna Ileana Munteanu, nu fusese de prea bun augur. Era legat tot de momentul când apăruse Lidia în viața lor. Compania decisese să se implice, alături de poliție, în anchetarea unui șir de crime ce păreau a fi comise de mâna aceluiași făptuitor. Structura obscură din care făceau și ei parte fusese interesată de aceste evenimente tragice pentru că

erau legate de includerea în rândul victimelor a unui ministru secretar de stat destul de vizibil în scena publică și a unui agent al companiei. Ancheta de atunci a scos la iveală existența a două tabere în sânul organizației. Una condusă de Brănescu, fostul lor șef și cealaltă păstorită de proaspăt unsa doamnă Munteanu. Ciocnirea dintre cele două grupuri de interese s-a lăsat cu morți. La propriu.

Acela a fost momentul când Dragoș a decis că o documentare serioasă este întotdeauna un avantaj, așa că a făcut săpături discrete dar eficiente despre dama în chestiune. Fără să i-o ceară nimeni. Dar uite că, acum, se dovedeau utile.

Ileana Munteanu era un spion cu *pedigree.* Tatăl ei fusese un țăran din Teleorman cu instincte corecte. Pentru că se săturase de sărăcie până peste cap, s-a înrolat în Partidul Comunist, ilegal pe vremea aceea. Era isteț și disciplinat, a fost trimis în Uniunea Sovietică. Acolo s-a înrolat în armată. S-a întors în țară cu mult disputata divizie Tudor Vladimirescu, formată în principal din ostașii români căzuți prizonieri la ruși și care avuseseră de ales între gulag și lupta de partea aliaților. S-a întors în țară pe cai mari. A avansat repede în aparatul de partid. Și a supraviețuit și rotației cadrelor. Ca orice bun comunist, s-a însurat și s-a așezat la casa lui, pusă la dispoziție de partid. Apoi a divorțat, s-a recăsătorit și s-a așezat la o altă casă, pusă la dispoziție de același partid. Din această a doua căsnicie a rezultat fiica lui, Ileana, care a beneficiat de toate facilitățile educaționale pentru beizadelele regimului instaurat de Moscova.

Revoluția din decembrie 1989 a găsit-o pe tânăra Ileana Munteanu, absolventă de filosofie și psihologie, lector la Universitatea București. Și discreta, dar mândra semnatară a unui acord de colaborare cu mult hulita Securitate. Prin anii ’90 aceste angajamente semnate cu fosta poliție politică au însemnat finalul carierei în spațiul public pentru foarte mulți. În anii când dispariția comunismului părea o utopie, mulți se angajaseră să-și spioneze familia, prietenii, colegii. Unii o făceau pentru că aveau niște scheleți în dulap, cum spun americanii, pe care îi doreau ascunși și uitați. Alții o făceau pentru oportunități: bani, un loc de muncă special, dreptul de a

pleca în străinătate. Ironia era că domnișoara nu se înrolase ca turnător pentru te miri ce avantaje de care nu avea nevoie. Ci pentru că era iremediabil atrasă de viața în tonuri de gri a celor ce activau în serviciile secrete.

Pe la jumătatea anilor ’90, paranoia cu foștii securiști infiltrați în structurile statului democratic nu era suficientă pentru ca o lustrație în toată regula să aibă loc. Dar a justificat niște măsuri complet aiuristice. De exemplu, toți cei care lucrau „la stat” – funcționari publici, profesori, jurnaliști la organele de presă naționale, directori de instituții, politicieni, au fost obligați să declare pe proprie răspundere cum că nu au făcut „poliție politică”. Odată cu înființarea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității multe astfel de angajamente semnate în tinerețe de personalități din diverse domenii și-au croit drum către spațiul public. Câteva cariere și-au găsit un sfârșit răsunător din această cauză.

Ileana Munteanu era inteligentă, ambițioasă și carismatică. Indiferent ce carieră ar fi ales, se subînțelegea că urma să se cațere spre vârful ierarhiei cu viteză, ceea ce ar fi atras destul de multe invidii. Iar existența acelei hârtii semnate cu mulți ani în urmă, pe care nici măcar nu o regreta, o făcea vulnerabilă. Așa că s-a îndreptat spre cariera pe care și-o dorea și o făcea să se simtă-n siguranță.

Despre existența Companiei B a aflat cu totul întâmplător, dintr-un raport care n-ar fi trebuit să ajungă în mâna ei niciodată. Însă i-a dat un nou țel în viață. Acela de a ajunge să conducă această structură oficial inexistentă, dar care dispunea de atâtea resurse și libertăți.

A tras toate sforile pe care a putut pune mâna, nu s-a dat în lături de la nimic și a reușit. Acum, putea să privească agitația de pe cheiul Dâmboviței de la ferestrele biroului ce-i aparținuse domnului Brănescu, iar acum era al ei, motiv pentru care îl umpluse de orhidee, florile ei favorite.

Nu existase niciodată un domn Munteanu. Ileana nu pusese niciodată prea mare preț pe dragoste. Îi plăceau bărbații. În special cei mai tineri decât ea. Dar pentru o noapte. Poate două, dacă se dovedea a fi ceva de capul lui. Femeia avea însă hobbyuri și pasiuni: florile, filmele

franțuzești – de aici și *look*-ul Catherine Deneuve, drogurile ușoare, șampania (tot franțuzească, de bună seamă!). Și avea și un fix, considerat de Dragoș destul de ciudat atunci când îl descoperise: sobele de teracotă. Pe bune, de ce ai vrea să te complici cu o sobă cu gaz sau lemne, când s-au inventat caloriferele și centralele?

★

Luminile orașului dădeau un contur ezitant lucrurilor din camera cufundată-n întuneric. Orologiul bunicii Greta aducea, la fiecare sfert de oră, un sunet vibrant ce amintea că în acel loc era viață. Paps fixa un punct, numai de el știut, situat aproximativ între tavan și bibliotecă.

Robert Dârnăveanu era un bărbat de modă veche. Nu se lamenta, nu se văita, nu-și punea sufletul pe tavă în fața nimănui. Pentru el, un prieten adevărat era unul cu care te întâlneai, povesteai lucruri mai mult sau mai puțin importante cu iz cotidian sau monden. Dar când venea vorba de sentimente și gânduri profunde și intime, pe alea nu le vorbeai. Ci le tăceai în compania unui om apropiat. Nici măcar pe vremea când părul era negru ca pana corbului, iar pielea cu tente cafenii era oglinda tinereții și sănătății, nu ar fi avut o băută ca să destăinuie celui de peste masă nuanțele unei suferințe, să zicem, sentimentale. El ar fi povestit pe scurt pățania, apoi ar fi adăugat, poate, ceva de genul „M-a durut. Mult”. Apoi ar fi schimbat subiectul. Un bărbat, în viziunea lui Paps nu făcea niciodată mai mult de atât.

De-asta reușise să lege prima amiciție după ani buni de zile, cu Sergiu. Pentru că nici ăla nu avea vocația meditației sufletești cu voce tare. Nu făcea nici eseuri literare, nici filosofii verbalizate despre petele întunecate de pe inima sa. Deși, har Domnului, ar fi avut material mai mult decât suficient. Plăvanul, când simțea că nu mai putea, venea pentru o nouă doză de juice, cum îi spunea el. Ceea ce, din perspectiva amândurora, constituia o abordare bărbătească. Problema era că uzura psihică își spunea cuvântul, iar Manta apela la această metodă de relaxare un pic prea des în ultima vreme. Paps știa, și îi explicase și mai tânărului său prieten, că nici o substanță recreațională folosită timp îndelungat nu se

elimina fără urmări în zona psihicului, comportamentului și, într-un final, a sănătății, în ciuda unor antidoturi pe care bătrânul le pusese la punct.

În mod surprinzător, sau poate nu, din această perspectivă, Manta și Caracoleanu erau, cumva asemănători. Amândoi rămași fără părinți de mici, amândoi niște răzbătători, amândoi niște oameni care aveau de luptat cu niște demoni ce le marcaseră viețile definitiv și iremediabil. Pentru IT-istul devenit om de bază al Companiei B, momentul care-i deturnase definit destinul fusese atunci când nevoia de răzbunare trecuse înaintea oricărei fărâme de umanitate și îi omorâse pe cei doi care făcuseră din nașterea lui rezultatul unui incest jegos. La Florin, punctul de cotitură îl constituise noaptea aceea blestemată când niște infractori de drept comun coordonați din umbră de niște oameni sus-puși cu bani și influență îl găbjiseră pe ziaristul mult prea incomod, îl duseseră într-un beci dintr-o casă părăsită, îl torturaseră și umiliseră până când îi scoseseră investigațiile din cap. Bătaia cu bâtele, excrementele, atârnarea greutăților de organele genitale, crestarea pielii, ruperea degetelor, fuseseră ingredientele unei nopți pe care bietul om nu avea cum să și-o extirpe, vreodată, din minte.

Pe primul, pățaniile îl transformaseră într-o lamă cu două tăișuri, care putea răspunde disciplinat la comenzi, dar avea și momente de independență în care lovea după o agendă proprie. Pe celălalt, trauma îl transformase într-un ins moale precum lutul în mâinile celor ce-i țineau sabia lui Damocles deasupra capului chiar și acum. Dar nici unul, nici altul, nu aveau pornirile unor confesiuni sensibile și lacrimogene. Niciodată!

Liniștea nopții fu spartă de o vibrație. O lumină venită de pe măsuța de cafea îi atrase atenția lui Robert. Primise un mesaj. Se ridică oftând și păși prin întuneric către *device*-ul cu pricina.

— Fir-aș al naibii, murmură Paps.

Aprinse lumina, mai citi o dată mesajul, răspunse, apoi plecă în dormitor. Era momentul unei noi călătorii.

★

Irina se hotărî cu greu să deschidă ochii. Se simțea ca și cum creierul nu ar mai fi încăput în cap și ar fi presat continuu asupra craniului. „Oare cât oi fi băut aseară?”

Aseară…

L-a așteptat pe tâmpitul de Gino la Hilton Garden Inn și ăla n-a apărut. L-a cunoscut la o țigară pe frumușelul acela, Radu Pleșean. Au hotărât să ia cina împreună, apoi să bea un pahar, două, trei… Conversația a fost foarte plăcută. Ea i-a povestit despre cărțile scrise. Iar el a mărturisit că se ocupa cu achiziționarea și revinderea de cărți în ediții rare. De la volume publicate cu sute de ani în urmă, până la ediții particularizate de vreo eroare de tipar sau vreo istorie aparte. Era din Iași, dar călătorea mult și în țară și afară.

— Există în România o piață pentru așa ceva? a întrebat ea surprinsă.

— Să știi că există. Nu se vehiculează atât de mulți bani ca în străinătate, dar are niște aspecte foarte interesante. De exemplu, zilele trecute am obținut o sumă frumușică de la un domn care-și dorea să aibă în bibliotecă exemplare din primul tiraj al celor două volume ale romanului „Shogun” de James Clavell.

— Am citit și eu cartea. Sincer, nu m-a dat pe spate. E o poveste bună, dar cam atât.

— De acord cu tine, dar este vorba mai mult de contextul în care a apărut cartea. Era înainte de Revoluție, când o carte a unui autor străin care nu aparținea blocului estic era un eveniment în sine. Cartea a trecut de cenzura comunistă, dar nu prea era de găsit prin librării. Îți trebuiau relații, pile…

— Pentru cărți? Ce vremuri! Acum sunt la liber și nu interesează pe nimeni.

— Nu e chiar așa. Uite, în Iași sunt două festivaluri importante. Unul este FILIT, dedicat autorilor dar și traducătorilor și celălalt, Teodorenii, organizat de cei de la Biblioteca județeană, are loc în câteva zile, la început de decembrie.

— Știu, anul ăsta sunt și eu invitată. Voi prezenta cel mai recent roman al meu, „Culorile cenușii”. Și particip la două dezbateri.

— I-auzi! Fain. Poate ne vedem acolo, a spus bărbatul zâmbind.

De la cărți, discuția a alunecat ușor la viețile personale ale celor doi. Amintiri, părinți, prieteni. Irina își amintea că, la un moment dat, a ieșit să fumeze. Se lăsase deja seara și era frig. Femeia s-a zgribulit, iar el a masat-o pe spate pentru a o încălzi. Atunci s-a-ntâmplat și sărutul. Avea încă pe buze gustul lui de tutun dulce. Irina își petrecu limba peste buze și zâmbi. După acel moment, lucrurile deveneau neclare. Își amintea că urcase la el în camera de hotel. Radu scosese, din pământ din iarbă verde, o sticlă de șampanie. După aceea, totul se ascundea într-un fel de ceață. Scriitoarea se rugă în gând să nu se fi făcut de râs. Și-și spuse că, probabil, era pentru prima oară în viața ei când nu-și amintea de o partidă de sex.

În sfârșit, Irina deschise ochii. Își roti privirea prin încăpere, cu gura căscată de uimire. Nu, nu era într-o cameră de hotel. Ci la ea acasă, în patul din dormitor. Ridică pilota și-și privi ursulețiii de pe cămașa de noapte favorită.

— Cum naiba…? spuse femeia cu un glas stins.

★

— Nu știu dacă ați făcut bine derutând-o într-atât. În plus, toată regia asta… Ai luat cina cu ea, i-ai strecurat somnifer în băutură, apoi ați scos-o din camera de hotel ca s-o duceți acasă… sperând să obțineți ce? Dacă, jenată de faptul că nu-și aduce aminte de ce s-a-ntâmplat, se va da la fund în loc să te caute?

Pe aceste ultime cuvinte, doamna director Ileana Munteanu catadicsi să-și abandoneze temporar plantele de pe pervazul ferestrei și se-ntoarse către cei trei subalterni, se sprijini de birou, își încrucișă brațele și-l țintui cu privirea pe Sergiu. Înainte ca acesta să poată deschide gura, Lidia interveni:

— Am cercetat și i-am alcătuit un profil înainte de a pune planul la punct. Irina Grosu este determinată și curioasă. Și ia documentarea foarte în serios. Dacă e-n stare să scormonească până află detaliile unor istorii cu care nu are nimic de-a face, cu atât mai mult nu se va lăsa până nu va da de cap uneia care o privește personal. În special, dacă e vorba de o posibilă partidă de sex de care nu-și aduce aminte.

Sergiu își ascunse cu greu uimirea. Lidia nu fusese prea încântată de planul ăsta, iar el aprecia faptul că, acum, fata îl apăra în fața șefei. Era conștient că o făcea și pentru că se simțea atrasă de el, iar asta îl măgulea un pic. Dar tonul fusese un pic cam înfipt. Fata nu prea reușea să camufleze resentimentele pe care le avea față de șefa lor. Doamna Munteanu se-ncruntă și duse degetul la buze. „Un pic cam studiată, postura", gândi Manta.

— Să zicem că ai dreptate. Poate că vrea să afle până unde a mers cu Radu Pleșean. Poate chiar își dorește să reediteze momentul, dar nu știe cum s-o facă. Sau așteaptă să facă el primul pas.

— Atunci o va face. Radu Pleșean, adică. La festivalul Teodorenii care are loc la Iași la începutul lui decembrie și unde domnișoara Grosu e invitată.

— În plus, i-am clonat telefonul, spuse Dragoș. Jumate din lucrurile pe care le face sunt cumva legate de mobil. Trebuie să aflăm noi ceva, până la urmă. Iar, la o adică, putem arunca un ochi discret la ea acasă.

— Aș vrea să evităm asta, replică directoarea. E o femeie creativă care locuiește singură. Probabil că e foarte posesivă și tipicară cu spațiul ei vital. Din câte am citit în dosarul ei, nu prea invită pe nimeni acasă. Cât despre calculator, nici nu vreau să mă gândesc. Dacă miroase că s-a umblat la el, ar putea deveni paranoică rău. E o persoană cu o oarecare notorietate. Dacă iese în spațiul public și zbiară că-i sunt interceptate comunicările electronice, jumătate dintre oameni vor râde că e nebună, dar cealaltă – în special presa – ar putea începe să facă săpături.

— Nici noi nu ne dorim să facem valuri, răspunse Apostolescu.

— Dacă trebuie să-i accesezi laptopul, cel mai bine ar fi să-i intri pe sub piele, să petreci timp cu ea, poate chiar s-o faci să te invite la ea acasă și să găsești o scuză să te lase să-l folosești.

Sergiu oftă abia perceptibil. Sfaturi de la madam boss despre cum să agațe o femeie nu era tocmai ce-și dorea să asculte.

— Trebuie să-ți organizăm o locuință la Iași, decretă doamna Munteanu.

— Deja am început să caut un apartament de-nchiriat, răspunse Lidia.

Șefa scutură arătătorul în semn de respingere.

— Nu mă-nțelege greșit, draga mea, nu-ți contest capacitatea de a-ți face treaba. Dar nu cunoști orașul. Am un prie… o cunoștință acolo, care este proprietarul unei agenții imobiliare. Îi zic să-mi găsească ceva relativ central, dar intim, fără mulți vecini care să se-ntrebe de unde a răsărit un tip nou în bloc. Am să vă dau, de asemenea, datele de contact ale unui om de-al Companiei care este anticar. Dacă domnul Pleșean face afaceri cu cărți, atunci locuința lui trebuie să arate ca atare. Și trebuie să fii atent la ținută. Nu te poți afișa purtând chestii d-astea, adăugă femeia arătând spre desenul de pe tricoul lui Manta, reprezentând un schelet îmbrăcat în piele, călărind o motocicletă, având capul în flăcări și rotind un bici cu mâna stângă.

— Nici o grijă, se ocupă Lidia de garderobă. Mă-nțolește ca pe un tip pe care l-ar duce acasă să-l prezinte mamei ei.

Ileana Munteanu vru să spună ceva, dar se abținu. Însă o privire poate spune o mie de cuvinte. Ochii de culoarea coniacului ai șefei Companiei îi transmiteau fetei ceva de genul: „Sper ca maică-ta să aibă gusturi bune în materie de bărbați.”

— Oricum, eu cred că scriitoarea va da un semn de viață până atunci, spuse IT-ista cu o voce sigură.

Directoarea o privi în ochi. Lidia nici măcar nu clipi. Dragoș și Sergiu le priveau ca și cum s-ar fi uitat la un film de acțiune.

— Bine, spuse doamna într-un final. Treceți la treabă. Documentați-vă în amănunt atât despre Iași cât și despre *business*-ul cu cărți rare. Ar fi penibil ca puștoaica asta cu aere de intelectuală să vă prindă cu chiloții-n vine.

Sergiu simți cum replica îi zgâria timpanul. Parcă nu se potrivea cu atitudinea de femeie rafinată.

Doamna director le întoarse spatele, luă pulverizatorul și reîncepu să stropească orhideele de pe pervazul ferestrei. Un semn cu mâna dreaptă îi anunță că întrevederea se terminase și puteau pleca. Lidia ieși ca o furtună, fără altă vorbă. Dragoș o urmă ușor dezorientat. Numai Sergiu se ridică încet de pe fotoliul din fața biroului pe care-l ocupase până atunci, spuse cu o voce joasă „Sărut mâna!” și abia apoi ieși. Odată închisă ușa

în urma lui, se grăbi să-și ajungă colegii din urmă. O prinse de mână pe fată și o opri.

— Hei, stai așa, căluțule! Ce-i cu tine?

— Mă enervează asta care le știe ea pe toate ca un om mare! „Bagă-te pe sub pielea ei, fă-o să te invite acasă și să te lase să-i scobești în computer." Bine că nu ți-a spus și cum și în ce poziții să i-o tragi. Suntem agenți, asasini și acum și curve. Asta ne mai lipsea!

— Ia-o ușurel. Întâi de toate, în branșa asta ne-am folosit dintotdeauna de sex pentru a ne atinge scopurile…

— Și bănuiesc că tu nu ai o problemă cu chestia asta. Din când în când îți și place.

— Nu în mod deosebit. Nici să omor nu-mi place. Dar o fac.

După o pauză adăugă:

— Și, *for the record,* nu sunt de acord cu termenul de „curve". Asta ar implica existența unor avantaje financiare în urma sexului. Eu nu am fost plătit pentru așa ceva, iar dacă aflu că tu ai fost, fac o plângere la sindicat. Asta e discriminare!

Cei doi se priviră o clipă în ochi, apoi îi pufni râsul. Dragoș se chinui și el să râdă, dar adevărul era că nu i se părea atât de tare gluma.

★

Simina închise ochii și-și masă insistent tâmplele. Se trezise cu o oribilă durere de cap de care nu reușea în nici un chip să scape, în ciuda celor două algocalmine pe care le luase. Dacă se gândea mai bine, nu era de mirare. Toată agitația din ziua precedentă îi pusese nervii pe bigudiuri. Practic, era prima acțiune a Companiei la care participase efectiv. Iar planul lui Sergiu i se păruse mult prea complicat din debut.

Rolul ei fusese acela de a dosi un cărucior de room-service și un halat de menajeră. Sergiu o instruise să găsească și o față de masă pentru mesele lungi, de ceremonii. Ea nu reușise să identifice locul unde erau ținute, așa că luase un cearceaf, ceea ce-i atrăsese ceva mustrări de la superagent. Atunci când urcase în cameră cu Irina Grosu, Manta – pardon, Radu Pleșean, comandase o sticlă de Möet Chardon cu paharele

aferente. Așa cum stabiliseră dinainte, la jumătate de oră după acest moment, Simina îl rugase pe Dan, colegul ei de tură, să-i țină locul douăzeci de minute, adică fix pauza la care avea dreptul. Nu apucase să termine țigara atunci când semnalul lui Manta sosise. Simina fugise la vestiar, scosese pantofii și-i înlocuise cu tenișii, iar sacoul fusese schimbat cu halatul de menajeră. Deghizarea fusese completată cu o perucă blondă și o pereche de ochelari. Luase cărucul și se prezentase la camera 214. Ea strânsese sticla și paharele, în timp ce Sergiu o așezase pe scriitoarea adormită, cu grijă, în poziție fetală, pe raftul inferior al cărucului. Apoi îl acoperise cu cearceaful iar deasupra, la vedere, pusese urmele delectării cu băutura franțuzească. Sergiu trăsese la repezeală blugii și un tricou pe el, luă laptopul și coborâse în *lobby-bar*. Ea împinsese căruciorul către lift. I se păruse surprinzător de greu.

— Ar trebui să mai slăbești, intelectualo! mârâise ea ca pentru sine.

Liftul nu se oprise la etajul cu bucătăria, ci la parter; Simina îl dirijase către poarta destinată aprovizionării. Acolo o așteptase Dragoș care, între timp, se ocupase să facă nefuncționale lumina și camera de supraveghere. Predase încărcătura IT-istului, ascunsese elementele deghizării și-și reluase locul la recepția hotelului.

Dimineață când se trezise, îi dăduse prin cap să se dea bolnavă și să sară peste tura de seară. Dar cei de la Companie protestaseră categoric. Totul trebuia să se desfășoare normal. Așa că după șase ore, patru cafele și o convorbire telefonică interminabilă cu un Gino scos din minți de plictiseală la malul mării, era din nou la muncă. Poate că ar fi avut o dispoziție mai bună dacă Dragoș nu-i mărturisise plin de frustrare, că parte din scamatorie fusese degeaba, în sensul în care, la domiciliul femeii, nu găsise nici un computer. Apostolescu căutase prin toată casa, dar tot ce găsise fuseseră niște notițe scanate, însă laptopul nu era pe nicăieri.

— Așa vă trebuie, dacă vă jucați de-a James Bond în locul unor soluții simple și normale! pufnise Simina și închise telefonul.

Fata oftă. „Cât naiba mai stă Dan la budă? Mi-e dor de o cafea și un fum ca de mama!” Nici nu-și termină

bine gândul, că ușa de la intrare se deschise și o Irina Grosu ezitantă își făcu drum către recepție.

— Bună ziua!

— Bună ziua! Cu ce vă putem ajuta?

— Am cinat aseară cu un amic, client al dumneavoastră. Domnul Radu Pleșean. Îmi puteți spune dacă se află în hotel acum?

— Un moment, să verific, răspunse Simina cu amabilitate.

Fata accesă sistemul informatic al hotelului pentru o informație pe care o știa deja.

— Îmi pare rău, doamnă, domnul Radu Pleșean a achitat și a plecat în această dimineață.

— Ciudat, știam că mai rămâne în București câteva zile.

— Într-adevăr, rezervarea era făcută până joi, dar a decis să plece astăzi.

Irina oftă. Vru să mai spună ceva, dar renunță.

— În regulă. Mulțumesc.

— Pentru puțin.

Scriitoarea se întoarse pe călcâie și părăsi hotelul. Simina așteptă să se închidă ușa în urma ei. Abia după aceea puse mâna pe telefonul mobil.

— Alo, Dragoș? Sunt Simina. Fata noastră a venit și a întrebat de Radu Pleșean. Părea cam dezamăgită când i-am spus că a plecat. Și încă ceva. Pe umăr avea o geantă de laptop.

★

De-asta era nasol când avea de cercetat „seniori”! Pe vremea când se născuse Paps, mașinile de calcul erau din lemn și aveau biluțe. Mă rog, nu chiar, dar pe-aproape. Cert este că Robert Dârnăveanu nu exista, din punctul de vedere al bazelor de date din sistem, decât începând din 1978 când devenise ofițer de informații cu acte-n regulă. Și asta pentru că, în baza de date a Companiei, se făcea referire la activitatea sa din acea perioadă. Existau fotocopii ale legitimației de serviciu și ale unor poze ale subiectului îmbrăcat în uniforma albastră a celor de la Interne.

Fără doar și poate, istoricul domnului Dârnăveanu fusese, la vremea lui, documentat ca la carte. Doar că,

pentru a avea acces la arhivele scriptice, Dragoș avea nevoie de acordul superiorilor. Adică al doamnei Munteanu. Ori, această documentare era pentru ochii lui Sergiu în exclusivitate. În plus, presupunând că ar fi găsit un subterfugiu ca să-i permită accesul discret la arhive, nici nu era sigur că documentele care-l interesau pe el mai existau. Pe la sfârșitul anilor ’90 se înființase, la presiunea opiniei publice, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității. Scopul declarat al acestui organism fusese demascarea demnitarilor noilor structuri democratice care avuseseră trecutul pătat de apartenența la fosta poliție politică românească sau semnaseră, în tinerețile lor zbuciumate, acorduri de „turnători”. În fapt, fusese creată o modalitate legală de a pune în lesă noile staruri ale politicii naționale postrevoluționare. Ceva de genul „fii cuminte, Azorel, și fă aport cum îți zicem noi, altfel umblăm la dosărel”.

Ce nu vor „civilii” să-nțeleagă nici în ruptul capului este că un stat nu poate exista fără servicii secrete. Iar asemenea structuri nu se nasc peste noapte. Faptul că a intervenit Revoluția din decembrie 1989 nu a însemnat câtuși de puțin că fosta Securitate a închis porțile și și-a trimis personalul acasă. Cele patru servicii oficiale ale țării noastre, plus alte câteva structuri mai opace, printre care și Compania, ce aveau ca punct de pornire fără excepție baza materială și umană a infamei Securități. În încercarea de a-și proteja oamenii care erau, într-o formă sau alta, încă activi, organismele destinate gestionării de informații delicate au pierdut multe dintre dosarele delicate pe drumul dintre beciurile de altădată către sălile de depozitare ale proaspăt-înființatului Consiliu Național.

Apostolescu oftă. Tot ce-i rămânea de făcut era să ia la puricat informațiile avute la dispoziție, în speranța că va putea să facă lumină în trecutul nearhivat al lui Robert Dârnăveanu. Două cafele și șase țigări mai târziu, un fișier jpg îi atrase atenția. Posibil să mai fi trecut peste el, dar abia acum îl observa cu adevărat. Arhivaseră o copie a unei cereri adresată serviciului de contabilitate al unității aparținând Ministerului de Interne unde activa ca ofițer în 1992, prin care subiectul solicita încetarea deducerii din salariu a unei sume pe care, până în acel moment, o plătise lunar. Cuantumul acesteia era

cenzurat, probabil pentru că venitul ofițerului din acea epocă era secret. Dar solicitarea se întemeia pe o hotărâre a Judecătoriei sectorului 6 pronunțată în luna aprilie a aceluiași an.

Fără să stea pe gânduri, Dragoș întinse mâna după telefon. Căută cu nerăbdare numărul Angelei, tipa de la departamentul de cercetare juridică. Mă rog, departament era mult spus. De fapt, era un birou unde își aveau cuibul trei juriști de primă clasă care erau capabili, în orice moment al zilei, să obțină o informație legată de domeniul lor sau să născocească acoperiri legale pentru tot felul de năzbâtii necesare la un moment dat pe teren. Dintre aceștia, numai unul era femeie. Dumnezeu îi dăruise o moacă de șoarece de bibliotecă și un corp ușor anorexie. Dar avea o mare calitate. Era topită după Apostolescu. Iar IT-istul profita din plin. Când se sătura de respingerile camuflate ale colegei Lidia pe care o adora, dar care nu avea ochi decât pentru Manta, o lua pe Angela la smotocit. Întâlnirile lor oscilau între sex cu tente sado-masochiste până la dulcegării presărate cu praline și filme de desene animate, în funcție de dispoziția vrăjitorului de la tastatură. Iar fata le înghițea, cuminte, pe toate.

— Angi, scumpo, eu sunt… Cum care eu? Aceste cuvinte „ne doare”… Da, știu că nu am mai dat nici un semn de viață de mult, dar știi și tu cum e viața în cazarma noastră… Iubito, am și eu nevoie de un pic de ajutor. Da, sunt un profitor ticălos, dar știu să mă revanșez. Clar, cină la tine e tot ce mi-a recomandat medicul. Facem ce vrei tu, știi că m-am născut ca să te mulțumesc pe tine. Ok, uite despre ce e vorba: în documentarea pe care o fac m-am lovit de o hotărâre judecătorească de la sectorul 6 care habar n-am ce conține. Numărul 3047/ aprilie 1992. Hai, că măcar e în era noastră. *Fast, mami, fast*! Că-mi ia nebunul de Manta glanda și nu mai apuc să te satisfac. Și ar fi mare păcat.

Capitolul 7.

PUȚINĂ lume știa, dar Costineștiul era plin de istorie. Locul pe care se afla acum satul-stațiune a fost, la origini, o mică colonie grecească. De-a lungul timpului, în zonă s-au întemeiat comunități de pescari eleni și lipoveni, oieri tătari și, mai târziu coloniști germani. În timpul războiului, aceștia au plecat, făcând loc românilor care au venit din Cadrilater, după cedarea acestuia către Bulgaria. În 1949, comuniștii înființează prima tabără școlară, marcând destinul turistic al localității. Mai târziu, fondează și o tabără a studenților și construiesc diverse facilități destinate tinerilor.

După Revoluție, vocația protestatară și hipiotă a satului Vama Veche a deturnat atracția liceenilor, studenților și boemilor către zona de graniță a litoralului. Festivalurile tineretului s-au transformat în concerte folk și rock, migrând și ele în noua localitate la modă. Treptat, Costineștiul a decăzut. Hotelurile și localurile s-au părăginit. Acum mai funcționează doar câteva restaurante și terase. Niște oameni cu ceva bani și-au făcut acolo pensiuni care găzduiesc, în principal, familii și grupuri mici de prieteni. Și mai sunt și locuitorii care se uită la mare și oftează. Căci, în fiecare an, apa fură câte puțin din plajă. Poate că nu întâmplător simbolul localității nu mai e de mult bătrânul obelisc de pe plajă, ci epava navei grecești Evangelia, care a naufragiat în apele teritoriale românești în 1968 și a rămas priponită în dreptul stațiunii, să se dezmembreze odată cu ea.

La epavă se uita și Gino, trăgând din când în când dintr-o țigară. Ar fi trebuit să știe, de când ajunsese Simi, că veștile nu erau bune. Entuziasmul ăla galopant, ireal… și modul în care a sărit pe el… Avusese parte de o super partidă de sex. Atât de tare, că nu ar fi putut fi altceva decât preludiul dezastrului.

La cafeaua și țigara de după au început să curgă noutățile. Cei trei muschetari spioni au pus-o de o ședință și au decis că ei – Gino, Simina și Ilarie, trebuiau să dispară. Nenea superagentul fusese categoric. Fiecare avea să primească o identitate nouă, un pașaport, o sumă

de bani și pe-aci ți-e drumul. Se puteau duce oriunde, atâta vreme cât părăseau teritoriul țării. Până aici, toate bune. Planul lui James Bond de pe la noi coincidea fix cu năzuințele lui. Mai puțin în două puncte esențiale. Primul – suma pe care Compania era dispusă să le-o dea era un mizilic. Comparativ cu banii confiscați de la el, erau de-a dreptul firimituri.

— Ăia nu erau banii tăi, a replicat Simi la protestele lui.

— Dar nici ai lor! Le-am pus pe tavă bănetul, plus Matisse-ul ăla. Puteau fi și ei mai generoși.

— Au fost generoși. Ne-au salvat de rusnacii ăia care, grație talentului tău în afaceri, ar fi vrut să ne facă felul și să ne bage în portbagajul MCV-ului ăla, lângă armele tale stricate.

— Gino, nu fi prost!

— Poate că sunt prost, așa că explică-mi și mie ce e chestia aia cu despărțitul?

Cu mai puțin de zece ore în urmă, Manta îi explicase Siminei, în stilul lui frust, fără menajamente: le asigura identități, pașapoarte și bilete de avion unde doreau ei. Dar, din acel moment, se descurcau pe cont propriu. Mai mult, nu mai trebuiau să se ferească doar din calea rețelei transnistrene care încă le voia capetele, ci și de Companie. Ideea era că nici unul dintre ei nu mai avea nici un fel de informație de oferit. În schimb, avuseseră ocazia să afle destule despre Companie și agenții ei. Sergiu voia să profite că șefa lui avea alte griji acum și să-i facă dispăruți. Dacă apuca să-și amintească, perspectiva lor ar fi fost una relativă.

— Nu am nici o dovadă că șefii mei vor decide să vă elimine, dar nu vreau să riscăm. Ca să aveți șanse să vă pierdeți urma trebuie să vă duceți în locuri în care vă puteți integra. Asta însemnând: în trei puncte cardinale diferite.

— Adică?

— Simina, știu că nu e ușor, dar este mai sigur așa. Voi doi alcătuiți un cuplu exploziv. Iar dacă la asta se adaugă și zăpăcitul de Ilarie, e ca și cum v-ați picta singuri o țintă pe spate.

— Și dacă nu vrem? Dacă nu putem? întrebase fata cu lacrimi în ochi.

— Soro, eu nu am cum să vă oblig. Și nici nu țin morțiș să vă văd despărțiți. Dar ultima oară când ați fost împreună, Gino a încercat să escrocheze niște racheți cu tine de mână, iar Ilarie a pictat peste un Matisse fără ezitări, ca și cum ar fi făcut o acuarelă pe un bloc de desen. Și apoi i l-a pasat omului tău, care s-a plimbat cu el sub braț prin tot orașul. Pe bune, voi trei împreună sunteți precum o bombă. Singuri și Gino și Ilarie ar fi forțați să se integreze, să fie mai potoliți. Cu tine alături, ăștia o iau razna pentru că ești acolo să le salvezi fundurile.

Exact așa îi relatase, la rândul ei, Simina iubitului ei conversația. Cuvânt cu cuvânt, fără să omită nimic, fără să-ndulcească pastila. Iar Gino nu știa ce ura mai mult. Modul în care ea îi vorbise – calm, așezat, fără inflexiuni, ca și cum ar fi făcut pace cu situația, sau faptul că lunganul ăla călare pe motor avea perfectă dreptate.

★

Sergiu Manta se pregătea să devină Radu Pleșean. Își așezase hainele în dulap, răsfoise cărțile din bibliotecă, deschisese televizorul pentru a vedea ce loc din lista de canale TV ocupă cele câteva posturi favorite ale personajului interpretat. Străbătuse de câteva ori încăperile micului dar cochetului apartament, atingând cu buricele degetelor pereții, mobilele, memorând texturile. Apoi se duse pe balcon să fumeze o țigară. La capitolul priveliște, casa nu oferea mare lucru. În momentele de meditație tabagică, negustorul de cărți speciale își putea plimba privirea peste un petec de grădină care, probabil, vara nu arăta rău. Dar în plină iarnă, geroasă dar fără zăpadă, arăta ca o limbă de pământ abandonată între două blocuri de cărămidă roșie.

Sergiu scoase din buzunarul pantalonilor pliantul cu programul festivalului Teodorenii. Evenimentul având-o ca invitată pe Irina Grosu se numea „Fragmente de realitate în ficțiunea crime”. Manta zâmbi. Cam cum ar fi ca mândra să-și dezvălui sursa din cadrul Internelor acolo, în fața asistenței din care avea să facă parte și el? Slabe șanse, dar, hei, omul are dreptul să viseze, nu?

Conferința urma să se desfășoare într-un spațiu din cadrul Pasajului Hala Centrală.

— Un pasaj? se strâmbase când Lidia îi citise de pe site-ul Bibliotecii județene programul manifestării. Ăștia au ditamai Palatul Culturii și organizează evenimente într-un pasaj?

Fata îi explicase că autoritățile au transformat spațiul altădată insalubru din centrul orașului, amenajându-l și îmbogățindu-l cu mici spații comerciale, artizanale și pentru evenimente. Interesantă locație.

Ora de începere era 16. Dar nimeni nu venea la chestiile astea la timp. Avea să înceapă, probabil, în jurul orei 16:15. Așa că el avea să-și facă apariția pe la și jumate. Voia să o surprindă. Să-i testeze reacția. Dacă… Șirul gândurilor îi fu întrerupt de sunetul telefonului. Era Dragoș.

— Salut, Radule!

Agentul zâmbi. Dacă i-ar fi spus „Sergiu”, IT-istul s-ar fi ales cu o săpuneală zdravănă.

— Salut! Noutăți?

— Yep. Scriitoarea noastră ia masa cu editorul ei. I-a scris un mesaj prin care îi spunea că are nevoie de sursa lui.

— Adică domnul Boțan e cel care are acces la informații?

— Așa se pare. Poate n-ar fi rău să te bagi în seamă și cu el mâine.

— Voi încerca.

— Încă ceva. Ți-am zis că în biografia vecinului tău se face referire la o hotărâre judecătorească?

— Da.

— Ei bine, am aflat despre ce era vorba. Instanța a hotărât sistarea plății unei pensii alimentare. Aparent plodul în chestiune era de mult major, vaccinat și cu studiile făcute. Avea și *job*. Ceva cu dublă sursă de venit.

Pauză.

— Știm cum îl cheamă pe acest copil?

— Nu. Identitatea sa a fost ascunsă și față de oamenii noștri.

Din nou pauză.

— *Man,* mai ești acolo?

— Da. Mă gândesc.

— Ok, dar nu exagera, că iese fum. Iar tu ai un alt focus zilele astea. Și știi ce zice Lidia despre incapacitatea bărbaților de a face două lucruri deodată. Cică…

— …de-aia nu putem muri noi în somn, că nu putem face două chestii de-odată. N-ai tu treabă, mă descurc.

— Ok. Somn ușor și baftă. Vorbim.

— Da, salut.

Manta închise telefonul și rămase privind în gol.

— Deci Paps are un copil…, murmură el pentru sine.

★

Mâna lui dreaptă o trăgea de păr. Nu tare, doar atât cât să o forțeze să țină capul ușor într-o parte și să privească actul sexual în splendoarea lui în oglinda de pe ușa șifonierului. O penetra pe la spate, apăsat. Nu foarte repede, nu-i plăcea sexul pe fugă. Cu stânga o strângea de fesă cu putere, dictându-i mișcările. Momentul culminant fu marcat de strângerea puternică a sânului. Fetei aproape că-i dădură lacrimile.

— Nebunule! Nu știu dacă am terminat de plăcere sau de durere.

— Te plângi? Asta ar fi o premieră.

— Modestia ta mă dă pe spate.

— Am o veste pentru tine: ești pe spate, scumpo.

— Ha, ha!

— Ok, prințeso, ce te nemulțumește?

— „Prințeso”, „scumpo”… pun pariu că nici nu știi cum mă cheamă.

— *Well*... s-a-ntâmplat repede chestia asta între noi și…

— Repede, pe dracu! O săptămână am zăcut prin spelunca aia unde muncești până am reușit să-ți captez atenția. Apropo! Cum se face că un tip ca tine șterge cu coatele o tejghea de bar?

— Un tip ca mine?

— Deștept, mișto, matur…

— Aaaaa, cu accent pe „matur”. Am avut o perioadă mai agitată, iar *job*-ul ăsta e un fel de relaxare.

— Relaxare?

— Da, e varianta mea de cură la Amara.

— Ce-i aia Amara?

— O stațiune balneo-climaterică din județul Ialomița.

— Stațiune balneo… adică de tratament? Te dor oasele?

— Să vezi ce-o să te doară pe tine fundul, dacă mai ești obraznică!

— Cum zici tu, *sugar daddy*!

— Ți-arăt eu ție *sugar daddy*!

Bărbatul începu s-o gâdile. Hohote cristaline de râs umplură camera.

— Oricum, cred că știu de ce ți-e rușine să te prezinți. Și mie mi-ar fi jenă, dacă m-ar chema Fernando.

— Poftim?

— L-am auzit pe fratele tău spunându-ți pe nume. Zilele trecute, când am ajuns, vorbeai cu el. Un tip cam cât tine de înalt, părul roșcat, strâns în coadă, un pic mai scurt ca al tău. Are un zâmbet haios. Și țoale mișto.

— A, Sergiu. Nu e fratele meu. Și nu mă cheamă Fernando, e o glumă de-a lui.

Fata vru să-l mai întrebe ceva, dar o melodie ciudată năvăli în incintă.

— Ce naiba e asta?

— Soneria telefonului meu: „Arlechino”, al Allei Pugaciova. O artistă rusoaică.

— N-am auzit de ea.

— Nu mă mir. Nu erai născută când era ea în vogă.

— Mare ciudat mai ești! Noroc că ești simpatic.

— Da, mare noroc! Ajută-mă să-mi găsesc mobilul.

Amândoi se dădură jos din pat și începură să-l caute.

— Uite-l aici, sub chiloții mei. Cine te caută e insistent. Sau insistentă… Cine e Sora 13?

— Așa îi zic eu mamei, răspunse el în timp ce-i lua telefonul din mână. Gagico, eu tre’ să fug. Dar lasă ușa descuiată, poate mă-ntorc.

— Unde pleci?

Fata nu primi răspuns. Bărbatul închidea deja ușa pe dinafară.

— Și, până la urmă, cum te cheamă?

★

Paps scurta întunericul prin aceeași fereastră prin care o făcuse de atâtea ori Florin Caracoleanu. Soția sa îi povestise că, atunci când era îngândurat, preocupat sau când trebuia să ia o decizie, jurnalistul căuta răspunsurile dincolo de propria reflexie ca și cum undeva, acolo, ar fi zăcut toate adevărurile.

Ușa se deschise. Bătrânul se întoarse și o privi pe Gloria intrând cu tava cu cafele și coniac. Era cu adevărat o femeie frumoasă. Nu slabă, dar formele proporționale și armonioase din rochia neagră, bine croită, dădea mișcărilor ei fluiditate, grație.

— Când și-a dat seama? Când a aflat că tatăl tău era cel care a orchestrat atacul ăla oribil asupra lui?

— Nu și-a dat seama. Florin a știut din debutul anchetei că tata era cumva implicat în mafia construcțiilor, dar nu a realizat cât de mult. În fine, este. Dar eu îi știam pe cei care aveau să-l răpească și să-l tortureze cu mult înainte de a-l cunoaște pe el. Eram copil când i-am văzut. Tata nu prea dădea pe la firmă, o coordona de acasă, unde avea un birou foarte frumos. Așa face și acum. În fine. Ideea e că mă amuza teribil să mă furișez în biroul lui și să mă ascund în timp ce lucra sau avea întâlniri. În mintea mea, tata era un diplomat important, iar eu un spion care fură secrete de stat. Deh, joacă de puștoaică… Îmi amintesc că i-am văzut pe cei trei vorbind cu părintele meu. În capul meu erau niște răufăcători care voiau să-l răpească pe tatăl meu și eu trebuia să-i împiedic. Eram mai aproape de adevăr decât îmi puteam imagina, nu?

— Ai spus cuiva despre acești oameni?

— Nu. Pentru mine a fost o zi de joacă ca oricare alta. Dar imaginea lor mi s-a-ntipărit în minte. Mulți ani mai târziu l-am cunoscut pe Florin și m-am îndrăgostit iremediabil, în ciuda diferenței de vârstă. Nu mai era de mult reporter de investigații. Devenise deja director la „Mitul cultural”. Prietenii mei spuneau că s-a dat cu bogătașii, că nu mai avea nimic din jurnalistul de altă dată, dar mie nu-mi păsa. Am știut din debut că el nu mă iubea. Eram un fel de trofeu pentru el, până când tata i-a forțat mâna să mă ia de nevastă. Habar n-am dacă a făcut-o pentru că și-a dat seama că eram amorezată ca o gâscă beată sau pentru că voia să fie sigur că era bine

prins în lesă. Tind să cred că era o metodă de a-l controla.

— Sacrificându-și fiica?

— Nu era un sacrificiu. Era ceea ce-mi doream. Doi iepuri dintr-o lovitură… Poate că nu am avut parte de un bărbat care să se uite la mine ca la luna de pe cer, dar din căsnicia noastră nu a lipsit niciodată încrederea, domnule Dârnăveanu. Iar venirea pe lume a copilului nostru a făcut să fim și mai uniți.

Femeia se ridică de pe canapea și umplu din nou paharele de coniac.

— În seara în care am aflat că sunt însărcinată, Florin a fost… cum să spun? Și fericit și nefericit în același timp. A râs și a plâns. Și a băut. Mult. La un moment dat m-a luat în brațe și mi-a făcut o promisiune: că va avea întotdeauna grijă de noi. Că nu vom păți niciodată ce a pățit el. Atunci mi-a povestit de întâmplarea aceea îngrozitoare. A fost răpit, bătut, umilit și, cel mai rău, violat. N-am făcut legătura decât atunci când mi-a descris tatuajele de pe mâinile celui care-l ținea, în timp ce era molestat. Atunci am realizat că îl mai văzusem pe acel om. Cu mulți ani în urmă, în biroul tatălui meu.

Gloria făcu o pauză. Se îndreptă de spate și se poziționă pe marginea canapelei, cu picioarele lipite unul de altul, capul plecat și mâinile-n poală. Coborî glasul o notă și reluă povestea.

— Mi-a luat trei zile să-mi adun curajul să-i povestesc ceea ce știam.

— Chiar dacă asta a însemnat să-ți trădezi tatăl?

Gloria ridică privirea și-l privi pe Paps ca și cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Să-l trădez? Tatăl meu a angajat niște golani să răpească, rănească și să umilească un om pentru ca să-l convingă să renunțe la anchetele lui. Trec anii și îl regăsim la nunta fiicei lui. Nu are nici un fel de ezitare în a-și însoți fiica cu un om traumatizat. Aveți idee cum e să trăiești în fiecare zi a vieții tale cu frica-n sân și să te prefaci că totul e ok? Măcar cu mine nu a trebuit niciodată să se prefacă. După seara aceea a știut că sunt sută la sută de partea lui.

Robert își scoase ochelarii și începu să-i șteargă tacticos cu o batistă albă cu margini bleumarin.

— I-ai câștigat încrederea, dar cu ce preț? A descoperit că era acum rudă cu torționarul lui. Fiecare întâlnire cu socrul lui…

— Știu. Mi-am dat seama după aceea.

— Ce a făcut Florin după ce a aflat de implicarea tatălui tău în pățania lui?

— Nimic. Din punct de vedere financiar eram… în fine, eu sunt încă dependentă de tata. Orice trecut ai fi avut, cu luxul te obișnuiești repede și te desparți greu de el.

Dârnăveanu încuviință cu un gest.

— Gloria, ce te face să crezi că moartea soțului tău are legătură cu acel incident?

Fără nici un alt cuvânt, femeia se ridică și se duse la biroul de lângă fereastră, deschise unul dintre sertare și scoase un plic. Se întoarse și-l înmână bătrânului.

— Asta.

★

Din locul unde stătea, Lidia avea o privire de ansamblu asupra tabelei de la intrarea în aeroport și agitației din fața ei. Cu mai puțin de jumătate de oră în urmă, cei trei zănateci responsabili, fără voia lor, de iureșul pe care echipa ei încerca să-l potolească, ajunseseră la terminalul plecări. Londra, Paris, Moscova, Munchen, Istanbul, Barcelona, Sofia. Toate posibile destinații pentru trei fugari care au avut proasta inspirație să se bage în afaceri cu mult peste puterile lor.

Simina, Gino și Ilarie au intrat împreună în incintă. Au privit împreună tabela pe care zborurile se derulau implacabil. Doar următoarele trei ceasuri ofereau pe puțin o sută de posibilități. Instrucțiunile fuseseră clare. Fiecare dintre ei avea să-și cumpere un bilet pe loc, din aeroport. Destinații diferite, companii aeriene diferite, fără să-și comunice unul altuia sau oricui altcuiva unde au ales să plece. Ilarie a fost primul care a spart gașca. A schițat un salut cu un gest al capului și dus a fost. Ceilalți doi au privit în urma lui câteva clipe, apoi s-au întors unul către celălalt. S-au ținut de mâini și s-au privit în ochi douăzeci de minute. Lidiei i s-a părut o eternitate. În mod surprinzător, Gino a fost cel care s-a desprins din mâinile iubitei sale. A sărutat-o pe frunte, și-a luat

bagajul și s-a-ndepărtat cu pași rari, dar hotărâți. Fata nu s-a uitat după el. S-a întors către afișajul zborurilor și l-a studiat cu atenție, ca și cum adevărul fundamental al vieții ar fi avut întârziere și poartă de îmbarcare. Apoi a plecat și ea. Avea ochii roșii, dar Lidia nu a văzut nici o lacrimă.

Lidia nu a încercat să afle încotro au plecat. Dacă, într-un final, s-au dus fiecare pe drumul lor sau doar au mimat despărțirea. Nu ar fi fost greu de aflat. Chiar și atunci când achiziționezi biletul pe loc, la aeroport, datele tale sunt introduse în sistem și figurezi pe o listă de pasageri. Dar ea nu voia să știe. Împreună cu Dragoș și Sergiu, făcuse tot ce se putea să-i pună la adăpost. De acum înainte depindea numai de ei.

Dacă ar fi trebuit să explice cuiva de ce a simțit nevoia să vină și să-i privească pe ascuns pe cei trei cum se despart și-și apucă fiecare calea, nu ar fi știut prea bine ce să răspundă. Poate că a vrut să se asigure că pleacă. Că erau în regulă. Că nu se bagă într-o nouă tâmpenie.

Sau poate a vrut să vadă cu ochii ei cum arată finalul unei povești de dragoste.

★

Uneori, liniștea poate fi asurzitoare. Ai senzația că auzi, efectiv, cum trec secundele, minutele, orele și tu nu reușești să ajungi la rezultatul dorit. Lucrurile, pur și simplu, nu se leagă.

Singur, Apostolescu auzea cum trec clipele pentru că secundarul ceasului de pe perete emitea un sunet delicat cu fiecare mișcare. Probabil era pentru prima oară când IT-istul conștientiza existența sunetului și îl călca pe nervi înfiorător. Motivul frustrării lui Dragoș avea de-a face cu subiectul cercetării sale. Fernando, alter ego-ul lui Sergiu din spatele tejghelei de la Rocka Rolla by Bastards, era pur și simplu de negăsit în bazele de date. Reușise să afle că numele lui adevărat, pe care Manta nu voise să-l cunoască până-n acel moment, era Costin Dumitrașcu. Fiind orfan, numele îi fusese atribuit de o instanță. Magicianul tastaturii se gândi o vreme la strania coincidență ca doi străini ce nu se cunoșteau dinainte, dar categoric semănau și se simpatizau, să-și găsească

originile în sistemul de așa-zisă protecție a copilului. Dar asta nu era nici pe departe cea mai ciudată chestie. În acte, se regăseau foarte puține urme ale trecerii domnului Dumitrașcu prin lume. O înscriere în școala primară. O răfuială cu miliția pe la 12 ani. Și apoi angajarea cu forme legale la circ la vârsta de 20 de ani.

— Nu înțeleg… pur și simplu nu înțeleg…

— Ce nu-nțelegi?

Lidia. Dragoș fusese atât de adâncit în gânduri că și uitase de prezența colegei lui.

— Povestea asta cu Fernando. Nu pricep cum e posibil ca cineva să fie pierdut prin sistem la maniera asta. Dacă se-ntâmpla zilele astea, putea fi o înregistrare proastă în sistemul informatic, un server care cedează, o modificare voită. Dar, pe vremea aia, totul era scris pe hârtie. Și oamenii erau mult mai atenți cu munca lor. Iar miliția era mai pe față. De exemplu, uite! El i-a spus lui Sergiu că e cu circul de la doisprezece ani. Și, totuși, nu apare în evidențe decât la douăzeci. Iar în programele și afișele circului nu apare niciodată. Ca și cum ar fi lucrat la negru sau ceva.

— La 12 ani clar nu-i puteau face forme de muncă. A fost aleasă o altă soluție legală. Pus sub tutelă, sau ceva de genul ăsta. Oricum, e ciudat că nu se prea știe nimic de el. Îmi amintește de o istorie pe care mi-a povestit-o mama demult. Cuplu, ea și el, căsătoriți de vreo 15 ani. El e lovit de criza vârstei mijlocii și o șterge cu o gagică tânără. Nevasta se oftică și i-o coace grav. Trage niște sfori și-l declară mort după vreun an.

— Multe sfori, dacă a reușit să facă chestia asta așa de repede.

— Corect. Ideea e că omul reapare după vreo doi ani. Și îi mai ia încă o dată pe atât să convingă autoritățile că e în viață și să anuleze sentința. Îți dai seama ce dileală? Nu tu asigurare de sănătate, nu tu cont bancar, nimic…

— Ok, îmi dau seama… Dar ce legătură are cu povestea noastră?

— Ascultă, tu crezi că e posibil ca cineva să existe patru decenii pe planetă și să lase așa puține urme fără ca unul cu adevărat puternic să-și bage coada?

— Cât de puternic?

— Suficient încât să-i ascundă urmele și față de noi.

— Mda… Auzi, crezi că ar putea fi cineva… din tabăra noastră?

— Tot ce se poate, dar nu e obligatoriu.

— Nici nu știu unde să sap mai departe.

— Eu zic să ne oprim aici, pentru moment. Când domnul Manta… pardon, domnul Pleșean se va smulge din mrejele idilei ieșene și va da un semn de viață, îl informăm. Orice săpături facem de-acum încolo, vom călca pe bătături pe cineva. Așa că ar fi bine să le facem cu acordul stăpânei, zise Lidia privind către plafonul deasupra căruia își avea biroul cel plin de orhidee, șefa lor.

★

Despre hotelul Eden din Iași nu se putea spune că era urât. Ba din contră. Clădirea avea un aer romantic, cu decorațiuni frumoase și linii care aminteau de arhitectura de altă dată. Un strop de marmură și mobilier sofisticat dădeau interiorului impresia de lux. Camerele beneficiau și ele de mobilier și ornamente în tonuri de bej și maro menite să creeze o atmosferă sobră, dar elegantă. Restaurantul spațios beneficia de o terasă mică, dar cochetă. Și totuși, dacă erai atent la detalii, puteai observa că nu toate materialele erau de calitate, că pe ici, pe colo, finisajele fuseseră fușerite, că parcarea, deși la prima vedere părea generoasă, se dovedea a fi veșnic insuficientă, deoarece oaspeții hotelului o împărțeau cu oamenii care lucrau sau aveau treabă la cabinetul notarial și firma găzduite de casele din stânga și micul pub din dreapta. În plus, camera primită de Irina fusese amenajată la ultimul etaj, cel mansardat și, evident, încăperile de pe acel palier avuseseră cu totul altă destinație inițial. Nu de alta, dar liftul nici măcar nu exista la acel nivel. Motiv pentru care scriitoarea înjurase consistent când se văzuse nevoită să urce un etaj cu ditamai valiza în care înghesuise ținutele pentru diversele momente ale festivalului și haine groase pentru ieșit în oraș, plus alte câteva atuuri feminine, cum ar fi lenjerie intimă sexy, cosmetice, cizmele înalte cu toc cui.

Domnișoara Grosu privea absent către parcarea plină de mașini cu numere din mai toate colțurile țării. Gerul neprietenos al dimineții o făcea să-și adune în

jurul gâtului gulerul de blană al cojocelului pe care îl purta. Fuma cu mănușile pe mâini, ceea ce făcea operațiunea destul de dificilă. Dar și mai greu era să scape de senzația neplăcută ce o încerca. Asta, în ciuda faptului că lucrurile ieșiseră așa cum și-a dorit. Participarea ei la festivalul Teodorenii organizat de Biblioteca județeană „Ghe. Asachi” se dovedise a fi una de succes. Fusese bine primită. Mai mult decât atât, organizatorii se asiguraseră de existența publicului la manifestări. Nu o dată i se întâmplase să se ducă prin diferite orașe și să vorbească pentru doi-trei oameni. Iar cei responsabili să ridice din umeri și să spună:

— Am anunțat evenimentul și în presă și la televiziunile locale și pe Facebook…

În România nu mergea așa. Cititorii noștri, atâția câți erau, nu aveau obiceiul participării la manifestările cu autori și cărți. Da, erau interesați de noile apariții, dădeau „like” la postări, la un moment dat, unii dintre ei cumpărau și cartea, dar nu se deplasau nici în ruptul capului la eveniment, decât dacă erau apropiați ai autorului și fuseseră invitați personal, ca la nuntă sau la o zi de naștere. Din păcate, cădea în sarcina gazdelor să se asigure că nu va vorbi scriitorul de unul singur ca radioul. Ori, oamenii ăștia se mișcaseră foarte bine din toate punctele de vedere.

Mai mult decât atât, cuceritorul domn Pleșean își făcuse apariția la conferința pe tema elementelor de realitate în ficțiunea crime pe care o susținuse în pasajul acela interesant din centrul orașului. Ascultase cu aparent interes, cumpărase „Culorile cenușii”, stătuse la rând pentru a primi un autograf, așteptase să se termine evenimentul și lansase o invitație la cină. Acceptase și nu fusese deloc dezamăgită. Radu alesese un local elegant din centru. Apoi băuseră un pahar de vin într-un bar cochet cu muzică gen Buddha Bar. Bărbatul lansase cu eleganță și ideea de a mai bea un pahar la el acasă. A achitat nota și au ieșit să mai fumeze câte o țigară și să cheme el un taxi. Odată ajunși la locul de fumat, a spus ceva de genul:

— Mi-ar prinde bine un digestiv. Am acasă un Limoncello adus de un amic din Sicilia, o nebunie. În general nu mă prea dau în vânt după chestiile de genul ăsta, dar licoarea de care-ți spun e chiar deosebită.

— Nu știu ce să spun, e cam târziu…

— Dacă ești obosită, înțeleg. Dar, dacă-ți faci probleme legate de întorsul la hotel, să nu ai grijă. Nu te las noaptea singură în oraș. Te voi conduce la hotel.

Irina a decis să lase pudibonderiile deoparte. În fond și la urma urmei, fusese în camera lui de hotel în prima seară când se cunoscuseră. Sau, cel puțin, așa își amintea ea. La ceea ce s-a-ntâmplat după paharul de digestiv – care, în paranteză fie spus, nu a fost cine știe ce, nu se putea gândi fără să roșească și să zâmbească în același timp. Nu prea înțelegea ce se-ntâmpla cu ea. De când se despărțise de Ștefan, o luase razna cu totul. Nu era absolut deloc stilul ei să se împerecheze cu necunoscuți. Cu toate astea, o făcuse de două ori în mai puțin de trei luni. *Jeez*!!!

Probabil că impresiile de după ar fi rămas cu semnul plus, dacă nu ar fi ros-o pe ea în fund ca pe maimuță! După momentul de pasiune, au adormit amândoi, așa cum era de așteptat. Pe la 5 dimineața se trezise și, văzând că nu era la hotel, a intrat în panică. Trebuia să participe la o dezbatere din cadrul festivalului la ora zece. Ca un cavaler desăvârșit, Radu s-a-mbrăcat și a dus-o cu mașina la Eden. Își luau la revedere, în parcare, când fata a decis să abordeze subiectul întâlnirii lor din București. Pentru că nu putea să admită față de el că nu avea nici un fel de amintire legată de modul în care ajunse acasă în noaptea aceea, a ales să-și ceară scuze pentru o primă întâlnire nereușită.

— Mi se făcuse rău, minți ea. Sunt o femeie răsfățată și cu toane și când nu sunt în apele mele devin urâcioasă. Am trecut a doua zi pe la hotel să-ți explic, dar plecaseși. Mi-am făcut procese de conștiință…

Radu zâmbi și o sărută pe frunte.

— Am fost, într-adevăr, dezamăgit. Am crezut că te-am supărat cu ceva când, dintr-odată, ai spus că erai obosită și voiai să pleci. Am vrut să insist să mai rămâi, dar abia ne cunoscusem și nu știam cum vei interpreta chestia. Așa că ți-am chemat un taxi și ai plecat. Dar nu sunt genul care să-și ia jucăriile și să plece îmbufnat când lucrurile nu ies așa cum și-a dorit. A trebuit să-mi scurtez ședereа în capitală din cauza unei urgențe aici, în Iași.

Explicația avea sens. Chiar foarte mult sens. Numai că Irina nu-și amintea absolut nimic despre momentul când decisese să plece, când Pleșean îi chemase un taxi, când se suise în el și ajunsese acasă. Ori nu i se-ntâmplase niciodată să se-mbete atât de rău încât să aibă secvențe lipsă din film. Niciodată! Situația descrisă de bărbat îi trezi suspiciuni. Acum privea în urmă și i se părea totul suspect de perfect. Cina reușită, conversația interesantă, apartamentul frumos și elegant, sexul pe măsură, manierele elegante. Totul exact așa cum te-ai fi așteptat dacă aveai ocazia să-i arunci o privire domnului Radu Pleșean. Care erau șansele să fi întâlnit un tip belea iar el să corespundă sută la sută așteptărilor?

Răspuns: nici una!

★

Sergiu închise ochii. Spera să reușească să adoarmă. Ceea ce părea greu de realizat într-un scaun incomod, dintr-un avion tremurând din toate încheieturile, în mijlocul unor turbulențe care o determinau pe doamna blondă și corpolentă de pe ultimul rând al aeronavei să repete la infinit „Tatăl nostru” în dulcele grai moldovenesc. Ca să fie tacâmul complet, undeva în față se auzea plânsul unui bebeluș pe care zborul nu-l încânta absolut de loc. Deși Moș Ene se-ndepărta de gene cu fiecare secundă, Manta continuă să țină ochii închiși pentru a se pune la adăpost de puștoaica ce nu contenea să-i arunce priviri și zâmbete de când se-mbarcaseră.

În sfârșit se-ntorcea la București. După terminarea festivalului și plecarea Irinei Grosu, mai rămăsese câteva zile pentru a nu da de bănuit, dacă scriitoarea se decidea să facă săpături. Ar fi părut suspectă părăsirea Iașiului imediat după scurta lor legătură. În tot acest timp, agentul îl jucase pe Radu Pleșean. Ieșise, avusese diverse întâlniri de afaceri, achiziționase două cărți vechi de la niște particulari, retrăsese bani de la bancomat, făcuse cumpărături la supermarket. Nu fusese o treabă dificilă, dar, cu toate astea, îl iritase un pic. „Îmbătrânesc, își spuse Sergiu. Încep să mă comport ca Paps. Vreau mai mult pe acasă.” Diferența era că bătrânul avea un loc al lui pe care-l putea numi acasă. Și Manta se simțea confortabil în apartamentul lui. Și ăla unde stătuse

înainte, în cartierul Titan, îi plăcuse. Chiar mai mult decât ăsta. Dar ce folos? La fiecare jumătate de an, Compania îi schimba cuibul. Și lui și celorlalți agenți. Pe de o parte, pentru a li se pierde urma, iar pe de altă parte pentru a-i împiedica să se atașeze prea mult de un loc. Nu ar fi fost bine. El înțelegea chestia asta, dar se cam săturase.

Omul e un animal ciudat. Înainte, într-o altă viață, când Maia, fosta soție, îi crease un cuib alături de ea și copilul lor, se simțise cumva încolțit. Pretextase nevoia de a-și cunoaște originile și de a trăi în natură și se angajase om bun la toate la tabăra aia cu regim militar dintr-o pădure de lângă Brașov. Soarta i-a dat ce a cerut. Acolo și-a cunoscut și tatăl biologic și istoria oribilă, presărată cu incest, care a dus la nașterea lui. Sângele i-a dat în clocot și a vrut să răzbune o mamă care a murit înainte ca el să o poată cunoaște, o copilărie nefericită la orfelinat, un suflet tarat de furie. A ucis. Societatea l-a condamnat, apoi a venit Compania să-i propună o altă viață. Secretă, plină de riscuri, de omoruri, de instabilitate, dar totuși o viață. Una din care nu lipseau lucruri ce-l atrăgeau: acțiune, femei, droguri, bani. Dar cu ce preț? Soția și fiul lui îl credeau mort și-și vedeau de viață. Părinții lui adoptivi își petreceau bătrânețea singuri și triști, singura lor bucurie fiind vizitele, destul de rare, ale nepotului. Iar „acasă” însemna un loc cu patru pereți, un pat și bagaje veșnic făcute.

Încercă să-și alunge meditațiile existențiale din minte și să se focuseze pe *job*. Câtă vreme el o arsese pe post de anticar *cool*, Lidia și Dragoș triaseră informațiile culese de-a valma din laptopul și telefonul scriitoarei, la care se adunaseră cele obținute din scurta lor aventură. Din păcate, nu găsiseră nimic care să facă lumină asupra identității sursei din cadrul Ministerului de Interne care îi furniza domnișoarei Grosu date din diverse cazuri și anchete pentru a da culoare și credibilitate scrierilor sale polițiste. Dar, la un moment dat, Lidia făcuse o remarcă interesantă:

— Tipa asta a scris cinci cărți. Din tot ce am studiat noi reiese că, de fapt, ideea de bază a fiecărui roman a venit cumva de la editor. E posibil ca, de fapt, el să fie eminența cenușie și s-o împingă pe ea în față din diverse motive?

— Ca de pildă?

— Nu știu: poate că o autoare tânără și frumușică e mai ușor de marketat în zilele noastre decât un tip de cincizeci și de ani cu început de chelie. Ea dă, categoric, mai bine pe Facebook și Instagram.

— Nu știu ce să zic. Teoretic e posibil. Deși eu l-am cunoscut pe Cornel și am stat de vorbă cu el. Iubește cărțile, e pasionat de munca lui. Dar e, mai degrabă, manager decât creator.

— Mă gândesc la altceva, interveni Dragoș în discuția purtată pe o linie telefonică securizată. Se pare că, de câte ori a avut nevoie de informații, Irina a apelat la Cornel să le obțină. Ceea ce înseamnă că sursa e a editorului, nu a ei.

— Posibil. Și?

— Dacă privim tabla de șah din perspectiva greșită? Dacă omul din umbră nu e numai furnizor de date și fapte ci e și cel care propune tema?

Inițial, Manta respinsese ideea. I se păruse cam trasă de păr. Pe de altă parte, însă, nu era mai puțin adevărat că fiecare dintre cărțile fetei ăsteia avea ca fundal al poveștii o situație care, la vremea ei, făcuse vâlvă în spațiul public. Adevărul nu mai e de mult unul singur. Fiecare are varianta sa, mai ales în privința temelor aflate, la un moment dat, pe buzele tuturor. Irina Grosu scria în stilul lui Dan Brown. Adică, citind-o, aveai senzația că știa ce spune. Că, deși era vorba de ficțiune, se documentase temeinic. Ori asta e o metodă de a arunca pe piață niște informații într-o manieră mult mai subtilă și mai ușor digerabilă de către oamenii de rând.

Anunțul iminenței aterizării îi întrerupse lui Manta șirul deducțiilor, făcându-l să se concentreze pe realitatea imediată. Era obosit. Avea nevoie de un duș, o tărie și un somn bun. Avea să se oprească în magazinul de la terminalul Sosiri interne din aeroport pentru a cumpăra o sticlă de whisky și un sandwich.

— *Home sweet home, whatever that means,* mormăi Sergiu ca pentru sine.

★

Liniștea era aproape nefirească. Deși undeva, în centrul structurii lor, particulele de aer mai păstrau urme de zbatere, de strigăte de luptă fără șansă pentru viață. Căci, din momentul în care directorul revistei „Mitul cultural” a decis să scrie în taină o scrisoare care să-i parvină soției la momentul când el ar fi trecut, voit au ba, în lumea celor drepți, soarta domnului Petru Istrate a fost pecetluită.

Cea mai importantă și benefică decizie privind viața sa, culmea, nu a fost luată de el, ci de părintele său. Tânărul – pe vremea aceea, purtător de nume de apostol voia să se facă medic, așa cum fusese și bunicul matern pe care îl iubise enorm. Doar că, pe vremea aceea, odată absolvite studiile, nu căutai de lucru pe unde îți convenea ție. Te trimitea partidul acolo unde era nevoie de tine. Pe vremea comunismului, mulți medici și-au început carierele în sate și comune uitate de soartă sau în orășele de provincie încremenite în timp. Iar unii n-au mai reușit să plece de acolo niciodată.

— Construcții, dragul meu, îi spusese tatăl, se fac numai la oraș sau în localități care vor deveni orașe. Cel puțin vei avea parte de o locuință cu buda înăuntru. Iar dacă nu o are, ca inginer în construcții vei putea să ți-o faci.

Așa a decis tata, așa s-a-ntâmplat! Cinci ani mai târziu, tovarășul Petru Istrate era mândrul deținător al unei diplome de inginer în construcții. S-a dovedit, însă, că omul se potrivea pe șantier precum nuca în perete, așa că, isteț fiind, a căutat soluții. Iar salvarea a venit tot de la atotputernicul și omniprezentul Partid Comunist. Structura sa complexă, înțesată de activiști, cadre și funcții de conducere a fost biletul lui Petru de evadare din praful șantierului. Bun organizator, carismatic, cu vorbele la el și un dosar curat, a avansat repede în ierarhia politico-economică a regiunii. Decembrie 1989 l-a găsit în aparatul Comitetului județean de partid. Poziția sa fusese una suficient de bună încât să o fi dus bine pe vremea regimului de tristă amintire, dar suficient de mică încât să nu fie măturat de tăvălugul revoluționarilor furibunzi.

În primăvara lui 1990, când majoritatea românilor încă priveau uimiți la primii 50 de dolari cumpărați la liber pe stradă, omul nostru și-a făcut societate

comercială. A angajat doi tineri arhitecți și câțiva muncitori în construcții care nu reușiseră să plece în afară și s-au pus pe treabă. Mai întâi renovări și reparații, apoi construcția de case pentru primii îmbogățiți ai țării sau pentru cei întorși din exil cu o brumă de bani.

Când au avut loc primele alegeri libere, domnul Istrate a știut pe cine să sprijine. Iar apartenența la tabăra câștigătoare i-a adus primele contracte cu statul. Și primele legături mai puțin ortodoxe cu structurile obscure ale acestuia. În marea lor majoritate, oamenii gândesc în clișee. Cel legat de membrii serviciilor secrete, sau de informații cum li se spune oficial, este o imagine a unor oameni capabili și misterioși care servesc o tabără, fie ea a „celor buni" sau a „celor răi", dar categoric o entitate vastă, cum ar fi statul, sau alianța, sau regimul. Nimic mai departe de adevăr. Adică, mă rog, unii chiar sunt așa. O mică parte. Cei care au muncit pe brânci ca să ajungă într-o astfel de structură. Au intrat în sistem, conștienți că nu vor putea spune nici părinților, nici preotului, nici soției, amantei sau copiilor unde lucrează, dar având ferma convingere că susțin o cauză generală. „The greater good", cum zice americanul. De fapt, ei susțin o grupare de oameni mărunți, care au avut oportunitatea și iscusința de a se folosi de niște portițe mai puțin vizibile. Oameni ca mine și ca tine, cu ambiții mărunte și personale, cu mici drame de familie, cu obsesii și vicii. Dar care fie au fost aleși, fie au fost promovați în poziția în care au putut să adauge propriile interese pe lista celor cu iz național.

Așa, ca domnul Petru Istrate. Pentru care fiecare număr din agenda telefonului reprezenta încă o treaptă urcată, o problemă rezolvată, un interes securizat. Gura târgului spunea că și soția și-a ales-o după ce a aflat că viitoarea doamnă Istrate era nepoata prin alianță a unor potentați din Comitetul Central al Partidului Comunist. Pentru că, vorba ceea: banul trage la ban și păduchele la țigan este *politically incorrect,* dar cât se poate de adevărată, aceeași doamnă Istrate s-a dovedit a fi moștenitoarea, pe linie maternă, a unor machedoni cărora comuniștii le-au confiscat după război, printre altele, un teren pe malul mării situat la capătul de nord al stațiunii Mamaia. Soțul și-a pus relațiile în mișcare, iar terenul i-a fost retrocedat. O vreme, l-au păstrat. Când

prețurile imobiliarelor au urcat până la cer, proprietatea, cu acces la plajă, a fost vândută. Acum, locul era ocupat de un frumos și modern hotel cu plajă proprie, restaurant, bar și piscină.

Dar nu ajungi într-o asemenea poziție doar încheind alianțe și prietenii. Ar fi simplu, ar face-o toată lumea. Uneori trebuie să te lupți cu adversari puternici și ambițioși. Sau, pur și simplu, încăpățânați ca niște catâri. Pe la sfârșitul anilor 90, avântul moralității și dreptății sociale umpluse presa de jurnaliști dornici de afirmare prin demascarea caracatiței corupției și a intereselor meschine care sărăceau țara. Petru Istrate și firma lui erau în plină dezvoltare. Niște persoane bine situate în Ministerul de Interne îi asiguraseră câteva contracte extrem de bănoase în cadrul unui proiect de modernizare a portului Constanța. Afacerea i-a atras atenția unui jurnalist independent, o vedetă a presei locale, Florin Caracoleanu. Când săpăturile lui au devenit mult prea periculoase, Istrate a trimis niște băieți de la șantier să-l sperie nițel. I-au dat foc la mașină. Părea că stratagema funcționase. Caracoleanu s-a mutat la București. Câțiva ani, anchetele jurnalistului nu s-au mai intersectat cu interesele magnatului de la malul mării. Doar că, la un moment dat, Florin a luat urma unei grupări care distribuia droguri în liceele unde învățau copiii oamenilor cu bani din capitală. Afacerea nu era a lui Istrate, ci a unor transnistreni care, împreună cu alți șmecheri, duceau dincolo de graniță obiecte de artă din România pentru a le revinde. Atunci când proveniența mărfii era discutabilă, transporturile firmei de construcții ale domnului Istrate erau modalitatea perfectă de camuflaj, răsplătită corespunzător.

Așa că domnul Caracoleanu nu putea fi lăsat să strice un aranjament extrem de avantajos. De data asta, Istrate nu a mai apelat la amatori. Avea el oamenii lui care se ocupau cu, să zicem, probleme de securitate. Foști pușcăriași care, foarte probabil, ar fi rămas niște amărâți fără căpătâi, poate chiar ar fi intrat înapoi la zdup, dacă antreprenorul în construcții nu le-ar fi dat o șansă nesperată. La ei a apelat Petru când interesele lui s-au încrucișat din nou cu zelul lui Florin. Nu-l voia mort pe jurnalist. Asta l-ar fi transformat într-un martir al luptei contra intereselor meschine ce căpușau economia

țării și îmbolnăveau societatea. Și ar fi stârnit tot felul de anchete. Voia doar să fie sigur că acel individ nu avea să mai constituie niciodată o problemă.

— Vreau să-i scoateți investigațiile din cap. Vreau să se cace pe el de frică și când se trântește ușa la lift!

Asta a ordonat domnul Istrate, asta s-a-ntâmplat! Florin Caracoleanu a fost umflat de pe stradă, bătut, sodomizat, torturat, umilit. La apusul soarelui era un bărbat în firea lui, curajos și determinat. La ivirea zorilor dimineții următoare devenise o ființă fragilă, speriată și rușinată.

Din acel moment, tot ce a făcut Florin Caracoleanu a fost să caute să se pună la adăpost. A acceptat favoruri, a compromis anchete jurnalistice, a abandonat subiecte pe care altădată ar fi sărit ca un animal de pradă. S-a întors la Constanța, a acceptat să conducă o fițuică cu iz de revistă culturală, s-a însurat cu o fată cu aproape două decenii mai tânără, fiica magnatului ce finanța revista. Treptat, a devenit omul de paie al socrului său. Ironia sorții era că jurnalistul nu a avut habar că în spatele nopții de coșmar care i-a marcat tot restul vieții, era chiar tatăl Gloriei. A aflat abia după nașterea fiului său.

Norocul ăsta este alunecos ca un pește. Și niciodată nu vine în cantități nelimitate. Petru Istrate nu a avut nici cea mai vagă idee că s-a căcat în norocul lui în momentul în care și-a trimis huidumele pe urmele ziaristului. Florin Caracoleanu nu-și cunoștea tatăl. Se știa orfan. Dar tatăl își cunoștea foarte bine fiul. A suferit enorm când a aflat de atacul acela oribil. S-a simțit frustrat și furios pentru că nu l-a putut proteja. Câțiva ani mai târziu, a reușit să pună mâna pe unul dintre cei trei. Dar omul s-a dovedit de o loialitate ieșită din comun. A murit fără să dezvăluie numele celui ce-l pusese să facă asta. Ghinionul domnului Istrate a fost că fiica nu-i era nici pe departe atât de loială.

Cineva a spus odată că viețile ni se-ntâlnesc într-un mare puzzle. Că fiecare gest sau acțiune a noastră are o semnificație și determină o anume reacție din partea altcuiva, iar acea persoană influențează o alta și așa mai departe. Niște fugiți de-acasă au încercat să intre într-o combinație care i-a depășit. Compania a intrat pe fir și l-a trimis pe Sergiu Manta să rezolve problema. La un moment dat, agentul i-a cerut ajutor lui Robert

Dârnăveanu, zis și Paps, care a apelat la fiul său pentru a afla informații. Fostul jurnalist de investigații, neștiind că bătrânul era, de fapt, tatăl său și că nu l-ar fi expus niciodată unor riscuri, s-a speriat îngrozitor când a văzut că Paps scutură de praf fix investigația care i-a adus atâta suferință și s-a sinucis, lăsând cu limbă de moarte soției o scrisoare în care a trecut toate informațiile incriminatoare pe care le deținea, inclusiv cea referitoare la faptul că propriul său socru fusese autorul moral al agresiunii asupra sa. Și a instruit-o să i-o dea domnului Dârnăveanu, singurul pe care Caracoleanu îl credea capabil de a-l pune cu botul pe labe pe Istrate.

Acum Paps tocmai adusese pe masa de joc o piesă de puzzle menită să declanșeze o serie de reacții în lanț. Stătea pe o masă într-un subsol, tăcută și rece, după o moarte lungă, agonizantă și dureroasă.

Capitolul 8.

INDIVIDUL arăta ca și cum tocmai ieșise din casă după vreo șase luni de stat la întuneric. Nu era foarte înalt, dar era slăbănog, cu o figură lungă, nas coroiat, ochii mici și păr blond spălăcit. Ăștia prin cartier îi spuneau Umerașul sau Radiografie. Nu foarte original, dar ilustrativ. Ileana Munteanu îl privea cu un nedisimulat amuzament. Nu se putea abține să nu se gândească că trebuie să fi păcătuit grav într-o viață anterioară ca Dumnezeu să-l fi scuipat pe planetă arătând în halul ăla.

— Nu-mi faci cunoștință cu frumoasa doamnă? spuse Radiografie zâmbind cu toată gura și dezvăluind un set de dinți perfecți care păreau a fi din alt film.

— Ba da, cum să nu. Amice, ea e mama mea. Mamă – el e Tibi, zis Radiografie.

— Urât cum ești, nu mi-aș fi închipuit că ai o mamă așa frumoasă. Este o plăcere să vă cunosc, doamnă…

— Dacă-i spui „doamna Fernando” îți sparg mutra!

— Ce pot eu să fac, dacă p-aci nu știe nimeni cum te cheamă, de fapt?

— Las’ că n-ați pierdut nimic. Acum fii bun și lasă-ne! Eu și mama avem de discutat.

— Desigur, nu vreau să deranjez. Doamnă, mă bucur de cunoștință. Poate altădată îmi veți permite să vă fac cinste cu o bere. Sau orice altceva.

— Am să țin minte oferta, mulțumesc mult. O seară bună să ai, spuse Ileana zâmbind fermecător.

Tibi se îndepărtă agale. Ileana își întoarse privirea către bărbatul de la masă.

— „Mama mea”?

— Și cum ai fi vrut să te prezint? „Prietena mea”? „Mătușa”? „Amanta”? Nu ai zis tu că, uneori, cea mai simplă minciună e un strop de adevăr?

— Măcar văd că ai avut grijă să nu te prezinți cu numele tău adevărat. Care-i faza cu „Fernando”?

— O glumă a scumpului tău Sergiu. Mi-a zis așa odată, când eram la muncă, și așa mi-a rămas numele. Glumeț, omul tău.

— Nu e omul meu. Și aș vrea să eviți să petreci prea mult timp cu el.

— De ce?

— Pentru că e de la mine de la muncă și asta e o lume de care vreau să te țin deoparte.

— *Mamma dear,* am o veste pentru tine. Mă apropii de cel de-al patrulea deceniu de viață. Știu că nu ai prea putut să te joci de-a mămica cu mine până acum, dar înțelege și tu că am trecut de acea etapă a vieții. În traducere liberă, mă văd cu cine vreau și unde vreau. Iar dacă mă va trăzni ideea să mă bag în *business*-ul tău, nu prea cred că mă vei putea opri. Dar fii pe pace! Deocamdată nu mă atrage perspectiva. Mi-e bine unde sunt.

— Adică frecându-ți coatele de barul ăla?

— Ești a doua femeie care-mi spune chestia asta. Care-i faza cu coatele? E vreun nou fetiș, ceva?

— Nu fii obraznic!

— Mamă, uite cum stă treaba. La 12 ani m-ai luat de mână și m-ai dus la oamenii ăia la circ. Tu oi fi crezut că mă pui la adăpost de viața ta aventuroasă, dar eu am trăit făcând toate nebuniile din lume, de la curățarea cuștilor animalelor, până la echilibristică pe sârmă. Cu timpul a ajuns să-mi placă. Dar la un moment dat, am obosit. Nu mai vreau turnee, dormit în rulotă, cățărat la cucurigu. Îmi place viața asta, în care mă trezesc la miezul zilei, ajung la muncă la 3, pregătesc barul, fac lista de aprovizionare, pun muzica mea preferată, curtez fete frumoase.

— Și bei de stingi.

— Nu, mamă, aici te-nșeli. Un barman nu prea bea, dacă vrea să facă față la *job*.

— Da, mă rog, cum spui tu… Ascultă, Costin! Poate că nu ți-am oferit o viață așa cum ți-ai fi dorit sau ai fi meritat. Dar era foarte important, și pentru mine, dar și pentru tine, să nu afle nimeni de existența ta. Singurul lucru care mă frământă e că…

— Hei, hei, hei, oprește-te! Ce a fost a fost. Ce n-a fost, nu are rost să fie pomenit. Cum ar fi fost dacă m-ai fi crescut tu, m-ai fi dat la școală, m-ai fi educat? Poate aș fi făcut o facultate și aș fi ajuns, ce știu eu? Inginer, să zicem. N-a fost să fie. Tu ai făcut cum a fost mai bine pentru tine. Iar mie-mi place viața mea. E interesantă.

Cine știe? Poate voi scrie o carte, zise Fernando zâmbind.

Ileana vru să replice, dar un bip scurt al telefonului o opri. Îl scoase din poșetă și citi mesajul. Se-ncruntă.

— Probleme?

— Mă tem că da. Trebuie să plec. Te sun. Vezi că ți-am virat niște bani în cont. Poate, totuși, încerci și tu să-ți cauți un *job* ca lumea.

Doamna Munteanu se aplecă și-și sărută fiul pe frunte cu stângăcie. Acesta zâmbi. Femeia grăbi pasul până la mașină. Se urcă, porni și demară în trombă.

— Mama mea, spioana, murmură Costin privind amuzat în urma ei.

★

Sergiu o privea fix în ochi, simțind cum îl cuprindea furia ca un val de tsunami. Nu avea nici un drept! Nu putea să-i ceară așa ceva! Dar uite că o făcea, și chiar cu naturalețe. Ca și cum ceea ce pretindea ea ar fi fost o banalitate.

— Și dacă n-o voi face? Dacă împrăștii vorba că noua șefă neutralizează veteranii Companiei?

— Credeți că nu aș fi în stare? Sau că nu voi găsi suficienți oameni care să ia în considerare ce am eu de spus? Știți cum e: șefii vin și pleacă. Agenții, însă, se împart în două categorii. Cei care au murit și cei care nu au murit încă. Iar aceștia din urmă tind să fie solidari în momente de criză.

Manta ar fi trebuit să simtă dezastrul venind. Și probabil că ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost dominat de spumele care-i întunecau mintea. Se întâmpla destul de rar ca un agent să amenințe un șef și să scape nepedepsit. El o mai făcuse odată. Brănescu fusese, din diferite motive, mai îngăduitor. Dar doamna Munteanu nu era.

— Sunt convinsă că ai reușit să stârnești o rebeliune în Companie, dacă ai vrea. Ești suficient de carismatic și, să zicem, legendar în antrepriza asta încât să tulburi apele pentru o vreme. Dar nu o vei face. Și știi de ce? Poate tu, ca individ, nu pui foarte mult preț pe viață. Dar, din fericire pentru noi, nu trăiești în junglă, nu ești, vorba bancului, puternic și autonom. Ai doi colaboratori apropiați. Pe Dragoș, care-ți este loial ca un ciobănesc

german și pe domnișoara Lidia, pentru care și tu și domnul Apostolescu nutriți o sinceră afecțiune. Dar cel mai important motiv e ăsta, mai adăugă femeia și aruncă pe birou, în dreptul bărbatului, un plic.

Sergiu îl luă și-l deschise, înăuntru erau fotografii ale fostei soții și ale fiului său. Și, ce era cel mai grav, agentul realiză că se uita la poze făcute de el, cu aparatul lui de fotografiat și descărcate în laptopul personal.

— Ce credeai, că nu sunt la curent cu faptul că-ți urmărești și protejezi nevasta și copilul? Îți mai amintești cum era în facultate, Sergiu? Când munceam la copiuțe armonică sau ne așezam în așa fel încât să nu se prindă profu' că tipa din spate ne dictează? Dar, de fapt, ne amăgeam singuri. Ni se părea că eram șmecheri, dar nu era cazul. Cel de la catedră vedea ca-n palmă. Iar dacă ne reușea stratagema era pentru că el, sau ea, o permitea. Vezi tu, noi am știut dintotdeauna că îi protejezi, că ai aranjat niște scheme complicate prin care ei să aibă acces la niște bani fără să devină curioși sau suspicioși, că i-ai făcut felul tipului ăla cu care s-a combinat soția după presupusul tău deces și care o bătea de-i suna apa-n cap. Cunoaștem aceste lucruri și le tolerăm câtă vreme tu-ți faci treaba cum trebuie. Dar dacă tu nu mai răspunzi la comenzi, atunci ei devin un balast. Și orice balast trebuie eliminat.

Preț de o clipă, Manta avu o fantezie. Cum sare peste birou și îi sucește capul la spate. Nici n-ar fi fost greu. Dar realiză instantaneu că asta l-ar fi condamnat la moarte și pe el și pe Apostolescu, care-l aștepta în antecameră. Nici unul dintre ei n-ar fi reușit să iasă vii din clădire. Bărbatul făcu eforturi disperate să-și ascundă sentimentele. Dar doamnei director nu-i scăpară fălcile încordate și vena de la tâmplă care pulsa ușor. Îi dădu omului din fața ei șansa de a se liniști, apoi ocoli biroul și veni în fața fotoliului ocupat de el. Se sprijini cu mâinile de brațele piesei de mobilier și se aplecă atât de aproape de bărbat încât fețele lor fură pe punctul de a se atinge. Deși avea o viziune totală asupra decolteului femeii, iar medalionul de la gâtul ei se legăna provocator, cei doi continuară să se privească-n ochi fără să clipească.

— Sergiu, crede-mă că te-nțeleg, spuse șefa cu o voce joasă. Și urăsc șantajul pe care îl practic cu tine.

Nu-mi place nici mie povestea asta. Dar Robert, Paps cum îi spui tu, a afectat grav interesele Companiei atunci când l-a executat brutal pe Istrate.

— Faptul că Istrate și-a bătut joc de fiul lui e doar un mic detaliu, care oricum nu afectează interesele nimănui, presupun.

— Știi foarte bine că uneori trebuie să și încasăm lovituri…

Sergiu zâmbi.

— Nu știu cum se face că numai cei de partea asta a biroului încasează lo…

— N-ai idee ce amarnic te-nșeli, Sergiule!

Ileana se ridică și se duse către fereastră, privind în gol. „*Yeah, whatever*!" gândi Manta total neimpresionat de jocul ei. Femeia oftă și se-ntoarse cu fața spre el.

— Mă tem că variantele sunt două. Fie faci ce ți-am ordonat, fie vei suporta consecințele.

— De ce eu? De ce nu este trimis altcineva?

— Tu ai avut o legătură specială cu el. Iar asta ridică semne de-ntrebare. E un test de loialitate, Sergiu. Unul foarte important.

— Am înțeles, spuse bărbatul cu un ton rece.

Se ridică și dădu să plece. Șefa veni după el și-l prinse de braț. Manta se-ntoarse brusc. Un pic prea brusc. Ileana tresări, dar își reveni instant. Îi luă mâinile într-ale ei și-i spuse:

— Ascultă, știu că ți-e greu și că acum ești furios. Dar eu știu să apreciez loialitatea. Iar dacă vei avea nevoie de ceva, orice, poți veni la mine oricând, ok?

Sergiu nu răspunse. Își desprinse ușor mâinile din ale ei și ieși încet, deși nu-și dorea nimic mai mult decât să trântească ușa aia și s-o scoată din țâțâni. Mergea pe hol cu pași mari. Apostolescu îl urmă cu greu.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? Ce ți-a zis?

— Vaca naibii! izbucni Manta odată ajuns în lift. Mi-a ordonat să-l ucid pe Paps și m-a șantajat folosindu-se de soția și copilul meu. Și de voi.

— De noi?

— Tu și Lidia. Viețile voastre și familia mea au fost puse în balanță cu cea a lui Paps. Și asta în timp ce se dădea la mine, curva împuțită!!!

Dragoș rămase mut. De-abia când ajunseră-n birou și ieșiseră amândoi pe terasă cu câte-o țigară-n mână, își

adună curajul să întrebe:

— Și ce-ai să faci?

— Ce dracu' crezi că pot să fac? Îl voi omorî pe Paps, asta o să fac!

★

Lidia patrula prin casă frângându-și mâinile. Simțea cum o apuca tremuratul și frigul totodată. Dragoș îi trimisese un mesaj în care îi spusese doar atât: „e de rău!!!" Moment în care panica o lovise brusc. Știa că Sergiu fusese chemat de urgență la Companie. Dragoș o anunțase și îi spusese să rămână acasă, că avea să-l însoțească el pe Manta. Se scurseseră apoi mai bine de trei ore fără nici o veste. De mai multe ori luase telefonul pentru a-l suna pe Apostolescu, dar tot de atâtea ori renunțase. Până la urmă, oamenii erau convocați de conducere. Imediat ce puteau, aveau să o sune.

După mesajul eliptic al colegului ei, își călcase pe inimă și le telefonase și unuia și celuilalt. Dar nu răspuseseră. Era tensionată ca un arc. Ar fi băut ceva, dar nu putea. Trebuia să rămână cu capul pe umeri dacă băieții ar fi avut nevoie de ajutor. Aproape că-și dorea să aibă. Să o sune și să-i spună: „Soro, suntem în căcat, trebuie să faci asta și asta pentru noi…" Măcar atunci ar fi știut ceva despre ei.

Bătăile în ușă aproape că-i provocară un atac de cord. Se duse cu pași timizi către hol. Ajunse la ușă și se uită pe vizor. Dumnezeule, era Sergiu! Se grăbi atât de tare să descuie, încât i se-ncurcară mâinile în chei. Când, într-un final, reuși, iar Manta îi apăru în față, prima impresie fu că era beat. Părul îi ieșise din coadă, geaca era descheiată, tricoul transpirat și respira greu. Mai mult, Lidia putea să jure că avea ochii roșii și urme de lacrimi pe obraji. Dar în mâna dreaptă ținea strâns casca. Ori el nu bea niciodată când mergea cu motorul. Nu era capsat, dar arăta distrus. Distrus și nespus de frumos.

Bărbatul ridică privirea, se uită în ochii ei și spuse:

— Pentru Dumnezeu, dă-mă afară! Dacă ții la viața ta, la sănătatea ta mintală, ia-mă de guler și aruncă-mă pe scări!

★

Cornel Borțan patrula prin cameră cu pași mari în timp ce rodea literalmente din pipa pe care oricum uitase s-o aprindă.

— Stai naibii jos, că m-amețești! spuse Irina după ce-l urmărise cu privirea ca la un meci de tenis preț de un sfert de oră.

— Nu pot. N-am stare, replică bărbatul trecându-și mâna prin chica bălană.

— Eu tot nu pot să-nțeleg de ce s-a bășicat lumea așa de tare pe povestea asta. Până la urmă, va fi o carte despre furtul unor arme prăpădite care s-a-ntâmplat acu' o sută de ani și a unor tablouri din Olanda. Nu e ca și cum scoatem o poveste despre scurgeri de informații de la SRI către Wikileaks.

— Sursa mea zice că noi nu avem cum să-nțelegem implicațiile, pentru că n-avem informațiile necesare.

— *Great*! Lucrăm cu ce avem și încercăm să o facem cât mai credibilă. Vorbesc cu amicul meu din poliție să-mi dea niște amănunte despre proceduri utilizate în astfel de cazuri, ca să nu pară chiar legendă urbană. Mai cosmetizez poveștile tembelului ăla, că acum chiar că par aiureli, și vedem ce iese.

— Nu merge, Iri. Cartea ta va atrage atenția asupra temei. Nu e bine.

— Cornele, eu zic că ne auto-flatăm. Hai să fim serioși, cam câți cititori sunt în țara asta? Trei milioane? Și aici îi includ și p-ăia care citesc ocazional sau care se documentează pentru muncă sau ceva. Dintre ăștia, o mică parte citesc crime. Să zicem că, nu știu, vreo zece mii vor afla despre apariția romanului și vreo cinci mii au să-l citească. Nu vor fi cifrele atât de mari, dar să zicem. Sunt cinci mii de oameni care, poate, își vor pune întrebări timp de cinci minute după ce termină de citit. *Who the fuck cares*?

— Nu știu ce să zic. Sursa mea e ofticată rău…

— Cine naiba e sursa asta a ta și ce hram poartă, de-a băgat sperieții în tine în halul ăsta???

Boțan zâmbi.

— Ideea e că am încălcat înțelegerea. Era vorba că ei vin cu tema, tu ieși povestea și eu o editez. Doar că, acum, am venit noi cu povestea și asta nu le place.

— *Wow*, stai așa! „Era vorba” cui? Că eu nu-mi amintesc să fi fost invitată la discuții.

— Păi nu e nimic bătut în cuie. Omul a avut o parolă cu mine și…

— Am înțeles bine? Tu ai încheiat un *deal* pe cărțile mele? Cam cum vine asta, patroane?

— Iri, lasă-mă să-ți explic. Eram în budă rău cu banii. Editura era pe butuci. Ei m-au ajutat. Ce zic eu „m-au ajutat”? Ajută în continuare. Bagă bani, contracte…

Irina se ridică de pe canapea, veni în fața editorului, îl apucă de barba proaspăt tunsă și frezată și-l obligă să o privească-n ochi.

— Cornele, bagă bine la cap! Tu nu ai nici un drept să-nchei protocoale despre ce scriu sau nu scriu eu, fără ca, măcar, să mă pui în temă. Eu voi termina romanul ăsta cu, sau fără, ajutorul tău. Iar dacă tu nu vrei să-l publici, nu-i nimic, găsesc eu altă editură. Dar, din momentul ăla, nu mai vreau să știu de tine. Ne-am înțeles?

★

Lui Manta îi era imposibil să-nțeleagă de ce alesese Paps apartamentul ăla ca loc de întâlnire. De fapt, era unul dintre puținele momente în care se simțea depășit de situație. Se ridică de pe fotoliu, se duse la geam și privi strada întunecată.

— Nu-nțeleg.

— Ce anume? întrebă Paps care tocmai venea din bucătărie cu o tavă pe care erau două pahare, o sticlă de whisky.

— Mai nimic, ca să fiu sincer, spuse Sergiu întorcându-se către interlocutorul său. Zici că tu furnizai informațiile editorului Irinei.

— Da.

— De ce?

— Pentru că așa mi s-a ordonat. Borțan e pe statul nostru de plată de mai mulți ani. Cam din 2008, când a lovit criza. Vezi tu, puștiule, în privința opiniei publice una dintre cele mai bune tehnici de manipulare a informației este „fumigena”. Vrei să abați atenția de la o temă, bagi la înaintare o alta. Vrei să nu se mai vorbească

despre falimentarea fabricilor românești? Bagi tema naționalismului în Ardeal. Vrei să nu mai observe oamenii că tot mai multe decizii naționale se iau la nivelul Uniunii și nu în țara respectivă? Vorbești despre corupție și justiție. Vrei să uite lumea despre niște arme furate? Vorbești de droguri în școli.

— În cazul nostru, povestea din spatele fumigenei care e?

— E o istorie care a-nceput demult. Vezi tu, comunitatea serviciilor de informații, cum li se spune acuma, și-a asigurat dintotdeauna banii. Nu poți conta pe fondurile de stat, atâta vreme cât bugetul e făcut de niște politicieni care nu ezită să te lase-n fundul gol ca să dea ei bine la public. Știai că, pe vremea lui Ceaușescu, Securitatea producea bani serioși prin Dunărea, întreprinderea ei de comerț exterior?

Sergiu încuviință cu un gest.

— După decembrie 1989, lucrurile s-au schimbat puțin, la nivelul organizării. A trebuit să descoperim surse alternative de venituri. Traficul de arme și de obiecte de artă a făcut parte din joc.

— Adică furtul de arme de la Ciorogârla…

— A fost o eroare monumentală. Compania sprijină din umbră o grupare de transnistreni separatiști. Nu e cine știe ce de capul lor, de-aia îi și ajutăm. Ideea e că, dacă te asiguri că sunt mai multe facțiuni într-o tabără, atunci tabăra aia nu va deveni niciodată puternică. E ceea ce au încercat americanii cu Isis, dar a ieșit prost pentru că marionetele lor s-au dovedit a fi mai inteligente decât păpușarii. În fine! Ameții pe care noi îi aprovizionăm din când în când sunt suficienți de slabi să nu poată face nimic notabil, dar suficient de puternici încât să încurce lucrurile în propria lor cauză. Ăștia au avut nevoie de arme, la un moment dat. Cum nu puteam să încheiem pur și simplu un contract cu ei și să-l dăm în executare fabricii de la Tohani, am capacitat unul din oamenii noștri din armată să organizeze mici subtilizări de armament din diverse unități militare. La Ciorogârla s-a acționat ghiolbănește și a ieșit scandal. Motiv pentru care s-a dat *reset*, s-au „găsit” armele, s-au făcut arestări.

— Și cele de la Gino din curte?

— Alea erau niște rateuri. Nici măcar la instrucție nu se mai foloseau. De-aia nu și-a bătut nimeni capul cu

ele.

— Și cum a ajuns amărâtul ăla să le vândă fix transnistrenilor noștri?

— Sergiu, sistemul ăsta nu e unul integrat, cu o conducere și o strategie unică. Nu ne mai lasă democrația să lucrăm pe picior mare. E o structură modulară. Să zicem că eu te rog pe tine să-mi rezolvi o problemă. Tu accepți, pentru că și eu, la rândul meu, te ajut cu anumite chestii. Dar modul în care te ocupi de problema mea este în mâinile tale. Nu-ți spun eu ce și cum să faci. Transistrenii noștri există independent de Companie. Își conduc activitatea în modul lor propriu. Ei sunt încontinuu în căutare de arme. Și au recrutat niște idioți care au pus botul la oferta lui Gino.

— Și tablourile din Amsterdam?

— Ăsta a fost Istrate care s-a lăcomit. Nu am toate amănuntele, dar se pare că avea pe cineva în conducerea muzeului din Olanda. Presa locală a avut dreptate. Ăia voiau să facă o combinație cu asigurările. Istrate a trimis oamenii care să umfle picturile. La fața locului au fost instruiți cum să procedeze. Petru spera să poată utiliza contactele noastre ca să le vândă. Nu a putut și a rămas cu ele pe cap. Până la urmă, se pare că a găsit un potențial client în Serbia. Doar că trebuiau scoase din țară și a apelat la amicii din gherila de peste Prut pentru o soluție.

— Iar ăștia l-au găsit pe Ilarie și au încercat schema cu un tablou, să vadă dacă merge.

Fu rândul lui Paps să încuviințeze.

— Vezi tu, Gino, Simina și Ilarie au reușit să încurce treburile tuturor. Gino a încercat să vândă armele defecte rusnacilor. Aceiași care, pe de altă parte, aveau ordin să găsească o soluție pentru a scoate tablourile din țară. Tu ai intervenit și i-ai omorât pe cei doi, iar asta a determinat evenimente în cascadă. Gino și-a însușit banii. Ilarie a rămas cu tabloul pe cap. Și apelează tot la Gino pentru a găsi o soluție să-l valorifice. Rămași fără cei doi oameni, fără tablou și fără banii de arme, dar neștiind de existența ta, șefii celor împușcați încep să-i vâneze pe Gino și Ilarie. Fac prăpăd în apartamentul primului după bani și în locuința celui de-al doilea căutând tabloul. Raluca, prietena lui Ilarie, este cea mai inocentă victimă în povestea asta.

— Culmea știi care e? Că, atunci când au răscolit apartamentul Siminei și al lui Gino după bani, tabloul era acolo.

— Pe bune?

— Dap. Dar probabil nici nu s-au uitat la oribilitatea de pictură cu bărcuța pe valuri pusă după ușa din sufragerie. Așa cum nici eu n-am făcut-o.

Amândoi pufniră în râs.

— Deci camuflajul lui Ilarie a funcționat.

— Așa se pare. Nu mi-e foarte clar dacă poți înlătura „opera" zăpăcitului și să rămână Matisse-ul intact. Dar asta e problema experților. Ceea ce nu înțeleg eu, este de ce am fost noi aruncați pe urmele rusnacilor. Că eu am ajuns la Simina și, prin ea, la Gino și Ilarie pentru că eram pe urmele transnistrenilor.

— Voi ați fost pe post de rachetă de semnalizare. Atât pentru ei, cât și pentru gruparea lui Istrate. „Fiți cuminți și nu mai furați din cașcaval, că vă scoatem din joc." Doar că, așa cum spuneam, au apărut ăștia trei în poză și totul s-a dus pe apa sâmbetei.

— Și Florin Caracoleanu?

— Nu a știut niciodată că e fiul meu. Ne-am cunoscut oficial la un moment dat și ne-am împrietenit, dar nu i-am spus niciodată. Am preferat să-l protejez de la distanță, așa cum faci și tu cu fiul tău. Mie nu mi-a ieșit, adăugă bătrânul cu tristețe. Sper ca tu să ai mai mult noroc. Sau să te pricepi mai bine.

— Când ai aflat că Istrate e cel care a pus la cale răpirea și violențele asupra lui?

— Am aflat după ce el a murit. Altfel, Istrate ar fi fost oale și ulcele de mult.

— Și nora și nepotul tău? Noi suntem la ei acasă, deci ei sunt…

— Departe.

O vreme tăcură amândoi.

— Și acum ce facem, Paps? Știi că Ileana Munteanu mi-a ordonat să te omor. Dar eu…

Robert îi făcu semn agentului să tacă.

— Vom face lucrurile cu eleganță, Sergiule. Așa cum ne place și mie și ție. Uite. Eu o să pun băutură în pahare.

Paps luă unul dintre ele și îl puse în fața lui Manta, pe al doilea îl plasă în dreptul său. Apoi scoase o mică

fiolă din buzunar și o întinse către agent.

— Iar tu vei folosi asta ca să duci lucrurile la bun sfârșit.

Sergiu privi nemișcat obiectul din mâna lui Paps.

— Hai, ia-o și îndeplinește-ți misiunea! Trebuie să treci testul de loialitate, dacă vrei să-ți poți proteja în continuare copilul.

Manta oftă. Luă fiola din mâna lui Dârnăveanu, o sparse și turnă conținutul în paharul din dreptul bătrânului. Acesta dădu să toarne băutura, dar se opri.

— Toarnă tu, Sergiule! Eu mă duc să aduc două trabucuri. Florin are… avea în birou unele cubaneze. Fuma câte unul la ocazii speciale. Nu prea avea voie, din cauza sănătății, dar… Mă duc să aduc două. Să facem ceva și în memoria lui.

Paps se ridică și se duse către biroul de lângă fereastră. Deschise o cutie din lemn lăcuit și găsi ce căuta. În acest timp, bărbatul mai tânăr umplu paharele. Pe care apoi le privi cu atenție. Păreau exact la fel. Sergiu le mai aruncă o privire și, fix înainte ca Paps să se-ntoarcă spre el, le schimbă între ele.

Capitolul 9.

CATHERINE Deneuve fusese actrița preferată a mamei ei. Babele din familie i-au povestit că femeia refuzase cu obstinație să-i dea viață până când nu i se adusese poza franțuzoaicei din poșetă. Deși era soție de nomenclaturist, cu toate avantajele care decurgeau din această calitate, pe tovarășa Munteanu au apucat-o chinurile facerii în vizită la părinți, în pitoreasca comună Miroslava din județul Iași. Localitatea nu era departe de municipiul reședință de județ din inima Moldovei, dar pe vremea aceea SMURD-ul nu exista nici măcar sub formă de proiect, așa că soția potentatului PCR a născut în casa construită de bunicul ei, cu moașa din sat și secretarul de partid al comunei făcând cruci cu limba-n gură, să nu pățească lăuza sau copilul ceva, și toată furia potentaților din capitală să se reverse asupra lor.

Nașterea a decurs normal, fetița a venit pe lume sănătoasă, femeia s-a refăcut repede. Înainte de a se întoarce acasă, cu fiica nou-născută, femeia a recuperat de pe noptiera mamei poza cu chipul bălai al vedetei de pe malul Senei. Una dintre primele amintiri ale Ilenei Munteanu din copilărie era că obișnuia să scotocească în poșeta mamei după poză și s-o privească minute în șir. Dar timpul a trecut, copila slăbuță și brunetă s-a transformat în adolescentă și a uitat de micul talisman al femeii care i-a dat viață. Uneori le spunea colegilor amuzată:

— Mama și-ar fi dorit să semăn cu actrița aia franțuzoaică. A ținut chiar poza ei în mână când m-a născut. Dar n-a mers.

Și-a schimbat punctul de vedere un deceniu mai târziu. Tatăl, mult mai în vârstă decât mama, a căzut victimă unui atac de cord și s-a stins. Tânăra a suferit un șoc puternic. Și a albit aproape instant. A decis să se vopsească blondă, pentru că rădăcinile încărunțite înainte de termen nu mai erau atât de vizibile când părul creștea. Cumva, i-a căzut din nou în mână poza pe care mama încă o păstra, dar care acum purta urmele trecerii timpului, întocmai ca figura unui om. A luat-o și s-a dus

în fața oglinzii. A privit succesiv chipul din fotografie și pe al ei. Crescuse. Corpul căpătase forme conturate frumos. Fața avea acum trăsături delicate, elegante. Ochii erau mari și căprui. Ileana realiză că, într-un final, dorința mamei devenise realitate. Nu semănau ca două picături de apă, dar era o apropiere de stil. Ca și cum ar fi fost înrudite. Ca sinonimele, care exprimă același lucru dar nu sunt la fel.

O viață mai târziu, femeia încă mai păstra stilul consacrat de cea pe care nu o văzuse decât în filme. Doamnei Munteanu îi plăcea să se admire în oglindă. Părul drept, blond, mătăsos, sânii nu prea mari, dar perfect rotunzi (trăiască chirurgii esteticieni!), talia subțire, picioarele lungi și armonioase, puse în evidență de ciorapii fini, din mătase, fustele drepte, până la genunchi, dar cu crăpături îndrăznețe și pantofii cu toc cui. Iar chipul, ei bine, da! Acesta mai îmbătrânise puțin. Câteva riduri, mai ales cele din dreptul ochilor, deveneau din ce în ce mai greu de mascat cu ajutorul fardului. Dar chiar și așa, încă mai întorcea privirile pe stradă. Chiar și cele ale unor bărbați de vârsta fiului ei.

Zbârnâitul telefonului mobil o smulse din exercițiul de admirație a propriei persoane. Îl luă și citi mesajul. Se lăsă să cadă în fotoliu și oftă. Lucrurile nu ieșiseră cum și-ar fi dorit. Era nevoie de o mică strategie.

Catherine Deneuve dispăru ca un fum în sertarul de amintiri legate de mama ei.

★

La o mie patru sute de kilometri vest de București, era o cameră prin ale cărei ferestre închise se întrezăreau podul Canal Grande și podul Rialto, îmbogățite de luminile serii. Pe pervazul ferestrei pâlpâiau o mulțime de lumânări parfumate. Brănescu nu suporta mirosul de canal care umplea camera, indiferent cât de multe odorizante folosea. Și umezeala. Și aglomerația permanentă. Și imposibilitatea de a conduce o mașină. Fostul șef al Companiei B nu mai vedea de mult frumusețea citadelei italiene construită, cu multe secole în urmă, pe mlaștină, de teama invaziilor barbare.

„Probabil că mi-au studiat în amănunt profilul psihologic când au hotărât exilarea asta. Ceea ce pentru

mulți ar fi o binemeritată vacanță, pentru mine e un chin.”

Bărbatul privi prin cameră, la tapetul în nuanțe de crem și auriu, la oglinzile din cristal și tablourile, copii după mari maeștri. La mobilele baroce și candelabrul de cristal.

„Camera asta arată ca și cum ar fi destinată unei dame de companie.”

Strecură mâinile sub perna învelită în bumbac egiptean. Și zâmbi, amintindu-și de oripilarea recepționerului când a cerut înlocuirea așternuturilor din mătase naturală cu unele din bumbac. De preferință albe.

Simți mișcare în pat, lângă el. Întoarse capul spre stânga. Bogdan își schimbase poziția și acum dormea pe burtă cu gura întredeschisă și părul ciufulit răspândit pe pernă. De fapt nu dormea. Se prefăcea și Brănescu știa asta. Respirația lui regulată avea ceva delicat în ea. Bărbatului mai în vârstă îi plăcea să o asculte. Culmea era că nici el, nici mai tânărul său asistent nu erau homosexuali. De altfel, Brănescu nici nu era foarte sigur că ceea ce făceau ei se putea numi sex. Mai degrabă se explorau reciproc. Întotdeauna avusese o admirație pentru corpurile masculine ce se apropiau de perfecțiune. Nu cele ale oamenilor pasionați de *bodybuilding* și care aveau o musculatură enormă, exagerată. Nici sculpturile grecești cu posturile lor neverosimile. Ci, mai degrabă cele ale tinerilor care practică sportul sau adoră să petreacă timp în aer liber, în sălbăticie. Un corp armonios, dezvoltat firesc cu un chip expresiv este probabil forma umană cea mai aproape de creația divinității, dacă exista vreuna. Sigur, era mai greu de înțeles ce naiba găsea Bogdan atractiv la el. Niciodată nu avusese cine știe ce corp. În tinerețe fusese banal. Iar după treizeci de ani începuse să se-ngrașe. Aproape la fel de mult ca nevastă-sa. Vibrația unui mobil îi aduse o binevenită rupere a stării de meditație în care intrase. Gândurile despre relația lui intimă cu asistentul său îl făceau întotdeauna să se simtă impropriu. Aproape rușinat cu el însuși.

Nu schiță nici un gest. Era telefonul lui Bogdan. Ca fost director trimis într-un fel de pensie își permitea să lase mobilul în cealaltă încăpere în timpul siestei de după-amiază. Mai tânărul său colaborator nu se bucura

de același privilegiu. La al doilea apel reacționă. Răspunse. Ascultă fără să zică un cuvânt. Apoi închise și puse telefonul înapoi pe noptieră. Fără să deschidă ochii, spuse:

— Se pare că trebuie să ne-ntoarcem acasă.

— Serios?

— Mda. E, din nou, nevoie de tine.

— A… Soția mea nu va fi deloc fericită.

— Nu. Nu va fi.

Brănescu oftă din nou. Privi către celălalt cu coada ochiului și nu se putu abține să nu se-ntrebe dacă nu cumva tocmai înțelesese ce îl atrăgea pe mult mai tânărul său prieten la el.

★

Apostolescu începu să râdă în hohote nervoase, dând capul pe spate. Manta îl urmări fără să mai spună un cuvânt.

— Cum funcționează chestia asta, Sergiule? Te minți singur până când ajungi să crezi și tu ce spui?

— E, hai, omule, că nu-i chiar așa.

— Nu? Dar cum e?

— Ascultă, n-am avut nici o intenție să o rănesc pe Lidia. Pe bune. M-am dus la ea pentru că eram rănit și singur și…

— Te-ai dus la ea pentru că erai furios ca dracu'. Pizda aia de Ileana Munteanu te tratase ca pe o rotiță din mecanism – ceea ce și ești! Și tu și noi și toată lumea. Ți-a explicat cu subiect și predicat că tu ai mai multă nevoie de ea decât ea de tine și că ai face bine să execuți întocmai comanda. Ți-ai dat seama că marele agent Sergiu Manta este, la finalul zilei, fix nimeni în drum. Așa că ai scos din sertăraș femeia care se uită la tine ca la o minune a lumii și ai folosit-o pe post de șervețel de muci.

— Așa cum pui tu problema, pare că Lidia ar fi o fată inocentă și slabă de minte și eu – un monstru care a profitat de inocența ei. Nu e chiar așa. Știa cine sunt, cum sunt. Iar când m-am dus la ea, am încercat s-o avertizez…

— O, da! Ai apărut ca un erou de epopee greacă. Bărbatul puternic dar pe care forțele întunericului l-a

învins și e rănit, singur și trist. Și i-ai spus: „Dacă ții la persoana ta, dă-mă afară!” Ceva de genul ăsta, nu? Iar ea, femeia aia care te iubește în ciuda realității, ce era să facă? Să ridice din umeri și să zică: „Ok, păi, atunci, hai pa!” Și să-nchidă ușa, nu? Sictir! Te-ai dus acolo cu replicile pregătite, știind exact care va fi reacția Lidiei. Apropo! Când ți-ai ciufulit părul și ți-ai udat tricoul? În scara blocului? Că, atunci când ai plecat de la sediu, scoteai fum pe nări de nervi, dar freza și ținuta erau în perfectă stare. I-ai tras-o, apoi i-ai zis că altceva tu nu îi poți da, decât atât: o pulă. Și aia, o singură dată. *Fuck you, man*!

— Dragoș, am știut întotdeauna că o simpatizezi, dar n-am realizat că ții așa mult la ea. Dacă mi-aș fi dat seama…

— Te-ar fi durut în cur. În momentul ăla tu aveai nevoie să fii ogoit. Altceva și altcineva nu mai conta.

— Probabil că ai dreptate. Nu știu ce să zic.

— Sergiu, problema nu e, neapărat, că ai profitat de o femeie îndrăgostită de tine. Deși e o treabă de căcat, toți facem asta într-un fel sau altul. Problema e că Lidia era parte a echipei. Noi suntem o familie. Disfuncțională, ciudată, dar familie. Dacă ai o locuință de căcat cu o mobilă veche de pe vremea bunicii, nu-i dai foc și nu pui toporul pe ea până când nu-ți permiți ceva mai bun. Tu ai avut trei oameni care au ținut la tine și te-au acceptat exact așa cum ești. Pe unul l-ai omorât, de alta ți-ai bătut joc. Al treilea sunt eu. Dar jur pe ce vrei tu că, dacă mai produci o căcănărie din asta, nu numai că-mi iau mâna de pe tine și te las să pici, dar îți mai dau și un șut ca să nu ratezi șanțul. Ne-am înțeles?

— *Fair enough*! Dar să știi: cu Paps nu e chiar așa. Fiecare am avut ordin să-l elimine pe celălalt. Amândoi am executat ordinul. Eu am fost cu un pas mai sprinten. Atâta tot.

— Pe bune?

— Yap!

— Și crezi că tot doamna Ileana…?

Agentul încuviință cu un gest.

— Nașpa! Nașpa rău! Ce naiba facem? Reacționăm sau mergem pe burtă, că-i apa mică?

— În seara asta, eu propun să ne facem mangă, zise Sergiu și întinse mâna după sticla de Chivas care purta

încă urmele stagiului în congelator. Bei cu mine? mai întrebă el imitând un beţiv.

O glumă veche despre care nici unul din ei nu mai ştia de la ce a plecat.

★

Întins pe burtă, cu fruntea sprijinită de o pernuţă specială, Cornel Borţan încerca să se relaxeze. Încerca, dar nu-i ieşea. Totul părea să-l irite. Bumbacul cearceafului îl gâdila, ventilaţia nu se făcea ca lumea şi el transpira, mirosul beţişoarelor parfumate era prea dulceag. Iar degetele magice ale fetei nu aveau, de această dată, nici un efect.

Mei Ling era o chinezoaică de vârstă incertă, stabilită în Bucureşti, care, în ciuda vorbei târgului despre asiaticele din branşă, chiar făcea ce scria pe cartea ei de vizită: masaj. Afacerea ei se desfăşură discret, într-un apartament din cartierul Drumul Taberei. În mod ciudat, într-o epocă în care nu are rost să ieşi la cină, dacă nu dai *check location* şi nu-ţi faci *selfie* cu mâncarea, femeia alesese reclama din gură-n gură. Şi, dat fiind că era foarte bună în meseria ei, nu ducea lipsă de clienţi. Editorul făcea parte dintre cei cu statut de VIP. Dar oricât se străduia maseuza, musculatura bărbatului rămânea ţeapănă.

— Domnul este foarte tensionat, spuse ea într-o română corectă, dar cu un accent ciudat.

— N-ai idee, răspunse Borţan înainte ca grijile să-i revină în minte.

Irina nu voia nici în ruptul capului să renunţe la carte. Şi, într-un fel, o înţelegea. Ca autor, când simţi că ai un subiect bun, nu-ţi vine să-l abandonezi. Problema era că nici unul din cele două contacte sus-puse ale sale nu reacţionaseră bine când văzuseră în presă anunţul despre viitoarea continuare a romanului „Culorile cenuşii”. Nu-i consultase, ce-i drept, nu-şi închipuise nici un moment că o povestioară despre nişte tablouri furate şi nişte arme vai de mama lor, pe care oricum statul nu-şi bătuse capul să le recupereze, vor deranja la maniera asta pe ăia din Dumnezeu ştia ce serviciu secret făceau parte ăştia doi.

Când îi propusese prima oară Irinei Grosu să publice la editura lui, nu avusese nici cea mai mică idee ce belea își lua pe cap. Fata câștigase un concurs de nuvele polițiste pe care editura lui îl sponsorizase. Premiul consta în publicarea celor mai bune zece istorioare din concurs într-o antologie. Povestea ei nici măcar nu fusese prima. Se clasase a cincea sau a șasea. Subiectul era extrem de banal, dar o salvase scriitura corectă, coerentă și modul impecabil de derulare a intrigii. Era clar că domnișoara Grosu întâmpina oarece probleme în identificarea unei teme incitante, dar, dacă-i dădeai un crâmpei de inspirație, putea face minuni cu el.

Atunci și-a amintit de propunerea lui Paps. Ăsta era un tip care, cel mai probabil, se apropia voios de cel de-al șaptelea deceniu de viață, dacă nu chiar mai mult. Și devenise furnizorul plăcerii lui vinovate. Lui Cornel îi plăceau drogurile cu efect halucinogen. Ceea ce livra moșul nu numai că era de calitate, dar venea cu un antidot pentru înlăturarea efectelor secundare nedorite. Iar omul își făcea o datorie în a se preocupa de sănătatea clienților lui.

— Un client în bună stare e unul care cumpără, zicea el.

În timp, deveniseră un fel de amici. Sau, mai degrabă, parteneri de discuții interesante. Odată venise vorba despre romanele polițiste. Paps mărturisise că are o idee trăznet pentru o asemenea carte, dar nu se pricepe să o scrie. De fapt, nu era ideea lui. Ci mai degrabă, o istorie reală cu final rămas în coadă de pește. Cornel preluase povestea, i-o transmisese Irinei și așa se născuse primul roman de succes al fetei. Deși se vânduse destul de bine, nu reușise să scoată editura din problemele financiare cu care se confrunta. Când venise cu a doua temă propusă, bătrânul apăruse și cu un potențial investitor. Atunci ar fi trebuit să i se aprindă semnalele de alarmă. De fapt, i s-au aprins, dar le-a ignorat, pentru că se bucura prea mult să fi ieșit de la strâmtoare. Apoi a intrat pe fir tipa aia a naibii cu aere de Paris. Aia lua textul și-l cenzura zdravăn. Iar el trebuia să îmbrace totul în sugestii editoriale. Și s-o convingă pe nebuna de Irina să le accepte, ceea ce nu era deloc ușor.

„Culorile cenușii” a pornit tot de la ideea lor. Dar întâmplarea a făcut ca Irina să fie atrasă de relatările

presei, așa că el nu a mai fost nevoit să-i sugereze subiectul. Dar, în schimb, i-a spus că avea niște cunoștințe în Ministerul de Interne care ar putea ajuta cu informații despre caz. Când Irina a propus continuarea poveștii, Borțan nu și-a închipuit nici o clipă că ăștia doi vor sări de cur în sus și vor trece la amenințări. Cu atât mai mult, cu cât sursa primară fusese un amețit ce venise cu o istorie atât de mirobolantă, încât nu avea cum să fie adevărată.

Copleșit de gânduri, bărbatul nici nu realiză că Mei Ling terminase masajul.

— M-am străduit, să știi, spuse femeia. Dar tot încordat ești. Mă tem că problema nu e la mine. Ci aici, spuse ea, atingând ușor tâmplele încărunțite ale clientului ei.

— Știu, Mei Ling. Îmi pare rău. Mâinile tale sunt minunate, dar eu nu reușesc să-mi scot problemele din minte.

— Aș putea să mai încerc, spuse ea, mângâind ușor, cu ambele mâini, părul clientului ei.

Cornel Borțan nu știu cum să interpreteze gestul. O cunoștea pe chinezoaică de ani de zile, dar, de fapt, nu știa mai nimic despre ea. Nici nu-l interesase. Pur și simplu, ideea unei apropieri între ei nu-i dăduse prin cap. O privi în ochi pentru a încerca să-și dea seama dacă ce-și închipuia se și întâmpla în realitate. Privirea ei i se păru rece și fixă ca a unei soacre când ginerele întârzie prea mult de la serviciu. Și totuși, era ceva în mângâierea aia. Sau nu… Editorul zâmbi stângaci, sărută dreapta femeii, se dădu jos de pe pat și-și înfășură prosopul în jurul taliei. Plecă ușor către vestiar să se-mbrace. Se opri în pragul ușii, dar nu avu curajul să întoarcă privirea.

— Am îmbătrânit, futu-i, mormăi Borțan pentru sine.

★

Uscatul părului nu fusese treabă ușoară. Coafura aceea, care părea foarte naturală, cu pletele drepte și vârfurile întoarse spre interior se obținea prin uscarea fiecărei șuvițe cu ajutorul periei rotunde. Era o muncă de durată și destul de solicitantă pentru mâini. Dar efectul merita. Ileana șterse aburul de pe oglindă cu ajutorul

unui colț de prosop. Se privi cu atenție. Se apropie mai mult. Începeau să se vadă rădăcinile albite. Era musai ca în ziua următoare să-și facă programare la salon.

Dar, per ansamblu, era mulțumită. Își trecu degetele prin păr pentru a-l umfla un pic și a-i da o senzație de volum. Marginea aspră a unghiei inelarului de la mâna stângă agăță un fir.

— La naiba!

Femeia deschise un sertar și scoase o pilă. Corectă asperitatea cu mișcări delicate pentru a nu afecta stratul de ojă. Apoi atinse unghia de obraz pentru a se asigura că redevenise netedă. Era în regulă. Trecu la etapa următoare a toaletei de seară. Înmuie buricele degetelor în crema din miere și lapte, cu parfum de iasomie, și o întinse ușor pe față. Odată terminată această operațiune, luă un flacon cu lapte de corp, din aceeași gamă ca și crema. Tocmai se pregătea să toarne un pic în căușul palmei, când i se păru că aude soneria. Deschise ușa și ciuli urechile. După câteva secunde de liniște, trei sunete scurte se auziră din nou.

— Cine ar putea fi la ora asta?

O umbră de îngrijorare traversă chipul femeii. Întinse mâna către cuierul de pe ușă și apucă chimonoul din mătase gri și aurie. În general, cele două culori nu fac casă bună împreună. Dar în acest caz particular, țesătoarele japoneze se dovediseră maestre în a realiza imposibilul. Doamna Munteanu strânse cordonul în jurul taliei, apoi porni cu pași repezi, dar silențioși, ca de pisică, spre ușa de la intrare. În drum, se opri în sufragerie pentru a scoate, din poșetă, micul revolver. Își continuă drumul spre intrare. O singură privire pe vizor fu suficientă pentru a-l recunoaște pe bărbatul de dincolo de ușă, în ciuda hanoracului și a glugii trase pe ochi. Se relaxă și deschise.

— Mi-ai spus că pot veni la tine oricând am nevoie, zise acesta în loc de salut. Ei bine, acum am nevoie.

Capitolul 10.

„**CULORILE** supraviețuirii”? Nu. „Culorile ascunse”? Mmmm… nu. „Cenușa ascunsă”? – ar putea merge. Irina căuta un titlu pentru noul său roman. Dar nu părea mulțumită de nici o idee. Și era important. Trebuia să fie scurt, incitant, sugestiv pentru conținutul cărții, fără multe semne de punctuație. Americanii făcuseră chiar o listă de cuvinte care pot intra în componența acestuia. Împreună cu *design*-ul coperții, devenea, poate, cel mai important element de marketing al unui volum.

Scriitoarea se chinuia să-și forțeze mintea să nască o idee ca lumea. Dar nu reușea. Gândurile îi zburau aiurea. Mai precis, la temerea stupidă a lui Cornel. N-o înțelegea. Și nu-i era prea clar nici cum fusese cu temele cărților ei. Recunoștea că, în general, ideea de pornire venise de la el. Venea și spunea: „Uite, am citit un articol despre cutare lucru.” Sau „uite ce gogomănie a mai apărut pe facebook”. Se dovedea, însă, că nu erau ideile lui. Dar ale cui? Cine erau oamenii ăștia care îl trăgeau de mânecă și îi spuneau, din când în când, „spune-i ăleia să scrie o carte despre chestia asta”? Și ce miză aveau?

Și, pe urmă, dacă nebunu’ chiar refuza să o publice, unde avea să se ducă? Blufase ea, spunând că o să-și găsească o altă editură, dar nu era chiar așa de simplu. Să zicem că avea o oarecare notorietate, încât să poată iniția discuții cu oricare din ele. Dar, pe de o parte, nu erau multe care să publice crime, iar, pe de altă parte, nimeni nu prea voia să se-ncurce cu volumul doi al unei serii. Faptul că o carte apăruse într-o parte, iar cealaltă în alta putea fi un impediment serios în promovare. După dispariția misterioasă a tâmpitului ăla de Gino, criza de nervi a lui Cornel Borțan era fix ce-i prescrisese medicul!

Nervoasă, fata închise fișierul și laptopul. Era clar că muza ei era pe câmpii, n-avea rost să-și futizeze neuronii de pomană. Poate un pic de relaxare n-ar strica. Își aprinse o țigară lăsând mintea să zboare și să descopere ce i-ar fi plăcut să facă. Dintr-un impuls, duse mâna la telefon. Căută în agendă și apelă numărul lui

Radu Pleșean. Telefonul era închis sau nu se afla în aria de acoperire. Din nou. Realiză că pentru a treia oară, în acea săptămână, încerca să-l sune, dar apelul nu ajungea la el. Care era probabilitatea ca fix acum să-și fi pierdut sau să i se fi furat telefonul? Statistic vorbind? Niciuna. Probabil că noaptea petrecută împreună nu fusese impresionantă pentru el. Sau poate că, pur și simplu, nu-și dorea o continuare a poveștii. Oricum ar fi fost, îi pusese numărul pe *block*. Cât putea să urască genul ăsta de bărbați! Măcar ai, frate, coaiele, să zici în față; „fetiță, am primit ce am vrut de la tine. Adio și n-am cuvinte!”

Sau poate că totuși fusese ceva în neregulă atunci, așa cum îi sugeraseră presentimentele ei. În dimineața ce a urmat nopții petrecute împreună, a avut impresia că i s-a umblat prin genată. Că lucrurile erau la locul lor, dar că fuseseră extrase și puse la loc. Atunci și-a alungat ideea din cap, considerând-o o nerozie. Dar acum…

Își aminti că Radu o dusese la un anticariat în centru Iașiului unde el avea, într-o cameră anexă a magazinului, un mic birou. Îl căută pe net și îl găsi. La ora asta sigur nu mai era nimeni acolo, dar de dimineață avea să sune și să dezlege odată și-odată misterul ăsta!

★

Dintotdeauna își dorise un pat de fier forjat. Iar când îl găsise p-ăsta, care nu avea doar niște bare banale, ci un model alambicat de feronerie, fusese foarte entuziasmată. Acum, însă, când era țintuită-n el fără posibilitatea de a face vreo mișcare îl ura din tot sufletul. Mai ales că îi era din ce în ce mai clar, cu fiecare moment care trecea, că atunci și acolo avea să-și găsească sfârșitul.

Ideea de a-i deschide bărbatului care-i bătuse-n poartă la miez de noapte fusese, fără doar și poate, cea mai proastă pe care o avusese vreodată. Omul intrase, se scuzase pentru ora târzie, îi sărutase mâna cu eleganță. Ea a adus o sticlă de vin și câteva brânzeturi. El a ajutat-o să așeze gustarea și băutura pe masă. Apoi au vorbit. El și-a deschis sufletul, ea l-a consolat cum a putut mai bine. Și se pricepea să o facă, atunci când voia. Au urmat primul sărut și primele mângâieri. Și sexul. Ferm până la limita durității, așa cum îi plăcea ei. Cu panglici roșii

care să-i prindă cu delicatețe încheieturile de ornamentele de la capul patului. Cu mici gesturi de dominare din partea lui. Cu orgasm.

— Ce zici de țigara de după? a întrebat el. M-am ocupat eu.

S-a dus în sufragerie și a adus două joint-uri.

— N-ai teamă. Am pus mai mult tutun în ele.

Da. Tutun, un pic de iarbă și încă ceva. Cel puțin în al ei. Și-a dat seama târziu. Abia când amețeala și starea de confuzie au copleșit-o. Capul și membrele i-au devenit de plumb, iar imaginile și sunetele au căpătat distorsiuni ciudate. Fălcile erau încleștate. Iar la colțurile gurii simțea firicele de salivă.

Ticălosul le prevăzuse pe toate. Se folosise de viciile ei – băutură, droguri, bărbați mai tineri, pentru a-și face intrarea în casă. După ce o neutralizase, accesase sistemul informatic care coordona camerele de supraveghere și îl virusase, făcând înregistrările ultimelor 48 de ore indisponibile. Iar obsesia ei pentru sobe de teracotă îl ajutase să însceneze „accidentul”.

— Când te vor găsi vei fi scrum. Corpul tău nu va mai fi în măsură să ofere nici o informație criminaliștilor. Iar dacă, totuși, vor găsi urme de droguri și alcool, nu vor fi surprinși. Viciile tale sunt cunoscute în Companie. Așa cum sunt și ale mele. Doar, nu-i așa? Prin ele ne controlează. Așa ați reușit să ne apropiați, pe mine și pe Paps. Cine ar fi crezut că moșulețul acela sensibil și atent era, de fapt, unealta voastră? Căci bănuiesc că nici Brănescu nu era străin de faza asta. Dar, măcar, el n-a fost atât de nenorocit încât să ne pună să ne omorâm unul pe celălalt. Aș fi vrut să fiu o muscă în biroul tău, să văd cum ți-a picat fața atent fardată când ai primit raportul de la mine și nu de la Dârnăveanu. Știi ce l-a dat de gol? Mi-a dat fiola și mi-a zis că trebuie să trec testul de loialitate. Ori asta era o chestie pe care numai de la tine o putea ști. Când am purtat noi discuția, nu mai era nimeni la tine în birou.

Sunetul care acompaniază primirea unui mesaj pe Whatsapp opri monologul bărbatului. Ileana clipi. Oricum, altceva nu mai era în stare să mai facă.

— Nu-ți face griji. Preiau eu mesajul.

Manta luă mobilul și zâmbi când văzu cine trimisese semne de viață în toiul nopții.

— A, deci îl știi și tu pe Fernando. Știi că de la mine i se trage porecla?

Viteza cu care se mișcau genele era singura care mai putea trăda agitația din mintea femeii.

— Ușurel, ți-l citesc eu. Zice așa: „Da, mamă, sunt bine, sunt acasă. Nu te supăra, dar poate ar trebui să o lași mai moale cu tentativa de control manifestată prin grija maternă. Oi fi fiul tău, dar am totuși 40+. Nu recuperezi copilăria pierdută prin stres la maturitate.” Pe bune. *Wow*! Ce-ar trebui să mă uimească mai tare? Că tipul ăsta e fiul tău? Că soarta a vrut să ne-ntâlnim? Sau că a avut tupeul să-ți dea viteză?

Două lacrimi se iviră în ochii femeii.

— Nu te agita, mami! N-are rost. Ai pierdut jocul ăsta. Oricum, în câteva momente îți vei pierde și cunoștința. Dar înainte ca asta să se-ntâmple, vreau să înțelegi un lucru. Nimeni, dar absolut nimeni, nu le face rău celor dragi mie și scapă. Nimeni nu poate să mă amenințe pe mine cu siguranța lor. Numai eu am dreptul să-i rănesc pe cei pe care-i iubesc. Clar?

★

Geana de lumină care-și făcea loc prin faldurile perdelei dădea încăperii o nuanță ciudată, de film developat prost. Fără să distingă prea multe în jurul lui, Dragoș realiză că era acasă la Sergiu. De fapt, își aminti chestia asta. Venise la el cu o seară înainte să vorbească despre Lidia. După ce s-au spus toate câte erau de spus, s-au pus pe băut. La un moment dat, Manta a produs niște joint-uri. Proastă idee. Foarte curând se-nvârtea camera cu el. Apoi s-a rupt filmul.

Îi era sete. Întinse mâna în speranța că va da de o sticlă de apă. Găsi telefonul. Care vibra și suna. Deci asta îl trezise. Potop de mesaje. Se trezi și sări în picioare. Ceea ce-i provocă o profundă durere de cap și un ușor dezechilibru.

— Isuse Cristoase! Sergiu!

Nici un răspuns. Se duse la dormitor și deschise ușa. Nu era acolo. Unde naibii dispăruse?

— Sergiu!!!

— Sunt la budă, borăsc! se auzi înfundat dinspre baie.

Apostolescu se duse într-acolo. Deschise ușa. Manta stătea cu capul sub robinetul de la chiuvetă. Întoarse capul cu apa șiroindu-i pe față și părul acoperindu-i ochii.

— Ce arde?

— Casa Munteancăi.

— Ce?

Agentul dădu să scoată capul de sub apă. Din grabă se lovi de robinet.

— Băga-mi-aș! Ce-ai zis?

— M-ai întrebat ce arde. Casa Ilenei Munteanu. A bubuit. Cu ea înăuntru.

★

Brănescu stătea în biroul lui, înconjurat de cutii cu lucrurile care urmau să-și regăsească locul în camera de la etajul cinci al sediului Companiei B. Stagiul la Veneția fusese ca un fel de vacanță. Acum, înapoi la treabă!

De partea cealaltă a biroului stătea Sergiu Manta. Revenise la tricourile cu scheleți și plete. Realiză că nu îl văzuse niciodată așa, decât în pozele din dosarul crimelor. Încărunțise și asta-i dădea un aer de „Lord of the rings”.

— S-a ajuns la vreo concluzie oficială în privința morții doamnei Ileana Munteanu?

Șeful zâmbi în sinea lui. Cei doi aveau o relație ciudată. Un fel de loialitate aparte. Încercau să nu se mintă. Sigur, și unul și altul aveau adevăruri ascunse, dar evitau să rostească neadevăruri. Agentul nu întrebase cum a murit fosta lui șefă ci, mai degrabă, dacă cineva e considerat vinovat de moartea ei.

— Cercetările sunt la început. Se pare că a adormit cu soba deschisă și lumânările aromate aprinse. Peste noapte, focul s-a stins, dar gazul a rămas pornit. Poate că o lumânare s-a răsturnat, sau cine știe…

— Am înțeles.

— Bogdan, fostul meu asistent, se ocupă de cercetarea morții ei.

— Cum așa?

— A cerut să treacă în serviciu activ. Iar eu nu am nevoie de asistent, ăsta e adevărul.

Manta nu comentă.

— O să vrea să vorbească și cu tine.

— Cine?

— Bogdan. Tu ai primit ultimele ordine pe care le-a dat Ileana. Și înțeleg că nu a fost o misiune plăcută. Sau ușoară.

— Nu. Nu a fost.

— Ești ok? Ai nevoie de ceva?

— Sunt ok. Dar aș avea o rugăminte. Referitor la Lidia.

— Ce anume?

— Ar putea fi transferată într-o altă echipă?

— De ce? Credeam că o simpatizezi. Te-ai săturat de ea deja?

— Da, o simpatizez, dar asta nu-nseamnă că o iau de nevastă și îi fac doi copii.

— Ți-a cerut să o iei de nevastă și să-i faci copii?

— Nu. Dar cred că e mai bine pentru toată lumea să fie transferată.

— Bine. Oricum, după sărbători va face echipă cu un nou agent care tocmai a terminat programul de pregătire.

Sergiu încuviință cu un gest. Se ridică și dădu mâna cu șeful său.

— Mă bucur că v-ați întors.

— Serios?

— Știți vorba aia: „*better the devil you know then the devil you don't*”.

— Da. Dar oamenii se mai schimbă, nu crezi?

— Nu chiar așa de tare, spuse Manta și zâmbi.

Agentul ieși și Brănescu privi în gol în urma lui. Un adevăr nerostit fusese că o cameră de supraveghere a unei bănci de pe bulevardul din apropierea locuinței Ilenei Munteanu surprinsese un bărbat înalt, bine făcut, trecând în direcția reședinței în chestiune. Omul avea gluga hanoracului trasă pe cap, dar statura era asemănătoare cu cea a lui Sergiu. Dacă el o omorâse pe directoare, din răzbunare, atunci se prea poate ca ea să fi avut dreptate: caracterul impulsiv și răzbunător să facă din el mai degrabă un element de risc decât un avantaj.

★

Cerul plumburiu, carosabilul ud și lapovița o făceau pe Lidia să conducă prudent. Până la urmă, nu se grăbea nicăieri. Și se putea bucura de drum. Îi plăcea să conducă pe distanțe mari, dar în stilul ei. Fără presiune din partea celorlalți parteneri de trafic de a atinge viteze supersonice doar pentru că erau pe autostradă.

Fata își luase câteva zile libere pentru a se putea liniști înainte de sărbători, când avea să plece la părinții ei, în Argeș. Nu voia să se ducă la ai ei cu figura asta de distrusă. În plus, voia să folosească răgazul pentru a se gândi ce naiba urma să facă cu viața ei. Lucra într-un loc în care petrecea multe ore pe zi, cu niște oameni care, în virtutea situației, îi deveniseră mai apropiați decât familia. Și comisese păcatul capital de a se fi îndrăgostit de unul dintre ei. Deși, inițial, părea că Sergiu i-ar împărtăși sentimentele, se dovedise că, de fapt, nu fusese decât o atracție de moment, o toană, o nevoie de consolare sau Dumnezeu știa ce, dar nu durase decât până la prima (și unica!) partidă de sex. A-și schimba locul de muncă nu era o opțiune. Din Compania B nu-ți prea luai transferul. Cel puțin, nu în viață. Iar a lucra în continuare cu Manta era, din punctul ei de vedere, imposibil.

Dilema fusese tranșată de Brănescu care, reîntors în funcție după ce lui madam Ileana i se aprinseseră călcâiele la propriu, acesta hotărâse ca, după Anul Nou, ea să devină partenera unui agent proaspăt ieșit din stagiul de pregătire. Fusese atât de împăcată cu soluția, încât își sacrificase o zi din concediu și mersese să-și golească biroul ocupat în încăperea destinată lui Sergiu și Dragoș. Răsfoind dosarul ei cu documente și probe legate de cazul la care lucrau, pentru a i le preda lui Apostolescu în ordine, îi căzură ochii pe declarația făcută de Ilarie. Un amănunt îi declanșase un senzor mental. Spusese ăla că operațiunea de a acoperi opera lui Matisse cu ceva pictat deasupra fusese una riscantă pentru că tabloul stătuse într-un loc umed și s-ar fi putut ca vopselurile vechi și cele noi să se combine în vreun fel. Ceva legat de afirmația asta nu-i dădea pace. Conexiunea s-a produs în momentul în care a citit lista cu proprietățile lui Petru Istrate, cel pe care Paps îl trimisese destul de brutal în lumea celor drepți. Printre case, acțiuni la firme și mașini, figura și un loc de veci

cu cavou în cimitirul Central din Constanța. Ce loc mai bun de ascuns niște tablouri furate, decât „garsoniera” unora care nu așteaptă vizite prea curând?

Primul instinct fu să-i spună lui Dragoș. Dar ceva o opri. N-ar fi putut să spună ce anume. Dar decise pe loc să cerceteze ea însăși ipoteza. Până la urmă, ce putea să-i mute gândul de la povestea de amor ratată, decât un mister de rezolvat?

Epilog

21 DECEMBRIE era ziua care marca debutul Revoluției din 1989 în capitală. După zile-ntregi de vești contradictorii despre revolta de la Timișoara, care debutase cu câteva zile mai devreme, dictatorul Ceaușescu le-a dat bucureștenilor un prilej nesperat de a-și manifesta solidaritatea cu rebelii bănățeni. O manifestație așa-zis populară de susținere a „mult iubitului conducător" a fost organizată pentru a închide gura cârtitorilor din vest. Dar socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea din târg. Oamenii, sătui de lipsuri, de cenzură, de limite, incitați de veștile din vestul țării și stârniți de mașina de manipulare a diverselor interese, au început să huiduie. Acesta a fost începutul unei serii de cinci zile extrem de agitate și violente, cu morți și răniți, care au culminat cu executarea soților Ceaușescu chiar în ziua de Crăciun.

Aproape trei decenii mai târziu, lumea părea că dăduse uitării momentul. Cu atât mai mult, cu cât 21 decembrie 2018 era într-o vineri. Gerul se mai înmuiase un pic și nici precipitațiile nu făceau ravagii, așa că lumea se împleticea prin trafic în sarabanda cumpărăturilor dinaintea sărbătorilor. Sau, cei mai fericiți dintre ei, aglomerau Drumul Național 1 pentru a ajunge în stațiunile montane din Valea Prahovei. Doar cei care pierduseră apropiați în acele zile se duceau, singuri și triști, să aprindă o lumânare la Cimitirul Eroii Revoluției, cu vreo două – trei camere de la televiziunile de știri pe urma lor.

Existau, însă, oameni dominați de un alt gen de preocupări. Unele care nu aveau, cel puțin la prima vedere, legătură nici cu Revoluția, nici cu sărbătoarea Nașterii Domnului ce bătea la ușă.

De exemplu, Dragoș alesese fix această zi pentru a ieși la o bere cu unchiul său, Iura. Era vorba de o rudă îndepărtată cu care însă se înțelegea foarte bine. Discuțiile lor la un pahar de vorbă erau savuroase și cuprindeau o vastă temă, de la femei până la filosofii și literatură. Omul era bibliotecar, dar departe de a fi

plictisitor. Mai mult, era singurul căruia Apostolescu îi vorbise, voalat, despre unele probleme de care se ocupase, la un moment dat, invizibila Companie B.

Lidia cumpărase o sticlă de Möet Chardon și o cutie de praline pentru a sărbători dezlegarea misterului. Acum asculta muzică simfonică și, din când în când, se ducea în dormitor și privea dulapul cu patru uși. Sus, în spațiul dintre mobilă și tavan, stăteau întinse pe coli mari de hârtie șase picturi purtând semnături sonore, precum Picasso, Monet sau Gauguin. Ar fi fost și un Matisse, dacă niște rusnaci tâmpiți nu i l-ar fi dat altui dobitoc să picteze bărcuțe în valuri pe deasupra. Nu prea știa ce avea să facă cu ele. Și era clar că o femeie la curățenie nu intra în discuție prea curând. Dar era singura femeie pe al cărei șifonier stăteau cuminți niște milioane de euro sub formă de picturi din patrimoniul universal. Iar Sergiu Manta putea, foarte bine, să se ducă la dracu'!

Putea, dar nu se ducea într-acolo. Ci la Bastard's, pentru a vorbi cu Costin, zis și Fernando. Avea să-i propună o, să zicem, diversificare profesională. Și, dacă-l intuia corect, barmanul fost circar nu avea cum să refuze o asemenea provocare. Fiul secret al scorpiei de Ileana Munteanu avea să ajungă în organizația de care se străduise atât de mult să-l ferească. Și atunci, cercul răzbunării ar fi fost complet, iar legea talionului pe deplin aplicată.

Precizările autorului

ÎN ianuarie 2009 s-a produs o spargere la unitatea militară 01916 de la Ciorogârla. În urma inventarului s-a constatat dispariția a peste șaizeci de arme diverse: o mitralieră, pistoale-mitralieră, pistoale de tip Carpați și Cugir, pistoale de instrucție tip TT, baionete și chiar binocluri. O lună mai târziu se operau primele arestări, în urma unei anchete comune desfășurate de Procuratura Militară (PM), Inspectoratul General al Poliției Române (IGPR), Serviciul Român de Informații (SRI) și Direcția Generală de Informații a Armatei (DGIA). În vara anului 2012, cazul fusese soluționat și judecat și condamnările pronunțate. În conformitate cu declarațiile reprezentanților organelor oficiale de anchetă, toate armele furate au fost recuperate.

În octombrie 2012, trei români aveau să lase lumea cu gura căscată, reușind să subtilizeze șapte tablouri semnate de Matisse, Monet, Gauguin, Meyer de Haan și Lucian Freud. Operele se aflau la Muzeul Kunsthal din Rotterdam. Furtul a durat mai puțin de trei minute. Ușurința cu care aceștia au reușit să scoată picturile din clădire a dat naștere ipotezei conform căreia la baza furtului s-a aflat o tentativă de fraudare a asigurărilor și că făptuitorii au avut un complice sau mai mulți în rândul personalului muzeului. Cei trei au reușit să aducă tablourile în țară. Dar au fost prinși datorită tentativelor eșuate de a găsi cumpărători pentru ele. Hoții au declarat organelor de anchetă că, fiind în imposibilitatea de a le valorifica și temându-se să nu fie găsite în posesia lor, au ars tablourile. Expertiza cenușii realizată de specialiști ai Muzeului Național de Istorie a României a certificat că aceasta provenea din arderea a cel puțin trei opere de artă realizate prin tehnica uleiului pe pânză. La începutul anului 2014, autorii furtului și complicii lor erau judecați și condamnați. În toamna anului 2018, o scriitoare olandeză de origine română, autoarea unui roman inspirat de această istorie a primit o scrisoare anonimă cu indicații despre locul în care s-ar fi aflat unul dintre cele șapte tablouri. Femeia a venit în România, la Tulcea a

urmat întocmai indicațiile și a descoperit „Tete d'arlequin", opera semnată de Pablo Picasso, parte a lotului de picturi furate în 2012. Acesta a fost predat Ambasadei Olandei la București. Autoritățile au întreprins noi cercetări, dar până în prezent nu au fost făcute alte descoperiri.

Între aceste două cazuri nu există, în realitate, nici un fel de legătură. Personajele prezente în romanul de față sunt pur ficționale.

Anamaria Ionescu - LEGEA TALIONULUI

La începutul anului 2009, într-o zi de iarnă mocirioasă, s-a dat alarma după ce s-a descoperit sigiliul distrus al depozitului de armament al unității de infanterie de la Ciorogârla. Peste 60 de arme, de la pistoale mitralieră până la baionete și binocluri au fost subtilizate din obiectiv. În 2012 doi români intrau într-un muzeu din Olanda și, în mai puțin de trei minute, reușeau să plece cu nu mai puțin de șapte tablouri aparținând patrimoniului universal. 2018. Compania B, o structură obscură și total necunoscută publicului a Ministerului Afacerilor Interne face demersuri pentru a destructura o rețea de interlopi tranzistreni care se ocupă cu traficul de arme, droguri și carne vie.

Lucrurile se complică atunci când în poveste își fac apariția Gino, un șmenar mărunt implicat în afaceri cu mult peste capacitatea sa, iubita lui, Simina și Ilarie, un pictor amator veșnic scăpătat. Aspecte ale istoriei ajung și la urechile unei scriitoare de *mystery&thriller* ale cărei romane se inspiră întotdeauna din evenimente reale. Treaba lui Sergiu, a lui Dragoș și a Lidiei e îngreunată și de șirul lung de morți pe care istoria asta îl provoacă. Mai mult decât atât, Sergiu Manta are de făcut față și altor complicații: schimbarea inopinată a conducerii Companiei, o nouă prietenie nedorită, o poveste de dragoste absolut imposibilă, o trădare.

Aventurile de până acum ale agentului au fost doar încălzirea. De acum urmează greul!

În seria **„Sergiu Manta"** au apărut:

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 978-606-749-434-1

Recomandare:

4arte.ro

PRwave

Mystery Thriller & Festival

TRITONIC

Foto coperta 1 © Alanas Ivanov | Dreamstime.com

virtual project

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2.
Capitolul 3.
Capitolul 4.
Capitolul 5.
Capitolul 6.
Capitolul 7.
Capitolul 8.
Capitolul 9.
Capitolul 10.
Epilog
Precizările autorului

Table of Contents

Capitolul 1	6
Capitolul 2.	17
Capitolul 3.	36
Capitolul 4.	58
Capitolul 5.	69
Capitolul 6.	77
Capitolul 7.	117
Capitolul 8.	139
Capitolul 9.	151
Capitolul 10.	160
Epilog	168
Precizările autorului	170